

Röster i Mörkret

Leslie Flint

Mitt Liv som Medium
som det berättats för Doreen Montgomery

Voices in the Dark
Leslie Flint

My Life as a Medium
As told to Doreen Montgomery

Röster i mörkret : mitt liv som medium av *Leslie Flint*.
Tekst/lyd versjon av den engelske org.utg: fra 1971 [her](#)

Förord

Leslie Flint kom till världen år 1911 och lämnade den 1994. När han var här blev han ett finstämt instrument som förmedlade tusentals meddelanden från den värld han nu är i.

Inte som intellektuell utan som en enkel människa, föddes Leslie till fattigdom och växte upp i allt annat än ordnade familje-förhållanden. Trots detta blev han genom envishet och målmedvetenhet ett av 1900-talets mest hyllade direktröstmedier. Med hjälp av sin enastående förmåga gav han tröst och hopp till de sorgsna, och förståelse och inspiration till tusentals, liksom han spred ljus över många besynnerligheter i historien.

Voices in the Dark publicerades första gången år 1971. Nu kan, tack vare *Two World Publishing Company* och *Leslie Flint Educational Trust*, denna nya upplaga presenteras för allmänheten. Organisationen har bildats för att bevara, dokumentera och verifiera Leslies livsverk och har en omfattande pedagogisk strävan.

Lyckligtvis har allmänheten till stor del blivit mera öppen och receptiv till tanken på andevärlden som en realitet och mera förstående för den viktiga förbindelsen mellan denna värld och nästa i den ändlösa kedjan av mänskligt liv.

Med ankomsten av Mickey, hans mycket älskade alter ego med cockneydialekt i andevärlden, påbörjades årtionden av tjänst som direktröstmedium. Leslie gav seanser till människor av alla grader och alla yrken och möjliggjorde att de som förlorat någon de älskat fick lära den stora sanningen om att människan lever vidare bortom den fysiska döden. Hans mediumskap var också en kanal för berömda män och kvinnor vars kommunikation låg på en upphöjd och inspirerande nivå och som ofta kastade fascinerande nytt ljus över den accepterade historiebeskrivningen.

Skeptiker som var närvarade vid seanserna gick därifrån övertygade. Leslies äkthet testades av andra på alla sätt och vis. Sanningsenligt kunde han säga; "Jag är det mest undersökta medium som detta land någonsin frambringat." Människor reste från hela världen för att delta i seanserna. Även utomlands demonstrerade Leslie sin förmåga, speciellt i USA där han var mycket efterfrågad.

Det avslutande kapitlet i hans liv kom när han drog sig tillbaka till Hove, där han åtnjöt år av frid och lycka innan han gick över vid åttiofem års ålder.

Leslie erkände att han "inte hade någon utbildning att tala om" trots att ord av högsta visdom och djupaste kunskap, ofta på flera olika språk, uttrycktes under seanserna. Han var en ärlig, enkel man med obetydligt intresse och liten ambition när det gällde finanser, men hans tjänande av mänskligheten var av oskattbart värde. Jag har läst brev skrivna till honom från många länder, som uttrycker inte bara tacksamhet och vänskap utan också kärlek och tillgivenhet. Under de sexton år jag kände honom, från 1978 och fram till hans död, både som vän och professionell rådgivare, slogs jag av enkelheten hos honom, hans absoluta oskuld vad be-träffade materiella ting, hans ärlighet och integritet vad beträffar den valda levnadsbanan.

Medan mycket av världen sjunker djupare ner i materialismens träsk, kommersialism och grupp tänkande, så är det nu viktigare än någonsin att mänskligheten lär sig att värdesätta andevärldens realitet, själens fortlevnad, den vitala betydelsen av goda handlingar och goda tankar som förberedelse för den fortsatta vägen, och att oavsett vilken färg eller tro vi har så är vi alla andliga varelser som tar sig ett fysiskt uttryck.

Leslie Flint uppvisade en sällsam dedikation till sitt kall, som en betydelsefull länk mellan två världar. Med denna nya upplaga av hans egen berättelse, hälsar vi honom som ett av 1900-talets mest framstående medier och som en hängiven tjänare till mänskligheten.

Kommentar av översättaren:

Året var 2001 och jag satt i ett liknande mörkt seansrum som Leslie beskriver i boken. Vi var cirka tjugo personer i rummet och Leslie Flint som hade gått bort cirka sju år tidigare var där och talade till oss. Efter en kort stund ställde han frågan: "Vad sitter du och tänker på då? Du med det grå håret?" Det var någon i rummet som föreslog att han nog vände sig till mig och jag började samtala med honom och berättade att jag satt och tänkte på den självbiografi han skrivit och som jag just läst. Han berättade då lite om boken och om sådant som han velat ha med men som redaktören inte hade godkänt. Min fru som satt bredvid mig kom med i samtalen och nämnde en episod ur boken som gällde hans fru Edith och Leslie berättade då lite mer om händelsen. Inte kunde jag tro att jag drygt tio år senare skulle översätta denna bok, men så blev det.

Anledningen till att jag ville göra det är att det fortfarande är en viktig bok som innehåller idéer och fakta som öppna och reflekterande människor borde känna till. Jag vill också berättat att även om fenomenet direktröst inte är särskilt känt och inte vanligt, så förekommer det än idag. Min förhoppning är att tankarna i boken kan ge tröst och hopp hos dem som läser den. Tröst som kan grunda sig på erfarenhet och hopp som kan komma av övertygelse och visshet.

Kapitel Ett

Trots en uppväxt som skulle ge vilken modern barnpsykolog som helst mardrömmar, eller kanske tack vare den, så har jag uppnått en ålder av femtionio år utan att ha fallit offer för vare sig neuroser, psykos eller extrem nervositet. Jag är en lycklig man. Jag har vänner som jag älskar att träffa, hobbyer som jag hänger mig åt och jag finner tillfredsställelse och mening i mitt arbete. Jag gör mitt arbete genom att sitta klarvaken i totalt mörker tillsammans med andra människor.

Jag är ett medium och har den sällsynta gåva som är känd som oberoende direktröst. Jag talar inte i trans och jag behöver inga trumpeter (trumpet - trattliknande föremål som används vid fysiska seanser, framför allt för att förstärka ljudet av andarnas röster. "översättarens anmärkning, i forts. ö.a:) - eller andra attiraljer. De dödas röster, som talar direkt till sina vänner eller släktingar, är lokaliserade till en plats något ovanför mitt huvud och lite åt ena sidan.

Det är objektiva röster som seansdeltagarna kan spela in på sina egna bandspelare för att senare spela upp privat i sina hem. Ibland åstadkommer de som talar från andra sidan graven bara en viskning, hes och ansträngd, medan de vid andra tillfällen talar tydligt och flytande med röster som kan kännas igen som deras egna när de levde. Även efter trettiofem år av mediumskaپ förstår jag inte helt de förutsättningar som gör att fenomenen varierar på detta sätt. Jag vet att jag har lärt mig mer av livet, om människor, mänskliga problem och om känslor genom att sitta i mörker än jag någonsin kunde ha lärt mig på något annat sätt och att de som har lärt mig detta är personer som betraktas som döda för denna världen men lever i nästa.

Det tycks mig som att, nu när jag går in på mitt sextionde år, det är dags att skriva ner på papper berättelsen om min udda talang och det liv som den har givit mig, och var skulle vara bättre att börja än från början.

Min mamma var alldeles för vacker för sitt eget bästa och hon älskade nöjen och att bli beundrad. Ingen på den sjabbiga gata i St. Albans (En stad cirka 30 km norr om London. ö.a.) där hon bodde med sin ensamstående mamma, blev särskilt förvånad när hon lämnade sitt arbete på en fabrik i närheten och försvann från sina vanliga tillhåll.

Det var ingen tvekan om att även de som betraktade henne med milt överseende befarade det värsta. I detta fall hade de fullständigt rätt och jag föddes på ett av frälsningsarméns hem i Hackney. Min mamma vägrade att adoptera bort mig och med ett mycket större mod än vad hon skulle behövt under liknande omständigheter i dag reste hon hem till St. Albans >>(+under)

med sitt obekväma knyte för att möta grannarnas tveksamma välkomnande. Men ödet hade, med stor hjälp av min mormor, arbetat vid hennes vävstol, som hon brukade säga, och mormor och ödet hade tillsammans kommit fram till ett ganska ödesdigert mönster. I stället för de anklagelser och den utfrysning som min mamma hade förväntat sig, fann hon min pappa väntande med ett äktenskapserbjudande och ett hem i ett möblerat rum. Genast blev min ankomst till världen godkänd, officiell och någorlunda respektabel.

Deras äktenskap var dömt från början. De var alldeles för unga, desperat fattiga och hade tvingats av sina föräldrar att bli vuxna långt innan de var redo för det. Min mor som älskade att festa och att stå i rampljuset, vackra kläder och att vara beundrad av män, fann sig vara fången i ett litet rum med en unge som skrek oavbrutet och med en man som drack upp det mesta av lönen och satsade resten på hästar som aldrig tycktes vinna. Men på något sätt lyckades de överleva tre år av strider, då de bråkade med varandra oavbrutet, tills det första världskriget bröt ut när jag var tre år gammal.

Min far var en av de första männen i St. Albans som sökte till armén, inte av någon brinnande patriotism kan jag tro, utan helt enkelt för att komma ifrån det helvete han levde i därhemma. Min mor accepterade lugnt sin mans avresa till Frankrike och fick arbete i en fabrik på orten som tillverkade ammunition. Detta efter att ha ordnat så att hennes mamma tog hand om mig under dagen. Och så började livet åter för henne. Hon fick tilldelning från armén, tjänade egna pengar i fabriken och St. Albans var full av män som snart skulle återvända till skyttegravarna och som bara var alltför villiga att bjuda ut min mamma för att ge henne det liv som hon längtade efter.

Ett av mina mycket tidiga minnen, mycket tydligt intill denna dag, är att jag vaknar upp i mörkret för att finna att jag är ensam i det rum som var vårt hem och känner mig ynkelig och övergiven och desperat uppskrämd över att min mamma skulle ha lämnat mig såsom min pappa gjort och att ingen av dem någonsin skulle komma tillbaka. På något sätt lyckades jag

klä på mig i mörkret och lämnade huset. Jag kommer fortfarande ihåg hur jag stod på den kolsvarta gatan i regnet och ropade på min mamma men att det inte var någon som hörde mig och hur jag satte mig ner på min grannes dörrtrappa och somnade. När min mamma slutligen kom hem fann hon mig där jag satt framför elden vid deras öppna spis och drack varm mjölk. När vi kom tillbaka till rummet fick jag ordentligt med smisk för att jag gjort henne till åtlöje inför grannarna.

Som det visade sig var denna natt av förtvivlan inledningen på en period av lycka. Mamma insåg att hon inte en gång till kunde lämna mig ensam i rummet när hon gick ut för att roa sig utan att ta risken att grannarna skulle bli inblandade. Hon hade dock ingen avsikt att ge upp sin frihet och kokade därför ihop en plan. Varje kväll när hon hade klätt på sig för att gå ut tog hon mig handen och vi gick till den lokala biografen där hon lämnade över mig till Mrs Knight, chefens fru, som för tre eller fyra pence skulle placera mig i en stol där hon kunde hålla ett öga på mig och där jag kunde stanna tills biografen stängde och min mamma kom för att hämta mig. Jag var inte gammal nog för att förstå många av de filmer jag såg men kvällarna på biografen gjorde mig glad. Jag älskade spänningen som gick genom salongen när ljuset släcktes och den upprymda känslan av att något underbart skulle hända. När filmen väl började slutade prasslandet och rastlösheten försvann när allas ögon var som fastklistrade vid de flimrande figurerna på bioduken. Jag älskade "stammingsmusiken" som pianisten spelade på pianot nedanför scenen. Jag lärde mig känna igen kärleksmusik, arg musik och den hetsande skynda-skynda musiken när hjälten eller hans käraste var i något svårt dilemma. Jag älskade varje minut av dessa kvällar på biografen. Men detta fridfulla mellanspel kom till ett plötsligt slut när min mor rymde med en av sina beundrare och för alltid försvann ur mitt liv. Jag hämtades från vårt rum av min mormor och fick bo med henne i en liten stuga med två rum på vardera planet på den fattiga gatan med terrasshus, där hon snarare överlevde än levde på några få shilling i veckan. >

Kostnaden för att mätta ännu en mun var egentligen oöverstiglig men min mormor visste sin plikt när hon såg den och även om det innebar att inskränka sina egna levnadsomkostnader till det yttersta så var hon fast besluten att göra sin plikt mot sitt övergivna barnbarn.

Min mormor kunde varken läsa eller skriva och hade fasta principer som hon inpräntade i mig med sin läderartade hand om hon tyckte det behövdes. Hon arbetade mycket hårt och jag såg henne aldrig sitta stilla. Hon kunde tillbringa hela dagen vid den stora baljan i köket och tvättade inte bara sin egen tvätt utan också tvätt som hon hämtade hos grannarna för att tjäna några extra slantar. Om vädret var fint kunde hon hänga tvätten på gården för att torka, men under vintermånaderna satte hon varje måndag morgon upp klädstretch i köket, som också var vårt vardagsrum, och blöta lakan, skjortor och handdukar slog oss i ansiktet i två dagar tills de var torra nog att strykas med det tunga strykjärnet. De extra pence som hon tjänade på detta sätt hjälpte till så att vi klarade oss. Vi hade också en inneboende som betalade några shillings för sängplatsen och maten och utan hans bidrag till budgeten tvivlar jag på att vi överhuvudtaget skulle ha kunnat existera. Jag antar att det är svårt för de som lever i dagens överflödssamhälle att föreställa sig fattigdom så eländig som vår, men på den tiden kunde en vuxen man kanske ha en lön på 12 shilling och 6 pence (dvs. ca. 6 kr. i dagens penningvärde. ö.a.) för en veckas arbete och en gift man kanske kunde försörja sin familj på ett pund i veckan.

Mormor och jag hade det då och då lite lyxigt. Jag kommer ihåg att jag fick fyra pennies för att springa till butiken i hörnet för att köpa krossade kakor och marmelad för två pennies styck. Kol var lyx som ofta var utom räckhåll och på hösten kunde mormor låna en gammal sliten barnvagn från en granne och vi gick en skogstur på landet runt St. Albans och samlade bränsle som vi lagrade inför vintern. Vi tillbringade många eftermiddagar på detta sätt eftersom vårt gamla hus var kallt och fuktigt på vintern och vi fick inga pengar om vi skulle bli sjuka. Jag kan se min mormor sittande framför brasan med sot från skorstenen på botten av spisen för att elden skulle räcka längre. Där satt hon och lappade, lagade och stoppade medan jag satt vid hennes fötter och njöt av värmen från brasan. Även om kläderna vi hade var gamla och slitna, lagade och lappade, så var dom alltid rena, ordentliga och respektabla. Att vara respekterad var oerhört viktigt för arbetarklassen på den tiden och när mormor gick ut såg hon alltid vårdad och prydlig ut även om kläderna var gammalmodiga, ja rent av viktorianska. >>

Min mormor hade ett enormt stort inflytande över mig och eftersom hon hade en sträng moral och en stark etik så uppfostrades jag i enlighet med hennes höga ideal om vad som var rätt och fel även om det inte var under iakttagande av någon formell religiositet. Hon skulle ha tyckt det vara respektlöst att inträda i Guds hus i slitna kläder och genom att hon var medveten om sin analfabetism gjorde detta det omöjligt för henne att delta i gudstjänsten. Men när jag var liten skickade hon mig till söndagsskolan och jag bar en söndagskostym med ren krage och mitt ansikte var renskrubbat och mitt hår var vattenkammat.

Söndagskostymen skulle lämnas tillbaka till pantbanken nästa morgon där den fanns mest hela veckan i utbyte mot några shilling att köpa mat för, men i söndagsskolan var jag ren, vårdad och respektabel.

Jag tyckte om söndagsskolan, särskilt under vintern eftersom det var varmt där och så tyckte jag om att lyssna på Bibelns berättelser och lära mig om himmel och helvete och om hur döda människor skulle stiga upp ur sina gravar för att dömas när ängeln Gabriel blåste i sin silvertrumpet på domedagen, och jag accepterade allt som bokstavligt sant.

En dag upptäckte jag att en liten pojke i klassen besökte tre söndagsskolor och detta gjorde mig nyfiken. Hade de alla olika gudar? Vad för slags berättelser berättade de andra lärarna? Men det visade sig vara enklare än så. Genom att delta i tre söndagsskolor kvalificerade sig denna företagsamma pojke till tre julkalas. Julkalaset var för mig den största och mest spännande händelsen under hela året. Där fanns en julgran som jag tyckte var dekorerad på ett mycket vackert sätt och varje barn fick en present från dess överlastade grenar. Sedan visades bilder i en laterna magica som följdes av en fantastisk fest med marmeladsmörgåsar, glasyrtäckta bullar, kakor och till det läsk att dricka. När vi till sist skulle gå hem fick vi en apelsin och en ballong. Jag tyckte att pojken var ovanligt smart som kunde fixa så att han fick tre sådana fantastiska tillfällen under samma år. Jag frågade blygt om jag kunde ta efter och vänligt nog gick han med på det. Och under ett helt år, min mormor ovetandes, så gick min vän och jag till tre olika söndagsskolor på alternerande söndagar och gjorde oss på detta sätt förtjänta av tre julkalas. När jag för mig själv gottade mig i tre leksaker, tre apelsiner, tre ballonger och inte minst minnet av tre papperstrumpeter så kände jag mig aningen syndig, men ändå fast besluten att upprepa taktiken nästkommande år.

Det var omkring denna tid, på **sommaren 1918**, som jag hade det jag nu vet var min första mediala erfarenhet. Jag kommer tydligt ihåg hur jag var i köket tillsammans med min mormor när min moster Nelly kom in och tungt satte sig på en stol och grät när hon fått veta att hennes make hade blivit dödad i Frankrike. Hon följdes in i köket av en soldat som bar en kappsäck som innehöll morbror Alfs tillhörigheter. *Men bakom soldaten med kappsäcken kom en annan soldat som ställde sig i köket och såg ledsen och vilsen ut när han drog i moster Nellis ärm för att försöka få hennes uppmärksamhet.* Moster Nelly tog ingen som helst notis om honom och snart bara försvann han. Senare när moster Nelly visade mig ett foto av morbror Alf, så kände jag igen honom som den ledsna soldat som dragit moster Nelly i ärmen för att få henne att uppmärksamma honom. När jag berättade det för henne så blev både hon och min mormor arga på mig för att jag ljög och då jag insisterade på att det verkligen var sant så fick jag en ordentlig dask av mormor.

En annan gång när jag kom hem från skolan hörde jag röster från köket, mormors röst och en kvinnas röst som var okänd för mig. När jag gick in i köket talade mormor inte alls utan satt i sin korgstol och sydde. Bredvid henne och med ett stort födelsemärke på kinden, stod en äldre kvinna som försvann när jag kom in i rummet. När jag frågade mormor vad som hade hänt med damen som hade talat med henne sa hon att jag fantiserat och att hon hade varit alldeles ensam hela eftermiddagen. Jag beskrev damen som jag sett och när jag nämnde födelsemärket på kinden blev jag slagen igen för "det är Mrs Pugh du talar om och hon har varit död och begravnen en månad eller mer".

Efter den episoden lärde jag mig att hålla tyst om de personer jag såg som kunde försvinna så plötsligt.

Jag var inte en av de största intellekten i skolan men i ett ämne lyste jag ganska klart och det var i konst. Jag älskade att rita och måla och jag gillade Mr Lewis, konstläraren. Han var en lång benig man på knappt femtio år skulle jag tro som hade blivit svårt gasförgiftad i skyttegravarna så att han hela tiden hostade med ett hårt hackande ljud. Mr Lewis brukade lovorda mina ansträngningar och uppmuntrade mig att söka till en konstskola när jag blev äldre. Även då visste jag att vi var alltför fattiga för att detta skulle kunna bli annat än en omöjlig dröm, men hans uppmuntran och uppskattning betydde en hel del för mig och jag kommer ihåg de speciella dagar då vi satte upp mina alster så att de kunde beundras av hela skolan.

Så småningom kom jag att betrakta honom som en fadersfigur i mitt liv, troligen för att min egen far hade funnits kvar så kort tid. Jag kommer ännu idag ihåg sorgen och chocken jag upplevde när Mr Lewis dog efter en sjukdom som varade bara några dagar. Det var en liten lättnad att veta att han skulle föräras en militär begravning eftersom hans död hade samband med hans tjänst i skyttegravarna, och tolv pojkar från skolan skulle väljas för att följa kistan som var draperad med Union Jack. Då jag hade varit en av hans bästa elever och han hade haft så mycket intresse i mitt arbete så föll det mig inte in att jag inte skulle bli vald att bära kistan till kyrkogården, men jag blev förbigången och sorgen över hans död blev än bittrare.

När jag var tolv år fann jag ett jobb som jag kunde göra på morgnarna innan skolan började. Det var i ett hus som låg i vad jag tyckte var den förnämre delen av St. Albans.

Det var ett välmöblerat hem där de hade mattor på golven som gjorde att jag trodde att de var väldigt rika. Jag gick upp klockan sex varje morgon och gick lyckligt visslande till arbetet

vid tanken på att jag faktiskt tjänade pengar och i en och en halv timme rengjorde jag eldstaden, tände eld i brasan och gjorde andra hushållssysslor. Sedan skyndade jag hem och glufsade i mig det som erbjöds till frukost, vanligen bröd, margarin och te, och skyndade vidare till skolan. Efter det att min mormor kvalificerats för att få sin ålderspension på 10 shilling i veckan och våra finanser blev lite bättre så var varje fredag morgon en mardröm för mig. Mormor kunde bara få ut sin pension på fredagar och vid det laget så var hon alldeles pank och måste därför ha pengarna på morgonen för att kunna köpa mat inför helgen. Nu var det så att på grund av att hon inte kunde skriva sitt namn så ritade hon ett kryss på sin pensionsedel och det arrangerades så med postmästaren i det lilla postkontoret mitt över gatan att han respekterade hennes kryss och gav hennes tio shillings till mig. Men postkontoret öppnade inte förrän klockan nio, vid vilken tidpunkt jag förväntades vara i skolan. Så varje fredag morgon var jag tvungen att hänga utanför postkontoret och vänta på att postmästaren skulle öppna och ge mig pengarna och känna att varje minut som gick skulle jag vara allt mer försenad till skolan. Så snart jag fick pengarna sprang jag över gatan, gav dom till mormor och sprang sedan hela vägen till skolan. Men varenda fredag morgon utan undantag var jag försenad och eftersom mormor inte kunde skriva någon ursäkt för mig så blev jag ofelbart spöad. Det blev faktiskt en ritual.>

Klockan halv tio varje fredag knackade jag blygt på dörren till rektorns arbetsrum och tjugofem minuter i tio fick jag spö. Jag var inte den modigaste pojken i skolan men hur hårt än rektorn slog mig med spöet på fredagsmorgonen så undslapp mig inte det minsta kvidande och detta beroende på en bild som hängde på väggen i hans arbetsrum.

Det var en målning av drottning Boadicea i sin vagn och på något sätt ingav den mig hopp. Jag kände till Boadicea, (en kvinna som på 60-talet e.Kr. ledde ett uppror mot romarna. ö.a.) att vi hade något gemensamt och att jag måste vara lika modig som hon hade varit för att vara henne värdig. När jag stod utanför rektorns rum på fredagens morgon tröstade det mig att jag skulle få se henne även om det också innebar att jag skulle få spö. Jag försökte få bli pryglad på handen hellre än på rumpen även om det gjorde mera ont, eftersom jag då kunde jag stå och titta på hennes bild medan rektorn svingade spöet.>>

Länge trodde jag att min bild föreställde den verkliga drottning Boadicea men när jag fick veta att det inte var på riktigt blev jag alldeles förkrossad. Några år innan jag föddes hade St. Albans haft en parad som visade dess historia och en av dekorererna hade föreställt Boadiceas uppror mot romarna. Min bild var porträttet av kvinnan som spelade rollen av min hjältinna och hon hade valts för rollen eftersom hon var hustru till ortens mjölkutkörare och därför kunde använda mjölkvagnen som sin stridsvagn. Så snart jag förstod den absurda sanningen förlorade bilden sin magi och jag grät när rektorn gick lös på mig med spöet. Det slog mig aldrig att jag skulle berätta för mormor om de varje vecka återkommande spöstraffen. På den tiden hade barn inte för vana att klaga och inte hade deras föräldrar för vana att lyssna på dem om de ändå gjorde det. En av de levnadsregler som inpräntades i mig som barn var att "det som inte kan botas måste uthärdas".

Min mormor var en underbar kvinna. Hon gav mig allt hon kunde av det lilla hon hade,

men hennes liv var alltför hårt och det dagliga slitet för att bara överleva alltför strängt, alltför bistert, för att det skulle finnas någon ömsinhet oss emellan.

Våra förbättrade finanser gjorde det nu möjligt för mormor och mig att kunna unna oss nöjen. För tre eller fyra pence var kunde vi gå på bio och undkomma verkligheten in i en förtrollande värld där alla kvinnor var vackra och männen gudomliga.

Filmerna vi såg var stumfilmer och jag läste texten för min mormor. Kanske frånvaron av talade ord stimulerade fantasin starkare, men publiken på den tiden identifierade sig helhjärtat och fullständigt med filmstjärnorna de dyrkade och såg deras filmer som om de såg verkliga personer som levde verkliga liv.

Som vi gladdde oss eller led med hjältinnan, som vi manade på hjälten eller varnade honom för komplotter hos skurkarna, som oftast möttes med busvisslingar. På det torftiga tjugotalet var arbetarklassen varken så kultiverad eller så välutbildad som dess moderna motsvarighet och miljoner kunde inte läsa eller skriva och levde i eländig fattigdom.

Bion förde in kärlek, glamour och spänning i deras liv och även om de intellektuella kallade det för opium för folket så var det en ganska oskyldig drog och till ett pris som även den fattigaste kunde ha råd med ibland. Min mormor och jag såg alla de stora stjärnorna, och filmerna var vår glädje och vårt nöje. Minst en gång i veckan köpte vi fyrapenniesbiljetter till vår förtrollade värld och satt trollebundna med ögonen som klistrade på bioduken. Vi följde följetongerna och om *Pearl White* vid slutet av en episod var bunden till händer och fötter framför ett framrusande expresståg så kunde vi knappast vänta till nästa episod för att se om hon skulle undkomma. Djupt inom oss visste vi att hon skulle bli räddad men det hindrade oss inte från att vara på helspänn hela veckan.

Vid denna tid fick St. Albans sin första riktigt bra biograf >> och det skulle vara en stor invigningsfest då *The Four Horsemen of the Apocalypse* med Rudolph Valentino skulle visas. Biljetterna till denna flotta tillställning var dyra och köptes upp av stadens rika och privilegierade människor. Men i sista ögonblicket hörde vi att några få billiga platser skulle säljas till dem som stod i kö den stora kvällen. Givetvis så anlände mormor och jag flera timmar innan insläpp och köade för dessa dyrbara säten. Vi stod i kö i tre timmar medan den långa kön masade sig fram tum för tum men till sist kom vi in och satte oss triumferande ner i två plychsäten på biografens allra första rad. Den långa väntan och platserna, som gjorde att vi fick kramp i nacken och att ögonen värkte eftersom de var alltför nära filmduken, gjorde inte det minsta när filmen väl började. Vi njöt av varje minut av den och tyckte att Rudolph Valentino var den mest fantastiska skådespelare som vi någonsin sett. Från den dagen var vi hans hängivna fans.>>

Det lokala postkontoret rakt över gatan från oss var ett slags forum för utbyte av nyheter, skvaller, och framför allt information om arbete, i synnerhet om lediga arbeten. Det var på den tiden då arbeten var sorgligt sällsynta och för varje ledigt arbete fanns det bokstavligen dussintals sökande.

Till och med ryktet om att det fanns arbete var tillräckligt för att få desperata män att stövla iväg miltals i hopp om att bli antagna till vilken lön och till vilka förutsättningar som helst för att kunna föda sin familj och få tillbaka sin självrespekt.

En dag inte långt efter min trettonde födelsedag berättade postmästaren att ortens kyrkogård behövde en villig grabb för att arbeta som assistent till kyrkogårdsarbetarna. Även

om jag knappast var överförtjust över tanken på att arbeta bland gravar bestämde jag mig för att ansöka om jobbet och om jag skulle få det, skulle jag lämna skolan och komma ut arbetslivet. Jag fick det och i och med detta avslutades min formella utbildning och jag började arbeta för 12 shilling 6 pence i veckan.

Mitt arbete bestod i att hålla gravarna snygga och rena, klippa gräs, gallra ogräs och att göra gångarna jämna med en tung järnvält. Jag hjälpte också till att gräva nya gravar och att efter begravningen fylla igen dem. Det var ett hårt arbete för ryggen men det var ändå ett jobb. Jag förtjänade mitt uppehälle.

Jag minns en kall, stormig dag på vintern när jag höll på att klippa gräset på gravarna medan vi väntade på att likbilen skulle komma tillsammans med ett begravningsfölje. Vi, vilket betyder de andra arbetarna och jag, hade varit upptagna hela morgonen med att gräva graven för denna begravning. Efter att ha arbetat på kyrkogården några månader så hade jag fått erfarenheten av att längden på begravningen berodde på åldern hos den präst som kom med likbilen. En ung entusiastisk pastorsadjunkt skulle troligen strunta i regnet och den bitande vinden och genomföra begravningen på ett vördnadsfullt och lugnt sätt, medan en äldre kyrkoherde snabbt skulle försöka bli färdig för att slippa kylan och komma hem till brasan. Jag hoppades som en vansinnig på en äldre man och ett snabbt farväl till den avlidne. Jag hade tur och den åldrade prästen som kom tillsammans med det övriga följet rasslade igenom proceduren på nolltid och försvann som ett skott. Efter det att de sörjande hade gått började vi fylla igen graven, en djup grav som i sinom tid skulle innehålla tre kistor. Vår första uppgift var att dra bort repen som hade använts för att sänka kistan men vid detta tillfälle så hade ett rep fastnat och vi kunde inte få loss det hur vi än drog. Eftersom jag var den yngste, den minsta och den lättaste av alla kyrkogårdsarbetarna, så var det jag som måste klättra ner i graven på en stege och stå på kistans lock för att försöka lossa repet. Jag måste erkänna att arbetet plågade mig, men att jag måste göra det eftersom det var en del av jobbet.

Kanske gjorde jag det alltför bra för efter den dagen så var det alltid jag som var den olyckliga grabb som tillkallades och fick genomföra detta otäcka uppdrag så snart en kista satte sig fast eller ett rep fastnade. Det fanns andra sysslor på kyrkogården som jag fann motbjudande och till och med skrämmande, som när ett onormalt antal personer dog under vintern eller under en epidemi och vi var så upptagna under dagen att vi fick fylla de nya gravarna nattetid i det fladdrande ljuset av lyktor. Jag tyckte detta var ett tungt och spökligt arbete och ännu mer vid tillfällena när jag måste klättra ner i graven för att genomföra min hatade specialitet med att reda ut tilltrasslade kistrep.

Jag var femton sommaren 1926 och började fundera över att om jag lärde mig allt som jag kunde från de äldre arbetarna om hur plantor och blommor sköttes så skulle jag en dag komma ifrån vemodet på kyrkogården för att kunna arbeta hos någon gentleman på en herrgård på landet. Genom att följa denna målsättning gjorde jag mig väldigt impopulär när jag plågade trädgårdsarbetarna med att få information om deras arbete och genom att följa med och studera dem när de utförde sina sysslor.

En het augustidag det året fick världen med misstro höra den chockerande nyheten att Rudolph Valentino plötsligt hade dött i New York vid en ålder av trettioett. Miljoner

människor hade beundrat denne man och en våg av chock och sorg tycktes röra sig runt hela jorden. I mitt lilla hörn av världen sörjde jag också hans död och fann att världen var en lite ledsnare plats genom detta. *Hur skulle jag ha kunnat gissa att jag långt fram i tiden skulle bli närmare vän med Valentino än jag någonsin varit när han levde?*

Kapitel Två

Taktfullt utom synhåll bakom en idegranhäck fanns kyrkogårdens planteringsskjul där arbetarna åt sina smörgåsar, bryggde te och samtalade under middagsrasten. Mr Hobbs, min närmaste chef, tyckte om att sätta upp regler för konversationen och det var hans röst, sträv som grus, som dominerade dessa samtal. Han var en mager väderbiten man med en vana att skaka sitt beniga pekfinger, kraftigt missfärgat av nikotin, mot den som han höll tal till. Han sades vara väl beläst vilket gav honom ett övertag när han argumenterade, genom att han citerade någon bok som han påstod sig ha läst för att motsäga alla åsikter utom sina egna. När vi andra bara läste sportsidorna eller som i mitt fall tidningar som handlade om filmstjärnor och vad de gjorde i Hollywood, så hade Mr Hobbs blivit något av ett orakel.

En gång var det en blid liten man vid namn Carter som berättade för oss om sin omvändelse vid ett Frälsningsarmémöte. Jag kunde inte hjälpa att jag blev berörd när hans ansikte lystes upp och han berättade om glädjen han kände när han visste att han blivit frälst. Men Mr Hobbs ville inte höra på det örat. Han skakade sitt beniga finger framför Mr Carters ansikte och rasslade föraktfullt "Du borde läsa din Darwin du. Han avslöjade de där dumheterna som en samling lögnare för många år sedan".

Tydligt hade inte Mr Carter hört talas om sin Darwin och inte helt motvilligt utvecklade Mr Hobbs sin version av tesen om det naturliga urvalet. Men Mr Carter vägrade att bli förblindad av vetenskapen. "Jag råkar tro att om vi lever ett hederligt liv här nere så kommer vi att få vår belöning i livet efter detta" utbrast han med kraft. Mr Hobbs verkade ordentligt provocerad.

"Har jag inte sagt att det inte finns något liv efter detta. Det handlar bara om evolution. Först var vi fiskar, sen blev vi apor och nu är vi människor och när vi kolar vippen blir vi kompost för rosorna på någon grav och det är absolut inget mer med det."

Jag var den yngste av arbetarna och rädd för att stöta mig med de äldre men jag avskydde att se ljuset slockna i Mr Carters ansikte och blygt försökte jag stödja honom genom att berätta om den gång då jag såg morbror Alf i vårt kök efter det att han gått bort. Mr Hobbs fnyste. "Det var bara i ditt huvud, grabben! Du tänkte på den avlidne och du inbillade dig att du såg honom. Troligen hypnotiserade du dig själv."

Jag blev mera självsäker av en tacksam blick från Mr Carter och stod på mig. "*Jag såg aldrig morbror Alf under hela mitt liv så hur skulle jag kunna föreställa mig honom? Jag visste inte ens vem han var tills moster Nelly visade mig fotografier som hon hittade i hans kappsäck.*"

Mr Hobbs fixerade mig med sina urlakade ögon och knackade sig i pannan med sitt beniga finger. "Tag mitt råd unge man och berätta inte sagor för dem som är i läkaryrket för då kommer du att hamna på mentalsjukhuset Shenley innan du hinner bli mycket äldre." Ögonen

och fingret blev för mycket för mig.

"Nej, Mr Hobbs"; sade jag tyst.

Vid sjutton års ålder hade jag börjat ta del av livet, tjänade till mitt uppehälle och hade blivit vuxen och uppskattade det som kom i min väg. Jag hade inte tänkt mycket på frågan om ett liv efter detta men händelsen i planteringseskjulet gjorde att jag funderade allvarligt på sådana frågor för första gången.

Jag måste erkänna att arbetet på kyrkogården gav mig intrycket av att döden var den sista och slutgiltiga händelsen. När de sörjande hade gått och jorden fyllts på och tryckts till på den nya graven, så visste jag mycket väl att kroppen där nere redan hade börjat förmultna, och den återuppståndelse som skulle ske när Gabriel blåste sin silvertrumpet på den yttersta dagen tycktes som en omöjlig lögn.

Hade Mr Hobbs rätt? Var vi bara apor som hade lärt oss vara mera smarta än våra anfäder som levde i träden? Var vårt universum bara en kosmisk olyckshändelse som till sist var dömd till total förintelse? Men vad var då övertygelsen som gav den blide Mr Carter sin inre glöd och som gav honom modet att stå upp inför den formidabla Mr Hobbs? Jag tänkte på hur jag såg morbror Alf och Mrs Pugh när jag var barn. För mig hade de inte tyckts vara annat än vanliga levande människor och ändå var de döda och åtminstone måste Mrs Pughs kropp ha varit i långt gången förruttelse. Hade jag verkligen sett dem eller hörde jag hemma på ett sinnessjukhus som Mr Hobbs tycktes tro? I många dagar grubblade jag över dessa och andra frågor och undrade vart jag kunde gå för att få svar. **Jag började tycka att det viktigaste i livet var att få veta meningen med döden.**

Jag började söka mig till de olika kyrkorna. Varje vecka gick jag från den ena till den andra i hopp om att finna någon ledtråd, något korn av sanning som jag kunde tro på, men som Omar "hörde jag vackra argument, men kom alltid ut genom den dörr jag gått in." (Omar Khayyam 1048-1131, persisk matematiker, astronom och författare. Citatet kommer från dikten "The Rubaiyat". ö.a.)

Jag ville ha så mycket mer än kyrkorna kunde erbjuda. Jag blev inte tillfredsställd av att "ha en tro" eller att "ha ett hopp" utan jag ville veta och behövde en övertygelse som jag kunde bygga mitt liv på. Om död innebar att vara icke medveten så kunde jag acceptera detta utan att klaga, *men jag ville vara säker*. **Om det fanns ett liv efter döden så ville jag ha bevis på det och jag ville veta vad för slags liv detta innebar.**

Efter många veckor av ivrigt sökande hos de många olika kyrkosamfundet inom den kristna kyrkan, hade jag inte funnit något hopp och började förtvivla.

En dag läste jag en notis i den lokala tidningen om att det teosofiska samfundet skulle ha ett möte. Någon av dem skulle föreläsa om forntida visdom. Detta verkade vara precis det jag var intresserad av, för vad sökte jag efter om inte efter visdom? Jag lånade ett lexikon, Chambers ordbok, från biblioteket för att slå upp "teosofisk" och rös när jag läste att teosofi var "omedelbar gudomlig upplysning som vissa specialbegåvade människor hävdade att de ägde". Jag kunde knappast vänta till kvällen när mötet skulle hållas.

Det var väldigt få människor i publiken den stora kvällen och jag kände medlidande med talaren som hade kommit ända från London för detta tillfälle, så när han gick upp i talarstolen fortsatte jag att klappa händerna långt efter att de andra hade slutat för att han skulle känna sig välkommen. Han talade med, som jag tyckte, en speciell överklassdialekt och använde ord som jag aldrig tidigare hört så jag tänkte att han säkert var mycket välutbildad och att han säkert också var särskilt begåvad enligt Chambers ordbok. Jag var redo att ta in varje ord han

yttrade. Dessvärre passerade det mesta av föreläsningen en bra bit över mitt hängivna huvud. Han hade mycket att berätta om astralkroppar men han brydde sig inte om att förklara vad det var för något.

Det ljusnade något när han började tala om själar som hade utvecklats andligen på andra sidan och som ibland reinkarnerade igen i jordiska kroppar för att utföra något speciellt arbete. Detta verkade hoppfullt. Denna välutbildade, speciellt begåvade man, tog det åtminstone för givet att det fanns en "andra sidan". Därefter kom det verkliga lyftet. Talaren varnade allvarligt publiken för att ha något som helst att göra med spiritualistiska medier som, när de hade kontakt med de döda, bara hade förbindelse med utvecklade andar som höll till nära jorden och vilkas låga vibrationer inte kunde vara till någon hjälp.

Detta var första gången som jag någonsin hört talas om att det var möjligt att komma i kontakt med de döda och jag var överväldigad av själva idén. Om det var sant så skulle, oavsett om den varelse man kontaktade hade höga eller låga vibrationer, detta verkligen bevisa att det fanns ett liv efter döden. Det var i alla fall så jag resonerade på den tiden.

Uppenbarligen så var mitt nästa steg att finna dessa spiritualister med sina låga vibrationer, vad nu detta kunde betyda, och se vad jag kunde lära mig av dem. Jag frågade ihärdigt personer om var jag kunde finna dem men ingen tycktes veta. Ibland reagerade de jag frågade på ett egendomligt sätt. De såg förolämpade ut, vände på klacken och gick iväg med bestämda steg eller satte ett finger mot huvudet och såg ömkansvärt på mig. Jag började tro att jag var något lömskt hemligt sällskap på spåret.

Idag är spiritualismen respekterad och en formell religion i England med omkring tre miljoner anhängare, men på den tiden riskerade medier fortfarande att bli anklagade under häxerilagen från 1735 och till en viss del tvingades de att gå under jorden. Jag visste naturligtvis inte detta på den tiden och drog slutsatsen att jag hade nått ännu en återvändsgränd.

Några veckor efter detta, då jag mer eller mindre givit upp sökandet efter de svårfångade spiritualisterna, hade jag fått uppgiften att städa upp en rad gravar som det fanns kontrakt på, vilket innebar att släktingar betalade kyrkogården en fast summa pengar varje år för att gravarna skulle skötas. När jag hade gjort färdigt dem lade jag märke till en försummad, övervuxen grav bakom de andra. Jag kände mig sorgsen inför denna okända människa som ingen verkade bry sig om och beslöt att jag hade tid före middagsrasten att snygga till graven. När jag som bäst höll på med att klippa det långa gräset och rensa bort ogräs på den övergivna graven, såg jag en kvinna komma gående upp längs gången bärande på ett fång fräscha blommor. Hon tog bort blommorna från den grav hon besökte och som i mina okritiska ögon såg ut att vara nästan färska, kastade dem i en soptunna och ersatte dem med en färsk bukett och gick sedan.

Under tiden hade mina ansträngningar blottlagt namnet på den ledsamma gravens gravsten och jag såg att mannen som var begravd där hade varit känd under namnet Edwin Lewis. Med ett överraskande igenkännande granskade jag de datum som stod och fann att det inte var något tvivel om att denna grav tillhörde min kära Mr Lewis, läraren som hade trott att jag en dag skulle bli konstnär. Graven var så gott som ny efter mina ansträngningar och så hämtade jag damens nästan fräscha blommor från soptunnan, skakade lite på dem och gjorde dem så fina jag kunde, satte dem i en syltburk och placerade den på Mr Lewis grav med en liten bön för hans lycka, var han än befann sig.

När jag satt i ett hörn i planteringsskjulet och åt mitt middagsmål, så kunde jag höra Mr

Hobbs sträva röst som vanligt över-rösta de andra. "Och så sa jag till fröken att det bara är rent nonsens. Jag har begravt lik i trettio år, sa jag, och tro mig, dom har varit kvar i gravarna. Hur skulle dom kunna komma tillbaka? De där spiritualisterna är bara ute efter dina pengar, din dumma kärring!" Jag höll på att sätta smörgåsen med fiskpasta i halsen. Mr Hobbs skrovlade vidare. "Och vad mera är, sa jag, om du sätter din fot i "Vännernas Mötesplats" i kväll för att försöka kalla fram de avlidna så kommer din hatt med alla druvor att uppslukas av elden.'

Sympatin för Mr Hobbs drunknade i min upphetsning. Äntligen hade jag en ledtråd till de gäckande spiritualisterna. Hända det som hända ville, men jag *skulle bara vara* i det som var **Kväkarnas Sal** den kvällen. >>

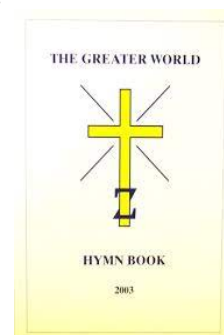
Rentvättad och med bästa söndagskostymen anlände jag till "Vännernas Mötesplats" och läste ett handskrivet meddelande utanför på vilket det stod att det skulle vara en spiritualistisk gudstjänst denna kväll med Mrs Annie Johnson, det välkända transmediet, som skulle hålla ett anförande som sedan skulle följas av klärvoajans. Trans? Klärvoajans? Nå väl, det fanns bara ett sätt att finna ut. Så jag gick in.

Salen var bara halvfylld och jag beslöt mig för att sitta på den bakersta raden så nära en utgång jag kunde komma, om jag skulle vilja rymma fältet innan tillställningen var över. Efter hand fylldes salen och psalmböcker delades ut. På omslaget på min stod det *The Greater World Christian Spiritualist Hymn Book*. >> Och jag tänkte; Aha! Är dom verkligen kristna? Men när jag tittade mig omkring så tyckte jag inte att det var mycket av kyrkoatmosfär i den kala salen. Människor småpratade och till och med skrattade tillsammans. Där fanns heller inget av den kyrkoprakt som jag vant mig vid att beundra under de månader jag reste runt till andra kristna kyrkor i sökandet efter sanning. När gudstjänsten började blev jag ännu mindre imponerad. Det tycktes vara en oförutsägbar verksamhet som jag tyckte saknade professionalitet. Jag kände mig faktiskt lite överlägsen dessa enkla människor som sjöng psalmer jag inte kunde till en pipig orgel, och som bad till den Allsmåttige på ett närmast vänskapligt sätt. Det tycktes mig arrogant. Detta är den värsta gudstjänst jag har besökt så här långt, tänkte jag.

Plötsligt infann sig en viss uppståndelse och rörelse i församlingen när en man och en kvinna tillsammans vandrade i mitt-gången fram till podiet på andra sidan salen. De satte sig ner på några stolar med uppräta ryggstöd, som var vända mot oss.

Mannen var gammal och böjd och gjorde mig motvilligt påmind om den ökände Dr Crippen som innan jag var född hade styckmördat sin fru och stuckit iväg med sin sekreterare.

Kvinnan bar en imponerande purpurfärgad klänning med ett stort silverkors på bröstet. Jag gillade korset och tyckte att det gav en viss äkthet åt tillställningen. Dr Crippen ställde sig upp och bad en av de där informella bönerna och inbjöd oss sedan att sjunga ännu en psalm. Under sången kunde jag se hur damen i purpur somnade så sakteliga. Efter psalmen tillkännagav Dr Crippen att Mrs Annie Johnson nu skulle ge ett transtal. Så min purpurdam var ett medium, men hade inte den enfaldiga lilla Dr Crippen sett att hon somnat? Till min stora förvåning ställde sig den sovande damen upp och började tala. Jag satte mig upp med ett ryck vid de första orden som yttrades, för *det som dånade genom salen från den sovande damens läppar var en röst som absolut inte kunde tillhöra en dam, utan en djup, ljudlig,*

kultiverad röst som omisskännligt var manlig. Kunde det möjligen röra sig om en man som var klädd som en kvinna, undrade jag. Hur kunde någon våga göra så i en kristen kyrka? Men ingen i min närhet tycktes störas eller ens vara förvånad och lyssnade uppmärksamt på det som sades. Så jag slutade oroa mig och lyssnade uppmärksamt.

Talet handlade om det eviga livet. Den mans röst som hördes genom Mrs Johnsons läppar sade att han tyckte om att komma tillbaka till jorden för att trösta dem som sörjde någon som varit dem kär och för att försäkra dem om att de bara var borta för mänskliga ögon. Att de fortfarande levde och fortfarande älskade dem som de lämnat bakom sig, och att de från den lyckligare värld där de nu befann sig, ibland kunde sända meddelanden med kärlek och hopp till de vänner som var närvarande i salen. I kväll skulle han hjälpa några av dem som gått före, med att ge budskap till sina närvarande vänner. För att säga det minsta så var jag förbluffad. Hade denna kvinna, eller om det var en man, för avsikt att kalla fram de döda? Jag kom ihåg varningarna från mannen som var teosof om faran med låga vibrationer och undrade om jag skulle lämna stället före denna del av programmet. Men det var lika bra att löpa linan ut intalade jag mig själv och satt kvar.

Mediet satte sig ner och Dr Crippen bad oss att sjunga en psalm som hette "[Tystnad nu, vi väntar på Dig](#)". Under sången undrade jag över vad det var de väntade på och om det faktiskt hade varit ett bra beslut att stanna kvar, men jag ville inte knuffa mig igenom raden av kvinnor som fanns mellan mig och utgången, så mer av blygsel än övertygelse stannade jag kvar och sjöng med de andra.

Sången tystnade och vi satte oss ner. Mrs. Johnson gick fram till kanten av plattformen och pekade på en dam som satt långt fram i salongen och började tala till henne med en lugn och trivsamt kvinnlig röst som var totalt olik den hon haft när hon sov. Hon talade om för kvinnan att hennes man stod bredvid henne och att han var angelägen om att hon skulle veta att han inte längre hade den fruktansvärda smärta i bröstet som han hade haft innahan gick bort. Mrs Johnson beskrev mannen ingående, med detaljer som vilken färg han hade på kostymen och på slipsen han bar. Damen accepterade det hon sade genom att eftertryckligt nicka på huvudet.

Jag ansträngde mig för att se den man som Mrs Johnson sade skulle stå bredvid kvinnan men jag kunde varken se huden eller håret på honom och drog slutsatsen att det var någon slags överenskommelse mellan dem och detta imponerade inte på mig. Det var andra budskap av liknande natur för andra människor i salen och några av dem blev mycket emotionellt berörda när de accepterade som sant det som Mrs Johnson sade dem. *Jag var fortfarande övertygad om att Mrs Johnson hade kumpaner som planterats i församlingen.*

"Jag vill tala med den unge mannen på den bakersta raden" sade Mrs. Johnson plötsligt och pekade rakt mot mig. Jag blev som förstened av att bli utpekad och tittade mig omkring för att se om det förhoppningsvis fanns någon annan ung man som hon kunde mena. Men jag var den ende mannen på hela stolsraden och fingret fortsatte att peka på mig. "Räck upp handen, unge man" sade Mrs. Johnson till sist och mycket nervöst lyfte jag armen.

"Ja"; sade hon, "Jag menar dig."

Det finns en man här som vill tacka dig för blommorna du satte på hans grav i morse. Han berättar för mig att han var lärare och att hans namn var Edwin Lewis. Förstår du detta?"

Jag var alldeles mållös, men Mrs Johnson var inte färdig med mig än. Hon fortsatte med att ge en riktig beskrivning av Mr Lewis som jag mindes honom och sade att han var intresserad av att jag tecknade och målade när han var på jorden. "Han gavs en militär begravning"; lade hon till.

Vid denna tidpunkt så kände jag mig ganska varm under kragen. **Hur kunde denna dam som jag aldrig förut träffat i hela mitt liv och som omöjligtvis kunde veta någonting om mig, kunna berätta om en man som jag känt som barn och beskriva vad jag gjort på morgonen när jag var helt ensam vid Mr Lewis grav?** Men Mrs Johnson var inte riktigt färdig med mig ens då. Hon beskrev andra personer som hon kunde se omkring mig och detta inkluderade en arab. Vad hade en arab med mig att göra undrade jag och vad ville han mig? Han var en guide, sade Mrs Johnson och han var egentligen inte någon arab utan någon som klädde sig som en arab. Detta tycktes mig bli allt mer komplicerat för varje minut. När Mrs Johnson slutligen sade att denne unge arab, som inte var arab, ville att jag skulle utvecklas som medium för att tjäna mänskligheten, tyckte jag att hon var ute och cyklade. "Inte så långt in i framtiden" insisterade Mrs Johnson "så kommer du att göra samma slags arbete som jag gör och du kommer att bli ett mycket berömt medium". Detta tycktes mig så tokigt och så omöjligt att jag skakade av mig det och smög ut från salen så obemärkt jag kunde.

Den kvällen låg jag en lång stund innan jag kunde somna och vände och vred på det som hänt, och ju mer jag tänkte på det som Mrs Johnson hade sagt till mig desto mer fantastiskt tycktes det mig. Jag kunde inte längre tro att det var en bluff som genomfördes med hjälp av medhjälpare bland publiken efter det som hade hänt mig. **Ingen utom jag kunde ha känt till vad jag gjorde när jag var alldeles ensam, utan en själ i sikte, vid Mr Lewis grav.**

Inte heller kunde Mrs Johnson ha vetat någonting om hans speciella intresse för mig eller om min tillgivenhet för honom. Det hade ju hänt när jag var mycket ung och jag var inte ett barn som diskuterade mina innersta känslor med andra.

Inte ens min mormor hade någon aning om djupet av min tillgivenhet för Mr Lewis, som det kärlekstörstande barn jag var. Jag kom ihåg de döda personer jag sett i min barndom och som hade försvunnit så plötsligt när jag närmade mig dem, och jag kände att dessa händelser på något sätt hörde samman med det som Mrs Johnson hade sagt till mig och till andra i salen. Ändå tvivlade jag fortfarande och kunde inte helt acceptera att de döda kunde eller ville komma tillbaka, från varhelst de nu var, till Vännernas Mötessals kala lokal för att ge ett budskap till sina vänner genom en kvinna så stabil och med fötterna på jorden som Mrs Johnson. *Men sanningen i det som sagts fortsatte att gnaga; mig och innan jag till slut somnade så hade jag bestämt mig för att undersöka saken ytterligare.*

I många veckor efter den kvällen tog jag min plats i Vännernas kala sal varje onsdagskväll precis klockan halv åtta. Till att börja med satte jag mig lite blygt på de bakre raderna liksom jag gjort den första gången, men efter hand, när jag kände mig mera hemma och blev vän med några medlemmar i sällskapet, vågade jag mig allt närmare podiet.

Gradvis kom jag att uppskatta enkelheten och uppriktigheten i den korta gudstjänsten, som jag vid mitt första besök tyckt vara så naiv och amatörmässig. Jag försökte alltid att vara förnuftig och objektiv angående klärvoajansen, som hölls av olika medier efter mässan. Jag lyssnade på ett stort antal arbetande medier under denna period av min undersökning av spiritualismen och det var ingalunda alla som imponerade på mig på ett positivt sätt.

Det var faktiskt så att jag bara i några få fall kunde medge att det rörde sig om en medial gåva, även om jag vid det laget inte alls var säker på dess natur. Kunde mediet verkligen höra eller se den dödes ande eller handlade det om tankeläsning?

Alltför många medier tycktes mig fiska efter information från de människor de valde ut för att sedan, när de fått fram en viss information, ge den tillbaka som ett meddelande från den döde. Vid vissa tillfällen äcklades jag över fräckheten av detta fiskande och förargades över

hur lätt-lurade de var som med entusiasm accepterade "bevis" som jag betraktade hade inhämtats på ett bedrägligt sätt. Många gånger efter att ha lyssnat till ett medium av denna sort, var jag frestad att ge upp alltihop, men i dessa stunder av missräkningar så kom jag ihåg Mrs Annie Johnsons mediumskap och kämpade vidare.

Jag minns ett medium som verkligen imponerade på mig. Jag har för länge sedan glömt hennes namn men jag har fortfarande en mental bild av en kort och kraftig liten dam med osannolikt rött hår och med en giftgrön chiffongklänning. Under gudstjänsten föll hon, liksom Mrs Johnson hade gjort, i trans, men denna gång visste jag vad som hände och blev inte förvånad när hon under transen gick fram till kanten av podiet för att tala. Jag höjde inte ens på ögonbrynen när rösten som kom från hennes läppar visade sig tillhöra en bildad och kultiverad mansperson. Jag måste dock tillstå ett visst mått av förvåning när hon gav klärvoajans i vaket tillstånd och hennes egen röst, som otvivelaktigt tillhörde en kvinna, var ren och skär cockneydialekt.

Vid sällsynta tillfällen fick jag själv ta emot budskap men jag tyckte de flesta av dem lätt kunde förklaras som tankeläsning eller som tidigare inhämtad kunskap. Men vid ett eller två tillfällen dök den unge araben upp med liknande budskap om att jag skulle bli ett medium som skulle hjälpa de människor som led och övertyga dem om att döden inte var slutet. Under lång tid vägrade jag att ta det till mig eller ens att tänka på det eftersom det tycktes så totalt omöjligt, och hur mycket jag än fantiserade kunde jag inte se mig på ett podium för att ge budskap till allmänheten.

Dessa kvällar på spiritualismötena hade också stunder som var roande. Jag började känna igen många personer som deltog regelbundet och som ständigt ställde sig upp för att göra anspråk på meddelanden som ingen annan kunde acceptera eller förstå. "Ja, ja" kunde de ivrigt utbrista, "jag känner Jack" eller Jim eller William eller vem det nu var, "han är min kusin i andevärlden". Jag brukade tänka på dem som gravplundrare och de gav mig ett visst mått av nöje.

Åratal senare lärde jag mig att alla spiritualistförsamlingar har dessa "gamla trofasta" som tar emot alla budskap som ingen annan känns vid, men då hade jag också lärt mig att vara mera sympatiskt inställd till dem eftersom de ofta är ensamma och sörjande som längtar efter att få något tröstande budskap. Genom att ta emot oklara meddelanden så hoppas de att mediet till sist ska ge dem något som de verkligen kan acceptera och förstå.

Kvällen efter det att ett medium hade beskrivit för mig den unga araben "som inte riktigt var en arab" och givit mig samma budskap som tidigare, nämligen att jag måste utveckla den mediala förmåga jag hade för att tjäna mina medmänniskor, vilket jag som vanligt ignorerade, tog en vänlig medelålders dam kontakt med mig efter mötet. Hon frågade mig vad jag tänkte göra med det budskap jag fått och som hon hade hört mer än en gång. "Ingenting" mumlade jag lite besvärat. "Jag har inte någon sådan förmåga, så vad skulle jag kunna göra?"

"Du kan komma till min hemcirkel och ta reda på om dessa budskap har någon sanning i sig"; sade hon. "Om det du har fått reda på är sant så kommer medverkan i en cirkel snart att visa tecken på om du verkligen har en medial förmåga."

Jag ville veta vad det innebar att vara med i en cirkel innan jag lovade någonting. Damen berättade att de satt runt ett mycket tungt viktorianskt matsalsbord och fick meddelanden genom knackningar. Jag samtyckte till att vara med och efter att ha bestämt en kväll och ett klockslag så gick jag hem.

När jag kom hem fann jag ett brev på spiselkransen i köket som var adresserat till mig med en handstil som jag inte kände igen och på kuvertet satt ett tyskt frimärke. Jag kände ingen i Tyskland och rev förbryllad upp kuvertet och blev ännu mer förbryllad när jag läste brevet.

Brevet, som var skrivet på excentrisk engelska, kom från en kvinna i München som sade att hon suttit regelbundet i en hemcirkel under några år och hade fått ett budskap genom cirkelns medium från en ande som kallade sig för Rudolph Valentino. Denna ande hade givit henne mitt namn och adress i England och bett henne att skriva till mig och säga att han hade försökt få kontakt med mig genom olika medier under lång tid utan någon större framgång. ***Budskapet han ville ge mig var att jag måste utveckla min medialitet för att kunna hjälpa mina medmänniskor.***

Jag stod en lång stund i vårt trista lilla kök och bara stirrade rakt ut i luften. Jag läste det mystiska brevet om och om igen och kom ihåg de budskap som jag ignorerat. Jag undrade över om "den unge arab som inte var en riktig arab" möjligen kunde vara Valentino. Jag hade sett och älskat två av hans filmer i vilka han spelat arab, *Shejken* och *Shejkens son*, men klädde sig verkligen andar på det sättet? Kunde det vara ett försök att identifiera sig? Om det var på det sättet, så varför antog han att jag skulle förstå att det var han och inte en riktig arab när de olika medierna beskrev honom? Och även om det var Valentino så varför skulle han vilja kontakta mig? Jag hade aldrig känt honom i livet utom som en gestalt på bioduken. Det är sant att jag hade beundrat honom och tyckt att han var mycket begåvad, och uppskattat alla hans filmer, men inte mer än flera miljoner andra människor, så varför välja mig?

Men även om jag kunde argumentera om det, så kunde jag inte komma ifrån det faktum att en kvinna i Tyskland som jag aldrig hört talas om och som jag var lika säker på inte hade hört talas om mig, hade fått mitt rätta namn och min adress av ett medium i München och hade blivit ombedd att förmedla detta samma budskap som jag så ofta tagit emot och ignorerat från medier i England.

Det var mycket sent när jag kom i säng den kvällen och det höll på att ljusna när jag äntligen kunde somna.

Nästa dag skrev jag till kvinnan i München för att tala om att jag hade fått hennes brev. Jag bad henne om hon skulle vilja be denne ande att ge sig tillkänna för mig i England på något sätt, vilket i så fall skulle vara mycket övertygande för mig.

Kvällen för hemcirkel kom och jag anlände tidigt till huset som min värdinna hade föreslagit, för att lära känna de andra cirkeldeltagarna innan vi började kvällens seans. När alla var närvarande var vi sex stycken, tre kvinnor och tre män. Seansen skulle hållas i det rum där det stora viktorska matsalsbordet stod, om vilket värdinnan tidigare berättat för mig. Den kvällen berättade hon att bordet också kunde användas som biljardbord, vilket hennes make och son ofta använde det till. Vi satte oss ner runt bordet och värdinnan vred ner gasljuset så mycket att vi ändå kunde se varandra ganska tydligt, och vilade våra händer med handflatorna nedåt på bordet.

När vi hade suttit på detta sätt i ungefär tio minuter så hördes höga knackningar från mitten av bordet. Min värdinna sade att det betydde att andarna var redo att börja kommunicera med oss. Hon fortsatte med att förklara att de tillsammans med andarna arbetat fram ett sätt att kommunicera vilket, trots att det var långsamt och arbetsamt, fungerade mycket bra.

En medlem av sällskapet gick sakta igenom alfabetet och vid den rätta bokstaven kom det en knackning. En annan medlem av cirkeln hade till uppgift att skriva ner bokstäverna och

senare att läsa upp budskapet. Först hälsade andarna mig välkommen som nykomling i cirkeln varefter de framförde budskapet att jag hade stor kraft. Med detta menades naturligtvis medial kraft. Nästa meddelande informerade oss om att jag hade med mig en ande som ville ge mig ett budskap och de sade att denne ande hade varit mycket medialt begåvad under sin livstid. De uppgav att hans namn var Valentino. Nästa budskap, förmodligen från Valentino, var exakt samma budskap som brevet från München hade innehållit och jag ombads tacka den tyska damen för att hon hade skickat det.

Vi blev sedan tillfrågade om vi ville se hur mycket större kraften var genom min närvaro. När vi alla sade att vi ville se det, krängde det tunga bordet till och reste sig upp så att det stod på sidan. När jag tänkte på hur tungt och stort bordet var, kunde jag knappast tro mina ögon. Efter detta fortsatte budskapen att komma och vi fick höra att i framtiden skulle vi inte behöva bordet utan bara sitta tysta i en cirkel. Vi fick veta att de skulle experimentera med kraften och speciellt med mig eftersom jag hade enastående fysisk medialitet **och de hoppades att senare kunna tala till oss genom direktröst.**

Efter seansen bjöds det på kaffe och kakor och vi diskuterade kvällens händelser medan vi sällskapligt åt och drack. Alla medlemmar i cirkeln var glada över resultatet och sade att de aldrig hade haft så uppseendeväckande manifestationer tidigare. De bad mig att jag skulle fortsätta att delta i deras cirkel vilket jag lovade att göra och tog sedan adjö.

Jag vandrade hem genom den mörka staden med mycket näring för tankarna. Till vad hade jag förbundit mig genom att gå med på att fortsätta i denna cirkel och ville jag överhuvudtaget bli ett medium? Hela vägen hem grubblade jag över kvällens händelser och kom slutligen fram till att det faktiskt var sant. De döda kunde kommunicera.

Kapitel Tre

Under en dag eller två efter seansen i det hus som tillhörde den dam som jag nu kände som Mrs Cook, kände jag mig upplivad av min nyfunna övertygelse, men allteftersom dagen för nästa sammankomst närmade sig växte mina tvivel om att jag skulle bli ett medium. På något sätt kunde jag inte föreställa mig själv stående på ett podium framför en publik och beskriva andar och framföra budskap. Jag kände att jag var alltför ung för att någon skulle ta mig på allvar, speciellt som jag hade noterat att kyrkosamfund, både ortodoxa och spiritualistiska, till största delen tycktes bestå av äldre människor. Det var undantag snarare än regel att se någon i min egen ålder bland dem. Det var också så att jag alltid desperat hade velat hålla på med något konstnärligt som mitt livsverk även om jag visste att det skulle bli svårt att förverkliga denna ambition eftersom jag inte hade någon utbildning att tala om. Jag kände heller inte någon som kunde hjälpa mig att komma ifrån den väg som fattigdom och omständigheter hade lett mig in på. Inte desto mindre hade jag hopp om att en dag hitta ett bättre betalt arbete och då kunna betala för lektioner och konststudier.

Jag vacklade i mitt beslut, än åt det ena och än åt det andra hållet, medan dagen då jag var väntad i Mrs Cooks hus kom allt närmare. Jag visste att om jag gick dit den dag vi bestämt så skulle jag moraliskt sett vara förpliktigad att närvara varje vecka för en obestämd tid, kanske i veckor, månader eller år, som jag såg det.

Efter mycket intensivt funderande beslöt jag mig slutligen för att vara nöjd med övertygelsen som jag hade fått om att det fanns ett liv efter döden och glömma de storslagna idéerna om att tjäna mänskligheten och istället gå vidare i mitt eget liv. **Jag skulle inte återvända till Mrs Cooks hus.**

Jag skrev ett artigt brev till henne där jag talade om mitt beslut men innan jag hann posta det så kom ett nytt brev från München. I det berättade min okända brevvän för mig att Valentino åter hade talat genom mediet i hennes cirkel och instruerat henne att skriva och be mig att fullfölja hans bön om att utveckla min medialitet. Hon berättade också hur han skulle hjälpa mig och att han och jag tillsammans skulle hjälpa mänskligheten att finna sanningen. Han hade sagt att han ville betala tillbaka lite av den tillgivenhet vanliga kvinnor och män hade visat honom under hans livstid genom att hjälpa mig med att utvecklas som medium.

Detta brev hade anlänt med första postutbärningen innan jag lämnade hemmet för att gå till arbetet. Och på spiselkransen i köket låg brevet jag hade lämnat där föregående kväll för att bli påmind om att posta det till Mrs Cook på vägen till kyrkogården. Jag tittade på det tyska brevet och jag tittade på brevet på spiselkransen. Vad skulle jag göra? Det slutade med att jag lade båda breven i fickan. Jag skulle tänka över ett och annat under dagen och om jag beslutade mig för att ignorera brevet från München så skulle jag posta mitt brev till Mrs Cook på vägen hem från arbetet samma kväll.

Den dagen var det en begravning som jag fann ännu hemskare än vanligt. Den närmast sörjande, en medelålders kvinna i den mörka dräkt som änkor bar på den tiden, var galen av sorg och medan den åldrade pastorn rabblade igenom begravningsritualen måste hennes vänner hindra henne från att kasta sig själv ner i den öppna graven.

När ceremonin var över och änkans vänner skulle följa henne därifrån grep hon tag i prostens arm och jag hörde henne säga till honom med en röst som stockade sig av gråt "Hur kan jag lämna honom alldeles ensam i det där förskräckliga hålet? Jag kan inte leva vidare utan honom, jag kan det inte!"

Prästen talade vänligt med henne. "Det var Guds vilja att ta honom före dig. Be Honom om nåden att kunna överlämna dig till Honom så kommer Han att trösta dig". Damen gav upp ett kvävt skrik, "Om det är Guds vilja att ta honom och lämna mig alldeles ensam, så hatar jag Honom, jag hatar Honom!"

Hör nu, Mrs Wilson, behärska dig nu! sa pastorn skarpt. Han vände sig till vännerna som höll i kvinnans armar och sade: "Få hem henne så fort det går!" Vännerna övertalade henne att gå i riktning mot de väntande bilarna och prästen vandrade raskt iväg i motsatt riktning. Instinktivt började jag gå mot den otröstliga kvinnan. Jag ville berätta för henne att hon inte hade förlorat sin man för alltid, att han fortfarande fanns nära henne, älskade henne och brydde sig om henne som han alltid gjort, men jag hejdade mig tvärt och stod blickstill mitt på gravgången. Vilken rätt hade jag att tränga mig på denna sörjande kvinna? Hon skulle titta på mitt leriga blåställ och tycka att jag var oförskämd och påträngande, och hur skulle jag kunna trösta henne även om hon skulle ha lyssnat på mig? *Bara ett medium skulle ha kunnat göra det, en mänsklig bro mellan de levande och de döda.*

Jag stod en kort stund med denna tanke bankandes i huvudet och drog sedan sakta upp brevet som var adresserat till Mrs Cook ur fickan, tittade på det, tvekade, men rev det sedan mitt itu och slängde bitarna i en papperskorg. Jag skulle försöka utveckla mig till ett medium om det var vad som krävdes av mig.

Kvällen då cirkeln skulle träffas blev jag mycket väl mottagen av Mrs Cook och hennes vänner och deras värme och vänlighet kompenserade för den känsla jag hade av att jag på något sätt givit upp min frihet. En av männen i Mrs Cooks cirkel som hade introducerats som Mr Herbert veckan innan, var försenad och när han väl kom syntes det mig som om han drog med sig en våg av sorgsenhet, men ingen annan tycktes märka något. Mrs Cook föreslog att vi skulle forma en cirkel med stolarna och inte använda bordet i enlighet med de instruktioner vi fått senaste gången vi träffades.

Gasljuset drogs ner och vi började seansen med att sjunga en psalm. Mrs Cook bad sedan en enkel bön då hon bad om skydd och om att cirkeln skulle användas enligt Guds vilja och vi satt sedan tysta och väntade på ett tecken. Jag undrade vad som skulle hända och saknade bordet som tidigare använts för sådana intressanta manifestationer. Klockan på spiselkransen tickade högt och det hemtrevliga ljudet lugnade och uppmuntrade mig. Vi väntade länge men ingenting hände och värmen i rummet gjorde att jag kände mig sömning samtidigt som jag kände mig mycket välmående. Det slutade med att jag inte mindes något mer och somnade.

När jag vaknade satt alla på sina platser som de gjort när jag somnade. Jag tänkte på vad i all sin dar de skulle tänka om mig och började be om ursäkt när Mrs Cook avbröt mig genom att be en bön som tydligen var menad som en avslutning på sammankomsten, och jag höll tyst. Gasen vreds på och Mrs Cook gick ut för att hämta förfriskningar. En av damerna vände sig till mig med ett strålande leende. "Det var en underbar sittning" sade hon. Jag kände mig sämre än någonsin, inte hade jag endast varit oförskämd mot dessa snälla människor utan jag hade också missat det underbara som hänt.

"Jag är ledsen" mumlade jag tafatt, "det var så varmt i rummet så jag kunde inte hålla mig vaken". Mr Herbert log vänligt mot mig. "**Du sov inte, du var i trans**" sade han. "**Du är född som medium.**"

Jag stirrade på honom med största misstro. "Min fru talade med mig" fortsatte Mr Herbert. Jag var glad att han var nöjd och att han såg så mycket gladare ut än när han kom, men jag hade fortfarande svårt att tro på det de sade. Mrs Cook återvände med en bricka full med förfriskningar och även hon log uppskattande mot mig.

När vi drack te och åt smörgås med ägg och krasse, bara själva tanken på detta var fantastisk, så hörde jag små delar av det som hänt medan jag sov eller varit i trans, vilketdera det nu var. En av damerna hade talat med sin älskade man, som hade blivit dödad i kriget, och den andre mannen i cirkeln hade talat med sin mamma. Allt väldigt bra för dem, tänkte jag bittert, som fick en fantastisk kväll medan den var helt blank för mig.

Jag hoppades att de skulle gå tillbaka till bordet nästa gång och låta mig vara delaktig i det som hände. Mrs Cook erbjöd mig en tallrik med glaserade bullar när hon som av en händelse sade "Jag höll på att glömma att en filmskådespelare kom igenom, Valentino eller vad han kallade sig för. Han som dog för några år sedan."

"Valentino?" utbrast jag.

"Just han," sade Mrs Cook, "och han sade att vi skulle be dig fortsätta med din utveckling. Han kan naturligtvis inte vara någon speciellt avancerad själ och under det att du utvecklas i vår cirkel så hoppas vi att vi ska kontaktas av väsen som är mycket mer utvecklade än skådespelare från Hollywood."

Vilken fräckhet, tänkte jag. Vem är hon att bedöma vem som är avancerad och vem som inte är det?

Hur skulle jag vid denna tidpunkt av vår bekantskap kunna veta att Mrs Cook påstod sig vara vägledd av en mycket upphöjd ande som kallades Shu-Shu och som hade varit en hög prästinna i Isistemplet under sin vistelse på jorden. Av den anledningen var Mrs Cook fast besluten att hålla sin cirkel på den allra högsta nivån, både andligt och intellektuellt. Dessvärre varnade ingen mig för denna Shu-Shu som till slut skulle vara den som fick mig att förlora min status i Cookcirkeln.

Den kvällen gick jag en del av vägen hem tillsammans med Mr Herbert och hoppades att han skulle berätta mer om vad Valentino sagt under tiden som jag var frånvarande. Men jag hade inte den turen utan han talade oavbrutet om sin fru som tragiskt verkade ha dött helt oväntat några månader tidigare. Deras äktenskap hade varit idealiskt, sade han, och utan henne hade livet blivit ödsligt och ensamt tills hon hade talat till honom genom mig under seansen den kvällen. Naturligtvis var jag glad över att jag hade fått vara den som fick honom att återfå meningen med livet men jag önskade ändå att han hade givit sig tid till att svara på mina små frågor om Valentino och hans budskap till mig. Jag ville veta hur hans röst hade låtit, var det en amerikansk röst eller hade den en italiensk brytning, och framför allt om det hade givits några bevis för att det verkligen var Valentino? Eftersom Mrs Cooke inte ens hade uttalat hans; namn korrekt så kunde jag inte vara säker på det.

Men Mr Herbert var alltför upptagen av sin egen upplevelse för att ge mig ett klart svar. Jag gav upp och vi vandrade vidare i tystnad tills han helt plötsligt avfyrade en fråga mot mig. 'Du talade med de andra ett tag innan jag kom, eller hur?' frågade han. Jag sade att jag kommit punktligt och småpratade med de andra innan han kom. "Jag förmodar att de berättade för dig om din frus tragiska död? sade han ganska häftigt.

"Nej" svarade jag, det var faktiskt ingen som nämnde vare sig dig eller din fru."

"Jag kan kolla upp det" sade han "och jag hoppas verkligen att du talar sanning".

Lite irriterat svarade jag att jag inte hade för vana att tala sanning. Mr Herbert tvärstannade i ljuset av en gatlykta och tog tag i mina axlar och vände sig mot mig. Han såg allvarligt på mig och sade att kommunikationen från hans fru betydde alldeles för mycket för honom för att han skulle kunna acceptera det bara så här. Han ville vara säker på att det inte bara var en produkt av mitt undermedvetna eller rent av från mitt medvetna sinne.

Om jag skulle utvecklas till ett medium så måste jag räkna med att då och då bli misstrodd och endast charlataner och bluffmakare skulle ta illa upp av att utfrågas av intelligenta personer. Jag sade att jag förstod det, men vad jag förstod ännu tydligare var att om jag skulle bli ett medium så skulle det bli tufft om alla misstänkte att jag var en lögnare eller en bluff hela tiden.

Mr Herbert var inte klar med mig än. "En annan sak, Mr Flint" fortsatte han. "Det är en stor sak för en vanlig arbetarpojke att få sitta i en cirkel som den hos Mrs Cook, så lev rent och bli värdig möjligheten."

Även om vi inte hade ett badrum i huset så slår jag vad om att jag är lika ren som ju, tänkte jag, men sade bara att jag måste skynda hem så att min mormor inte skulle behöva oro sig, och så lät han mig gå.

Jag satt regelbundet i Mrs Cooks cirkel i flera månader och proceduren förändrades knappast från den första gången. Eftersom Mrs Cook ville att hennes cirkel skulle stå på en hög andlig nivå så började vi alltid med bön och en psalm varefter jag "gav Mig av" som de

sade, och olika andar talade genom mig. I alla fall sade de andra så till mig efteråt men vad mig anbelangar så var det bara en förlorad timme i mitt liv. Jag såg ingenting och hörde ingenting och måste lita till den lilla information som jag kunde snappa upp från de andra när jag kom ut ur transen. Jag tyckte ändå om psalmerna och bönerna, för att inte tala om de delikata smörgåsarna och kakorna som dukades fram efter seansen. De andra talade ofta om hur bra jag utvecklades och jag blev på så sätt uppmuntrad att fortsätta.

En kväll när jag hade suttit i cirkeln i över ett år föll Mrs Cook själv i trans och anden som kallades Shu-Shu uppmanade oss att inte uppmuntra andar som var nära jordeplanet som vi hade gjort, utan att trakta efter att kommunicera med mera avancerade och utvecklade själar.

Från den natten blev min trans allt ytligare tills dess att den slutade helt och hållet och Mrs Cook och Shu-Shu tog över. Jag undrade över om min utveckling hade avstannat helt och var förbryllad liksom de andra medlemmarna i cirkeln med undantag av Mrs Cook som var övertygad om att hennes guide Shu-Shu hade ordnat det på detta sätt för att cirkeln skulle bli mer andlig och inte vara nöjd med att kommunikation endast skedde med vänner och släktingar på andra sidan genom mitt mediumskap.

För att ge Mrs Cook rättvisa så brydde hon sig verkligen om att jag skulle utveckla min, som hon menade, stora potential under de bästa förhållanden som var möjligt. I den andan förordade hon att vi skulle sjunga flera psalmer och be mer i fortsättningen.

Jag fortsatte att sitta i cirkeln regelbundet men kunde nu höra allt som försiggick. Eftersom Mrs Cook nu hade utvecklat sitt transmediumskap så var det vanligen Shu-Shu som gav ett upphöjt föredrag fullt av ord vars mening jag inte förstod men som jag tänkte måste vara väldigt lärda.

En kväll när Mrs Cook var i trans sade Shu-Shu att hon genom sitt medium skulle visa en av de ritualer som hon brukade utföra när hon var en upphöjd prästinna i Isistemplet. Vi sade alla att det skulle vara ett privilegium att få se det och bad henne att förära oss detta.

Mrs Cook var knappast någon välsvarvad ung dam utan bred över höfterna och med en barm som var av moder- jord proportion. I trans reste sig denna avsevärt storvuxna kvinna ur sin stol och rörde sig mot cirkelns mitt där hon började dansa. Hon svängde på höfterna och flaxade med armarna under det att hon mässade något som för mig lät som rappakalja men som de andra entusiastiskt kände igen som fornegyptiska. Brösten rörde sig alarmerande när dansen blev allt livligare, först åt ena hållet och sedan åt andra, och armarna fäktade som tentaklerna på en överförfriskad bläckfisk. Jag ville titta bort och kände mig generad på Mrs Cooks vägnar, men hur jag än försökte så var mina ögon fastnaglade vid spektaklet.

Jag visste att det skulle hända och försökte desperat att förhindra det, men kunde till sist inte hålla emot och började fnissa. Till att börja med undertryckt av ren viljestyrka som en rad förkvävda hickningar, men allt eftersom höftvridningarna, fäktandet och bröstens dunsanden fortsatte, tappade jag totalt kontrollen över mig själv och skrattade och skrattade tills tårarna rann nerför kinderna. Ju mera chockade och förargade de andra medlemmarna av cirkeln blev, desto mer skrattade jag tills slutligen Mrs Cook kom ur transen och med en blick som pulvriserade mig satte sig ner på sin stol igen.

Senare, när Mrs Cook visade mig till dörren för att säga adjö var det ingen överraskning för mig när hon efter omständigheterna ganska snällt sade: "Kära du, jag tror faktiskt att du fortfarande är lite för ung och kanske har lite för svårt att kontrollera dig för att fortsätta din utveckling för tillfället. Det skulle nog vara bäst om du inte kom tillbaka hit igen."

Hon öppnade dörren och jag såg att det regnade kraftigt där utanför. Med en vecko-lön på 12 shilling och 6 pence så var en regnrock inte en lyx som jag kunde unna mig, så jag gjorde mig redo för att trotsa regnet och bli genomblöt. Men den snälla, förlåtande Mrs Cook lade armarna runt mig, som för att dämpa dråpslaget som hon just ut-delat, med en tydlig avsikt att ge mig en kärleksfull avskedsskyss. Jag kände mig rörd av hennes generositet men som jag var tveksam till att bli pressad mot hennes överdådiga barm så tog jag ett steg åt sidan och med hela min 17-åriga fumlighet klev jag hårt på hennes fot. "Precis på min liktorn, din klumpiga drummel!" skrek hon av ilska, medan jag mumlade några ursäkter och gick ut i den regniga natten.

När jag slafsade hem i mina läckande skor så funderade jag över kvällens förödmjukande händelser. Jag blev alltmer nedstämd och skamsen över mig själv. Här hade jag blivit erbjuden en sällsynt möjlighet att utveckla mitt mediumskap i en cirkel bestående av välutbildade, andliga människor av klass och jag hade förstört mina chanser och förolämpat cirkelledaren. Till råga på det hade den upphöjda Shu-Shu sagt att jag arbetade med låga vibrationer, så till vilken hjälp skulle jag kunna vara med att hjälpa och lyfta upp mänskligheten, som Valentino lovat att jag skulle göra?

Nu ville inte cirkeln ha med mig att göra, ingen ville ha mig, jag hade misslyckats helt och skulle aldrig bli ett medium av något värde för världen. När jag väl var hemma och satt i köket och drack choklad som min mormor hade lagat till mig så hade jag fattat mitt beslut. Jag skulle ge upp hela tanken på att försöka bli ett medium. Jag skulle inte ha någonting att göra med spiritualismen och istället skulle jag fortsätta med mitt eget liv och försöka göra något vettigt av det.

Kapitel Fyra

De bleka ögonen borrhade sig in i mina och det beniga fingret viftade i luften några centimeter från min näsa. "Tror du att ett fast jobb som det här växer på träd? Grabben, jag kan lova dig att du kommer att ångra den här dagen." Jag fick ont i magen vid blotta tanken på att vara utan arbete, men jag hade bestämt mig för att komma bort från de döda och jag stod på mig. Jag var alldeles torr i munnen när jag fick fram "jag kommer att arbeta under uppsägningstiden men jag vill lämna begravningsplatsen."

"Tro inte att du kan komma krypandes när du har slitit ut skorna i jakten på jobb". Jag vek undan från fingret. "När du en gång går ut genom dessa grindar så tvär jag mina händer vad dig beträffar."

Mr Hobbs gick iväg med stolta steg och skakade på huvudet åt hur omdömeslös och dumdristig den unga generationen kunde vara. Jag försökte gaska upp mig med tanken på att jag skulle hitta ett jobb innan min nästa, och också sista, avlöningsdag vid kyrkogården, men jag fick åter igen ont i magen av den mentala bilden av mig själv stående i den långa kön vid det lokala "Arbetskontoret".

Jag hade bränt mina skepp, jag hade korsat Rubicon ("tärningen är kastad" yttrade J. Caesar i samband med att han korsade denna flod. ö.a.) och inom en vecka skulle jag vara en del av den hopplösa kön.

Under min sista vecka på kyrkogården lyssnade mormor uppmärksamt på allt skvaller om

arbete när hon var på postkontoret, men hörde inte talas om någonting för mig och på fredagen fick jag betalt för sista gången med den skrämmande utsikten att vara "ute"; för Gud vet hur länge.

Jag läste "Ledighetsspalten" i den lokala tidningen så fort den kom ut och en dag läste jag, ***"Alert och villig grabb sökes som budpojke. Ansök personligen hos direktören på Biograf Regent i St Albans."***

Jag var verkligen villig och stack iväg som ett skott för att söka jobbet och eftersom kostymen som den tidigare bud-pojken hade haft passade mig som handsken, så var jag den lycklige att bli vald och gjorde därmed alla andra villiga grabbar som hade sökt jobbet besvikna. Vilken glädje det var att ha arbete igen och snart lämnade mig den skrämnda, skamsna känslan av att vara "ute" och jag sade till mig själv att ingen grabb någonsin kunde vara mer villig än jag. Jag kanske till och med kunde få lära mig något om filmvisning om jag hade ögon och öron öppna och jag kunde kanske stiga i graderna och en dag bli direktör för en egen biograf Ett panorama av möjligheter öppnade sig för min inre syn och betalningen var den vanliga 12 shilling och 6 pence i veckan, så min våghalsiga galenskap hade lönat sig.

Mina plikter vid biografen, som var densamma som min mormor och jag hade varit stamkunder på, började klockan nio på morgonen då jag anlände punktligt i mina arbetskläder för att sopa rent i biografen, skura vestibulen och göra annat nyttigt fram till tre på eftermiddagen då jag hade två timmar ledigt. Klockan fem stod jag vid ingången i min ärvda arbetsdress och försökte hålla ordning på de olika köerna. Jag försökte förhindra att det blev stockning på trottoaren, dök på dem som smet förbi dem som stått längre i kö och talade dem tillrätta och svarade artigt på sådana frågor som "Har filmen ett lyckligt slut?" eller "Finns det någon toalett på raden där det kostar fyra pennies?".

Min dag slutade när bion stängde klockan halv-elva. Det var långa dagar men jag klagade inte för jag hade den underbara förmånen att då det fanns lediga ögonblick kunna titta på filmen från dörren längst bak i salongen. Dessa stunder kunde tillsammans på tre dagar omfatta hela filmen och eftersom programmet ändrades mitt i veckan så kunde jag nästan se två filmer varje vecka vilket var mer än jag någonsin haft råd med på den tiden jag betalade för en uppfällbar stol.

Det fanns en danssalong i den nedre delen av biografbyggnaden där det var dans varje lördagskväll. Jag måste vara i tjänst i herrarnas kapprum vid dessa tillfällen för att lämna ut nummer-lappar i utbyte mot hattar och rockar och när det var lugnt i garderoben skulle jag bära runt brickor med drinkar när bartendern så ville. Jag fick inte extra betalt för dessa danskvällar men en liten skål att ställa på kapprummets disk där kunderna kunde lägga en eller två pence när de lämnade in eller hämtade sina kläder och denna dricks var min extrabetalning. Vid vissa tillfällen kunde summan av slantarna i skålen uppgå till hela 3 shilling och jag tyckte att jag blev ordentligt kompenserad.

Jag började intressera mig för dansen dessa lördagskvällar. När-helst jag var ledig några minuter stod jag vid kanten av dansgolvet och tittade på dem som dansade och avundades deras skicklighet. På den tiden dansade de foxtrot, vals, tango och en ny galen dans, Charleston. Jag längtade efter att kunna dansa de danser jag såg och jag studerade dansarna, memorerade stegen och rusade sedan in i kapprummet för att träna innan jag glömde bort

dem. Till slut tyckte jag att jag skulle kunna göra en skaplig uppvisning när det gällde de flesta av danserna i salen och jag längtade efter att kunna träna med en partner. Detta var omöjligt och det skulle innebära att jag förlorade jobbet om jag skulle bjuda upp någon av damerna i danssalen så jag nöjde mig med moppen som förvarades i kapprummet och höll den i mina armar och fantiserade om att det var en av de vackra flickorna som jag sett på dansgolvet. Även om jag fick anstränga min fantasi till det yttersta så var moppen bättre än ingenting alls.

En kväll när moppen och jag tränade att dansa vals, blev vi avbrutna av en av gästerna vars dans jag ofta hade beundrat från min fördelaktiga plats vid kanten av dansgolvet. Av uttrycket i ansiktet att döma, när han såg mig dansa med sådan inlevelse med moppen, trodde han att jag blivit galen och frågade vad i all världen jag höll på med.

Även om jag kände mig som ett riktigt dumhuvud, så berättade jag för honom. Till min förvåning lade han bort moppen och tog mig i sina armar och sade "Låt mig visa dig en ny dans som ännu inte kommit till St Albans" och började valsa runt med mig i kapprummet när han visade mig de nya stegen. Men jag lärde mig stegen på omvänt sätt eftersom jag måste följa honom när han förde dansen som om jag var en kvinna. Jag försökte få grepp om de nya stegen tillräckligt väl för att kunna praktisera dem på rätt sätt med moppen senare, när lektionen plötsligt avbröts av att direktören gjorde entre. Han såg mycket mörk ut när han bad min lärare återvända till dansgolvet eller lämna stället om han föredrog det. Stamkund som han var blev han både konfunderad och generad och skyndade ut, vilket gjorde att jag fick möta direktörens vrede på egen hand. Jag förväntade mig det värsta eftersom jag inte skulle beblanda mig med de betalande gästerna, men direktören tilltalade mig ganska vänligt när han sade, "Håll dig borta från den mannen, han är lite udda". Jag hade inte hört det ordet i samband med homosexualitet, så jag antar att jag såg lite förbryllad ut. "Nå, bry dig inte om det och håll dig till dina sysslor i framtiden, men hittar jag dig tillsammans med honom en gång till så får du sparken på fläcken." Han gick ut och där stod jag kvar och undrade om min danslärare hade rymt från Shenley mentalsjukhus eller något liknande. Men jag hade bestämt mig för att undvika honom som pesten framöver för att inte förlora jobbet.

Veckorna gick och när jag fortsatte öva med moppen började jag alltmer längta efter en riktig flicka som danspartner och slutligen beslöt jag mig för att min sparade dricks från lördagarna skulle kunna betala för danslektioner på veckans lediga kväll. Jag kollade runt lite och skrev in mig vid "Miss Florence's Dansskola" där jag skulle få lektioner i modern sällskapsdans på min fria kväll för 2 shilling per gång.

Miss Florence's dansskola fanns i ett stort naket rum i de bakre delarna av en kontorbyggnad: Musiken under lektionerna bestod ibland av att en äldre kvinnlig pianist spelade och annars av en lådgrammofon, vilket jag föredrog eftersom jag tyckte att det var den sortens musik som mest liknade musiken på riktiga danser.

Miss Florence var en utmärkt danslärare och efter några månaders undervisning tyckte jag att jag var tillräckligt skicklig för att sluta ta lektioner och ägna min lediga kväll och mina 2 shilling åt att bjuda en ljushårig flicka, som jag hade spanat in, till riktiga danser. Med denna avsikt anlände jag till skolan och till den lektion som jag avsåg skulle vara den sista och när den var slut stannade jag kvar efter det att de övriga gått för att berätta för Miss Florence att jag inte skulle komma tillbaka.

Till min stora förvåning erbjöd hon sig att fortsätta ge mig lektioner utan kostnad om jag kunde ge henne lite hjälp med de elever som hade det lite svårare för sig. Jag blev naturligtvis smickrad men jag ville ha kul på mina lediga kvällar framöver och jag tackade nej så artig jag kunde.

Miss Florence var lång, slank, elegant och självsäker och jag kunde knappast tro mina öron när hon faktiskt bönade om att jag skulle stanna i klassen. Anledningen kröp fram när vi talade vidare och jag började tycka synd om denna reserverade och balanserade dam som hade tyckts mig så långt borta från små ömkliga problem som vanliga människor som jag hade. Det visade sig att Miss Florence måste hjälpa sin sjuka mor och att dansskolan inte gav tillräckligt med pengar för att hon skulle kunna anställa en extra danslärare för att ge speciell uppmärksamhet till de långsammare eleverna, som därför hotade med att gå någon annanstans. Om det var min fåfänga eller min välvilja som kittlade mig genom Miss Florence förtrolighet vet jag ännu inte till denna dag, men jag fördrev den lockande bilden av mig själv och mitt blonda svärmeri när vi gled ut över dansgolvet till spontana applåder från åskådarna, och samtyckte till att stanna kvar i klassen på Miss Florence's villkor.

Jag upptäckte snabbt att de svåra eleverna antingen var män eller överviktiga och hårt åtsnörda matronor, och att försöka ingjuta glädje i dansen var sannerligen ett hårt jobb. Som jag längtade efter att gå till en riktig dans med en riktig partner som kunde följa när jag förde dansen och kännas lätt som en fjäder i mina armar. Men inte förrän jag bytt mitt arbete till ett där jag var ledig på kvällarna så tycktes det vara troligt att jag skulle få den möjligheten. Jag kom alltför väl ihåg hur skamset det kändes att vara arbetslös, för att jag skulle riskera att säga upp mig från det arbete jag hade och försöka hitta ett nytt. Jag försökte trösta mig med att jag åtminstone fick lära mig alla de nya danserna.

En lördagskväll på arbetet när bioprogrammet var nästan över, bad mig en av de kvinnliga medhjälparna i biosalongen att jag skulle vrida på huvudströmbrytaren som kontrollerade ljuset danssalen. Jag rusade iväg som den arbetsmyra jag var för att göra det som hon bett mig om. Huvudströmbrytarna fanns på en tavla i ett litet rum i vestibulen och där rusade jag in. Jag synade den stora tavlan och förstod mindre än ingenting. Jag såg två stora spakar som jag tyckte såg ut som huvudströmbrytare men jag hade ingen aning om vilken av de två som styrde ljuset i danssalen så för att vara säker drog jag i dem båda två.

Det knallade, blixtrade till, rök steg upp från kontrollerna och ljuset slocknade. Skuldmedvetet kröp jag ut i vestibulen där det var totalt mörker och fullständigt kaos. Gäster sprang omkring och skrek och direktören viftade med en ficklampa och lovade högljutt att betala tillbaka pengarna senare. De som vanligen visade folk var de skulle sitta viftade med sina ficklampor för att visa de panikslagna människorna mot utgångarna, kvinnor skrek, barn vrålade och starka män stötte och knuffade sig fram mot utgångarna. I detta totala kolmörker var det något som var tydligt som på dagen och det var att det inte kunde ske något arbete i vare sig biografen eller i danssalen mer den kvällen. Så var det den oundvikliga utredningen påföljande måndag då jag fick veta att jag kortslutit huvudsäkringarna för hela byggnaden och att företaget förlorat hundratals pund genom min dumhet. Straffet som följde den militärlika och omedelbara rättegången, var ögonblickligt avsked. *Jag blev således medlem av den sorgliga kön för arbetssökande vid det lokala arbetslöshetskontoret och för första gången i mitt arbetsföra liv gick jag och stämplade.*

Vecka följde på vecka och den skrämde, pressande känslan av att vara arbetslös fanns där hela tiden. Jag gick miltals för att söka efter arbete och när sulorna på de enda hyfsade skor jag hade var nedslitna, skar mormor ut nya sulor av tjock kartong och när hon polerat ovanlädret med Cherry Blossom Shoe Polish eller hud-olja, var jag återigen respektabel.

Till sist frågade tjänstemannen vid "Arbetet" om jag skulle kunna tänka mig att lämna hemstaden och ta ett arbete som bartender i en pub i London. Detta erbjudande orsakade mig ett dilemma. Min mormor var beroende för sin existens av de få shilling jag fick som arbetslös och om jag lämnade St. Albans undrade jag hur hon skulle klara sig. Jag funderade över hur jag skulle lösa detta dilemma när jag lade märke till ett föraktfullt uttryck i mannens ansikte som talade lika tydligt som om det blivit klart uttalat, om hur han föraktade den arbetsskygga underklassen som alltid klagade över arbetsbrist och dåliga hus, men när de blev erbjudna arbete vägrade att ta det, och när de fick bättre bostad förvarade kol i badkaret. Jag skulle lösa mormors problem senare så gott jag kunde och accepterade arbetet i London.

Som det visade sig var inte puben precis i hjärtat av London som jag hade föreställt mig, utan låg i Barkingside > i Essex som på den tiden var ganska lantligt, med gräs och träd istället för de smutsiga gator och skrämmande byggnader som jag hade fruktat. Puben där jag skulle arbeta hette Fairlop Oak och drevs av ett varmhjärtat irländskt par som hälsade mig som en sedan länge efterlängtd vän och inte som en ny servitör och allt-i-allo.

Jag visades i ett rent litet sovrum som skulle vara mitt alldeles egna rum. Detta gjorde mig speciellt glad eftersom jag så länge jag kunde minnas hade varit tvungen att i mormors hus dela sovrum med vår inneboende, som hållit mig vaken med sina vislande, gurglande snarkningar. Jag skulle inte bara ha eget rum utan fönstret vette ut mot trädgården och jag kunde vakna till anblicken av träd och ljudet av fågelsång.

Mr och Mrs Ryan var tålmodiga med mina misstag och uppmuntrade mina ansträngningar att lära mig yrket och av den anledningen lärde jag mig arbetet fort. Det dröjde inte länge förrän jag avancerat från servitör och barståndare till mer ansvarsfulla sysslor i vinkällaren och sedan till att servera bakom bardisken. Jag trivdes med arbetet i baren och kom att tycka om flera av stamkunderna, som hade sina egna sejdlar med namnen ingraverade, på en speciell hylla.

"The Oak" var ett glädjefullt och välskött ställe och jag kände > mig lycklig där. Jag kommer ihåg Mr Ryans passion för John McCormacks skivor, den irländske tenoren, och hur vi hela dagarna arbetade till ljudet av den gyllene rösten, som sjöng alla de irländska ballader som Mr Ryan älskade. Närhelst jag hör "Danny Boy"; "Killarney"; "Mother Machree" eller någon av de andra, så kommer jag ännu denna dag tillbaka till "The Oak" och jag önskar dem allt gott varhelst de befinner sig.

På mina lediga dagar brukade jag ta bussen in till staden och besöka museer och konstgallerier och då och då gå på bio. Jag började tänka på om jag skulle göra något danshak osäkert men när jag jämförde min enda kostym med de kostymer jag såg män bära 'Up West' insåg jag att jag var alltför sjaskig för att våga mig in på något av dem. Det var tydligt att jag måste köpa en ny kostym men hur jag än fönstershoppade så kunde jag inte hitta någon som var billigare än 30 shilling, vilket var en astronomisk summa för någon som tjänade som jag. Det verkade som om jag hade kört fast igen innan den vänlige Mr Ryan kom till min räddning och förskotterade de 30 shilling som kostymen kostade om jag återbetalade lånet med 5 shilling i veckan. Detta innebar att jag måste skjuta på min dansanta succé tills återbetalningen var gjord för att kunna fortsätta skicka en liten postanvisning till mormor

varje vecka. Äntligen kom det stora ögonblicket och med min nya kostym, skinande blanka skor vattenkammat hår och med tio hänsynslösa shilling i fickan, tog jag en buss och åkte hela vägen till Piccadilly Circus i en anda av yttersta upphetsning.

Jag hade redan bestämt mig för att besöka Astoria Dance Hall vid Charing Cross Rd, eftersom man hade sagt till mig att där kunde man dansa med kvinnor utan att först behöva presentera sig. När jag kom dit blev jag alldeles stum av hänförelse. Spegelarna i golvet, det stora bandet i sina häftiga uniformer, den spännande dekoren och det färgade ljuset som spelade över de dansande paren var för mig höjden av stil och elegans. Jag kände att jag umgicks på lika villkor med gräddan av Londons ungdomar.

I några minuter stod jag vid sidan av för att studera hur det gick till och så vitt jag kunde se så valde man bara ut en av de många skönheter som inte hade sällskap, gick fram till henne och bad om en dans. Jag kände mig väldigt modig när jag gick fram till en bedårande blondin. Hon gled in i mina armar och snart dansade vi runt på dansgolvet i god stil och utväxlade geniala fraser som; om hon kom hit ofta och vad jag tyckte om bandet. Jag måste dock erkänna att ingen av de övriga dansparen bröt ut i spontana applåder åt vårt framförande även om jag kände att jag inte gjorde Miss Florence besviken.

Jag dansade med olika partners men återkom ofta till min förtjusande blondin, inte bara för att hon var en skicklig dansare utan för att hon också hade ett knep att trycka sig mot mig som jag tyckte var mycket upphetsande. På den tiden var förtrolighet mellan könen inte alls lika självklar som idag och jag blev mycket förtjust när hon sade att jag kunde kalla henne Muriel.

Mot slutet av kvällen fick jag ett problem. Jag ville dansa den sista valsen med Muriel, men detta skulle innebära att jag skulle följa henne hem och jag hade ingen aning om var hon bodde. Jag skulle gladeligen promenera med henne så länge vägen räckte, men en vacker flicka som hon skulle utan tvivel förvänta sig en taxi och efter det jag hade betalat i inträde och för läsken till mina danspartners så hade jag bara 2 shilling och 6 pence kvar som skulle räcka till bussbiljetten hem och fram till nästa avlöningsdag.

Det fanns bara en lösning, jag skulle inte dansa den sista dansen alls och om jag inte kunde dansa den med Muriel så skulle jag inte förolämpa henne genom att välja någon annan danspartner. Jag var ganska dyster när jag stod vid sidan av dansgolvet och tittade på kvällens sista dans när två mjuka händer lades över mina ögon. Jag vände mig om och såg hennes leende när hon tittade på mig. "Vill du följa mig hem?"; frågade hon, "Min lägenhet ligger alldeles i närheten." Jag fördes omedelbart upp till lycksalighetens sjunde himmel.

I det mjuka ljuset från gatlyktorna såg jag hennes hår som i en strålgång och Muriel tycktes mig helt underbar när vi vandrade nerför den smutsiga gatan och stannade framför en dörr med flagnande färg mellan en frisör och en vinbutik vars fönster fortfarande var upplysta. Muriel öppnade den flagnande dörren med sin nyckel och en brant trätrappa visade sig. "Kom med mig"; sade hon muntert. Jag muttrade något om att ta bussen. "Kom bara upp en kort stund" insisterade hon, tog tag i min hand och drog med mig uppför trapporna.

Jag tittade mig omkring i Muriels rum och undrade vagt vad det var som var fel med det. Möblerna var slitna och jag var van vid gamla slitna möbler, men det var något annat. Det var ett rosa, mycket feminint rum med en docka endast iklädd en fjäderförsedd huvudbonad på spiselkransen och en rosa teddybjörn som låg på sängöverkastet. Ett färgglatt förhänge fullt med solrosor dolde en gasspis och en hylla med kastruller och pannor. Plötsligt visste jag vad som var fel. Jag saknade lukten av såpa och polerpasta som genomsytrade min mormors hem. Detta rum var eftersatt och inte helt rent. Muriel öppnade en garderob och tog fram ett svart

genomskinligt plagg som hon nonchalant slängde runt halsen, ursäktade sig och lämnade rummet. Strax därpå hörde jag hur vatten rann ur en kran och undrade hoppfullt om hon fyllde en tekanna.

Snart stängdes kranen och Muriel kom tillbaka in i rummet endast iklädd det transparenta klädesplagget under vilket hon var naken. Jag hade ingen tidigare erfarenhet som kunde hjälpa mig i en situation som denna så jag antar att jag bara stod där, som fastnaglad i golvet och såg ut som den lantliga drummel som jag verkligen var. Raskt drog min blonda gudinna bort sängöverkastet och vek ner lakanen. "Var inte rädd om det är första gången, Muriel kommer att visa dig hur det går till"

Fem minuter senare stod jag, tillintetgjord, tillknycklad och skamsen, åter mitt på golvet. Jag stammade fram något om bussen och om att jag verkligen måste gå och gick mot dörren. Innan jag hann fram stod Muriel framför mig som en hämndens ängel. "Du lämnar mina fem shilling på spiselkransen innan du sätter din fot utanför dörren"; skrek hon. Jag bara stirrade på henne och kunde inte tro det. Aningslöst hade jag trott att vi två ryckts med av en oemotståndlig ingivelse och även om jag kände skuld över att ha givit efter för det jag såg som mitt begär så hade det inte slagit mig att det som hänt skulle kunna ha med pengar att göra.

När Muriel hade insett det faktum att jag faktiskt inte kunde betala de fem shilling hon ville ha, talade hon om för mig precis vad hon tyckte om mig och hon skrädde inte sina ord och skonade inte mina känslor. När hon var färdig med mig kändes det som om jag hade manglats och när hon föraktfullt beordrade mig att försvinna ur hennes åsyn så gick jag tacksamt. När jag smög ner för trätrappan uppenbarade hon sig däruppe för att slunga en sista förolämpning mot mig. "Du och din 30 shilling kostym!" spottade hon giftigt fram och försvann.

Hela vägen tillbaka till Barkingside undrade jag mellan anfall av skuld och skam hur Muriel kunde veta hur mycket jag betalade för min kostym men när jag nådde tillflyktsorten av mitt lilla rum i Fairlop Oak såg jag att prislappen fortfarande hängde kvar på baksidan av kavaj kragen.

Jag hade hört en hel del om den nya talfilmen på biografen Regal > vid Marble Arch, som gav "The Singing Fool" med Al Jolson och alla mina kunder i baren vurmade för den. Desto mer jag tänkte på en film med tal och i detta fall till och med sång, desto mer underbart verkade det och desto mer ville jag se och höra den.

Äntligen kom den dag då jag tog plats i den långa kö som ringlade sig nedför Edgware Rd där jag avancerade några tum i taget tillsammans med alla de andra, tills vi slutligen skulle komma in på bion för att bevittna detta nya under. Efter att ha stått i kö några timmar eller så, var det äntligen dags att sätta sig ner i fällstolen och känna den vanliga spänningen av förväntan som ökade när ljuset tonades ner.

Filmen hade inte varat längre än några minuter innan jag kände att det skråniga musikljudet aldrig skulle kunna ersätta orkesterackompanjemanget som de större stumfilmerna hade. Skådespelarnas röster lät konstiga och sträva och påminde om de riktigt gamla grammofonskivorna och magin som jag kände när jag såg en stumfilm fanns bara inte där. Människorna på duken var inte längre vackra, glamorösa eller mystiska och deras röster var tunna och passade inte ihop med hur de

såg ut. Detta nya mirakel tycktes mig konstlat och dödstråkigt. När jag kom ut från Regal var jag helt övertygad om att den nya flugan med ljudfilm inte skulle vara länge.

Det dröjde länge innan jag såg en ljudfilm igen och istället sökte jag upp de små biograferna som inte hade råd att installera dyra ljudanläggningar och frossade i de gamla stumfilmerna som de därför måste visa. Jag kommer ihåg en biodirektör som utanför en sådan biograf satte upp ett plakat där det stod "Silence is Golden" och jag höll verkligen med honom.

Den första tiden efter det att ljudfilmen kommit, och den fortsatte till min förvåning att frodas, försvann många av Hollywoods största stjärnor från filmhimlen på grund av att deras röster inte passade eller lät dåligt och jag började tänka på Rudolph Valentino igen. Jag undrade om hans röst skulle matcha hans elegans och vackra utseende eller om hans karriär också skulle ha förstörts av ljudet. Jag tänkte att han kanske hade haft turen att dö när han gjorde det, innan legenden han skapat hade blivit förlöjligad och bortgjord.

När jag tänkte på detta kom jag ihåg meddelandena från Tyskland som bad mig att jag skulle utveckla min medialitet för att kunna tjäna världen. Jag undrade vad Valentino tyckte om mig nu och om budskapen verkligen hade kommit från honom. Jag höll ju faktiskt på med att "servicing spirits" i baren, men knappast de slags "spirits" som han menade att jag skulle tjäna och jag hade ju bestämt mig för att fortsätta mitt liv på mitt eget sätt. Så jag sköt bort dessa tankar ur medvetandet och glömde Valentino.

Några dagar därefter när jag hade ledigt bestämde jag mig för att gå på teater. Efter att ha handlat lite beslöt jag att besöka "Prince of Wales Teatern" där de framförde vad jag trodde var en pjäs som handlade om livet till sjöss som hette Outward Bound. Jag hade alltid älskat filmer om havet och hade läst Moby Dick, så jag gav mig av till teatern och förväntade mig en trevlig kväll. Outward Bound hade mycket lite att göra med havet men desto mer med livet efter detta. Visst, jag tyckte om pjäsen och tyckte det var en stor och rörande upplevelse, men det tycktes mig samtidigt som om de döda hade fått tag på mig nu igen och att det var som om jag inte kunde komma undan det som hade sagts mig om hur jag skulle kunna tjäna mänskligheten. Det kanske låter lite korkat nu men jag kände det som om valet att gå och se på just denna speciella pjäs hade påtvingats mig som någon slags spöknuff mot den väg som det förväntades att jag skulle ta.

Den natten låg jag vaken i timmar i mitt lilla rum på Fairlop Oak och tänkte på pjäsen och funderade på om jag skulle säga upp mig från mitt jobb och åka tillbaka till St. Albans för att försöka finna en ny grupp människor som ville sitta med mig för att jag skulle utveckla min medialitet. Sunt förnuft sade mig att jag inte lättvindigt kunde sluta ett arbete som jag trivdes med och där jag var lycklig, utan någon verklig orsak. Om jag verkligen gjorde det så skulle jag inte kunna få några pengar från arbetslöshetskassan under tiden jag var arbetslös. Jag vred och vände på mig i min trånga säng och undrade hur jag skulle göra och argumenterade först för det ena och sedan för det andra innan jag lyckades somna.

Jag vaknade nästa morgon med grus i ögonen men visste exakt vad jag skulle göra. Direkt varslade jag Mr Ryan om att jag skulle sluta om två veckor och när jag hade en dag ledigt nästa gång köpte jag en billig tur och retur dagbiljett och tog tåget till St. Albans. >

Det kändes bra att vara tillbaka i min hemstad igen men jag hade fjällar i magen när jag tänkte på hur våghalsig jag varit när jag sade

upp mitt jobb vid Fairlop Oak utan att säkert veta om jag skulle hitta ett nytt. När jag vandrade uppför gatan på väg till min mormors hus såg jag en skylt i fönstret hos en skräddare. "**Ung man önskas**" stod det. Hur jag önskade att jag var den unge mannen de ville ha, för jag visste i alla fall vad jag ville. Jag gick in i affären och bad att få träffa chefen. Han kom ut från ett rum i de bakre delarna av lokalen och jag frågade om de skulle kunna överväga att välja mig för den lediga platsen. Jag svarade på hans frågor så gott jag kunde och talade även om förödelsen som jag orsakat i biografen och till min stora lättnad så skrattade han bara åt det.

Till sist slutade fjärlarna i magen att fladdra omkring, vek ihop sina vingar och somnade när han accepterade mig för arbetet. Lönen var den vanliga 12 shilling 6 pence (vilket ungefär motsvarar £30 i dagens värde) och mina sysslor innebar att hålla affären renstädad, att tvätta de stora fönster-rutorna mot gatan, att över lämna beställda varor och en massa annat där jag kunde vara till nytta. Det sista hindret var borta när han gick med på att hålla jobbet för mig under tiden jag avslutade mitt arbete i London. Ännu en gång hade jag bränt mina skepp och korsat Rubicon och jag undrade vad jag skulle finna på den andra sidan.

Kapitel Fem

Jag tyckte om arbetet hos "*John Maxwell's Ready-to-Wear*", en affär med kläder för män, och mitt arbete var lättare än på något annat ställe jag varit. Chefen och hans assistent var hyggliga och jag hade kvällarna för mig själv. På morgonen sopade jag rent, dammade och putsade affären, och tvättade slutligen de stora fönster som vette mot gatan tills de blänkte, stående på en brant stege som stod på trottoaren. Åtminstone blänkte de upp till en fot från överkanten eftersom jag aldrig har gillat höga höjder och det var bara vid sällsynta tillfällen som jag kunde tvinga mig att ställa mig på stegens översta trappsteg för att kunna göra jobbet ordentligt. Resten av dagen gjorde jag alla möjliga olika jobb som krävdes av mig som att springa ärenden och lämna inköpta varor på kundens hemadress.

Hemma hos mormor där jag återigen bodde, saknade jag verkligen avskildheten och ett eget rum som jag hade uppskattat så mycket på Fairlop Oak. Jag var på nytt tvungen att dela sovrum med George, en äldre inneboende man, och försöka strunta i hans snarkande, och på morgonen den unkna lukten av svett och öl från kvällen innan. Vid denna tidpunkt var George lite drygt sextio år, en tystlåten, rödblommig, lantlig man med en lång och sorgligt slokande mustasch. Någon gång under 1870-talet hade han börjat arbeta som stallpojke vid *The Old Mile House*, ett värdshus med hästar för resande några kilometer från St Albans, och han arbetade fortfarande där. I många år hade George ryktat hästarna och polerat vagnarna åt fint folk tills framgången med automobilerna hade orsakat att stallet stängdes och George reducerats till en hantverkare med en lön på ett pund i veckan. (In 2017, this is eq. worth approximately: £28.62)

Liksom min mormor kunde han varken läsa eller skriva och han slutade aldrig att gnälla om att hans älskade hästar försvunnit från vägarna, eller att förbanna oväsendet och lukten av "motorbilarna".

Vi hade ett sällskapsrum i huset som vi kallade främre rummet. Det var möblerat med stela viktorianska fåtöljer, ett runt mahognybord som var täckt med en duk med virkad kant och med hyllor fyllda med prydnadssaker. Det fanns också en skänk på vilken det stod en

träställning innehållande två glaskaraffer vilka vad jag vet aldrig innehållit sprit och som i min ungdom då och då i tider av ekonomisk kris befann sig på pantbanken. Fönstret hade dubbla spetsgardiner som tvättades varje måndag och tunga sammetsdraperier som var halvt fördragna under dagen så att solen inte skulle bleka den mönstrade mattan, som låg lite flott på sned på det slitna linoleumgolvet. Där var rött vågigt papper som var instucket i en fläkt som stod i den annars tomma eldstaden och så var det keramikvasen med sina torkade kaveldun som stod i ett hörn och skulle förmedla den hemkänsla som traditionellt bara kan komma från en kvinnas hand.

Att ha ett sällskapsrum var en viktig del av min mormors syn på värdighet och hon var mycket stolt över det. Mahognymöblerna polerades tills de sken och hon stod på knä när hon skrubbede linoleummattan och när den hade torkat stod hon på knä för att polera den med Ranuks golvp polish. Var och en av de värdelösa prydnadssakerna på de överfyllda hyllorna tvättades i såpvatten och torkades med värme och kärlek en gång i veckan. Hon tillbringade timmar med att laga små hål på spetsgardinerna som var slitna av ålder och av att ha tvättats alltför ofta, och använde utsökta små stygn för att återskapa det mönster som hade försvunnit.

Det skulle ha varit otänkbart att använda detta det allra heligaste av heliga vid något tillfälle som var av mindre betydelse än juldagen eller vid begravningen av en nära släkting. Så vi satt alltid i köket vid alla andra tillfällen.

När George och jag kom hem från arbetet fick vi ett mål mat. Det kallades fika men var i själva verket dagens huvudmål. Vi kunde få paj med ärtor, potatismos och korv eller fårstuvning som sköljdes ner med starkt te och obegränsat med bröd och margarin. När fikat var över drog vi oss alla tre närmare den pyttelilla elden i kökets eldstad. Mormor satt i sin korgstol och lagade eller stickade, George hade sina fötter uppe i den bågande tagelsoffan och rökte sin kritpipa och jag satt spikrak i ryggen på en köksstol eftersom det var den enda plats som återstod.

Idag talar vi mycket om bristen på kommunikation mellan generationerna men jag tvivlar på att de unga av idag kan föreställa sig den nästan totala avsaknad av kommunikation som analfabetism orsakar. Varken min mormor eller George kunde läsa tidningar, och en radio som skulle ha kunnat hålla dem informerade om händelser var för dyr för dem, och därför hade de absolut ingenting att prata om förutom skvaller och de små händelser som inträffade under dagen. Och när kvällen kom var de alltför trötta och nedstämda för att vara intresserad av vad den andre upplevt under dagen. George stirrade ut i tomma luften och rökte sin ilaluktande gamla kritpipa och mormor satt i tysthet tills det var dags att dra sig tillbaka för natten. Jag gick ofta ut bara för att komma ifrån dessa tråkiga dödstysta kvällar framför köksspisen.

Ibland kunde jag gå till spiritualistmöten och hoppades på att få något budskap som sade mig hur jag skulle kunna tjäna mänskligheten. På den tiden var det aldrig några budskap till mig och eftersom de äldre medlemmarna av församlingen inte talade med mig eller ens försökte vara vänliga mot mig, kunde jag inte få kontakt med några människor som jag skulle kunna sitta med för att utveckla min medialitet, så som jag hade blivit ombedd att göra i breven från München. Jag började känna mig mycket nedstämd och undrade om breven möjligen hade varit något slags utarbetat lurendrejeri.

Men jag återkom till det faktum att kvinnan i München omöjligen på ett naturligt sätt hade kunnat lära känna namnet och adressen till en totalt oviktig ung man i en liten stad i England. Och även om hon skulle kunnat göra det, så vad skulle det vara för mening med att spela någon helt okänd person ett komplicerat spratt och inte ens kunna se vilken reaktion det gav.

Jag grubblade mycket och djupt över detta och min mormor erbjöd sig att medicinera mig med svavel i fruktsaft vilket var hennes universalmedel för alla sjukdomar. Jag tackade nej till svavlet som jag avskydde *och bestämde mig för att jag måste komma över nedstämdheten av egen ansträngning och beslöt att börja dansa igen.*

Miss Florence sade att hon var förtjust över att se mig igen. Det hade gått så bra för henne de senaste månaderna att hon knappast hade kunnat ta hand om alla nya elever som ville skriva in sig. Det tycktes som om England hade blivit helt galet i dans och unga, medelålders och gamla ville alla vara med och lära sig quickstep, tango, den nya valsen, black bottom och alla de andra danserna. Vi kom överens om att jag skulle hjälpa till med dem som hade svårt för sig och med dem som var nya, mot att jag fick privatlektioner av Miss Florence.

Jag återgick till dansen med stor entusiasm, liksom en strandad fisk som får komma tillbaka till vattnet. Jag övade danssteg i affären mellan sysslorna, jag övade i vårt sovrum inför Georges halvslutna ögon, jag valsade och dansade tango mellan mormors upphängda tvätt i köket och när jag inte dansade med fötterna tänkte jag ut uppvisningsnummer i huvudet. Miss Florence sade att om jag fortsatte öva så skulle jag till och med kunna göra karriär inom dansen, när inom dansen, och jag var själaglad.

Chefens medarbetare i affären blev oväntat omplacerad till en annan filial och jag blev erbjuden jobbet. Jag fick inte bara höjd lön till 15 shilling i veckan utan fick också införskaffa en svart rock och kritstrecksrandiga byxor till inköpspris för att ha i affären.

Trots att min status hade höjts skulle jag fortfarande städa rent, damma och putsa affären på morgonen och tvätta de stora fönstrena som tidigare, men när jag var färdig med detta kunde jag slinka in till de bakre regionerna och byta overallen mot min flotta arbetskostym, då jag kände mig som en riktig klädsnobb. Jag hade också en viss rabatt på kläder jag köpte i affären och som jag fick köpa på avbetalning. På detta sätt kunde jag med tiden skaffa mig en anseilig uppsättning kläder. Jag köpte två kostymer, en mörkblå i cheviottyg och en plommonfärgad i kamgamstyg för att vara riktigt stilig. Jag köpte ett par av de nya vida flanellbyxorna som kallades Oxford bags och en tweedjacka och de kostade mig inte mer än 2 pund tillsammans, och dessutom en regnrock som jag betalade 25 shilling för. Utrustad på detta sätt tyckte jag att jag var ett riktigt modelejon. Varje gång jag tog med mig något nytt hem påpekade mormor vasst att enbart kläder ännu inte gjort någonting till man, men i hemlighet var hon mycket nöjd med min nya ilnage och hon tillbringade timmar med att tvätta, pressa och ånga, så att jag alltid skulle se oklanderlig ut. George bar vad jag vet aldrig något annat än sina arbetsmanchesterbyxor och en blårandig T-tröja med en snusnäsduk och betraktade mina an-språk med sardonisk munterhet, eftersom jag kom ordentligt tillkorta när det gällde det han kallade en förnäm gentleman. Första gången jag bar min plommonfärgade sötsak låg han dubbelvikt på den gamla tagelsoffan och skrattade tills han grät.

Efter det att jag varit hos Miss Florence som elev-lärare i några månader började en ny flicka delta i klassen, som jag tyckte var född till att dansa. Hennes namn var Gladys och hon var liten, smärt och smidig som en skogsnymf, med blont hår och stora nötbruna ögon. Hennes klädsel var av den enkla eleganta sorten som jag misstänkte kostade en hel del. Vi tyckte om varandra från allra första början och våra steg passade så bra ihop att jag tyckte att jag hade funnit den perfekta partnern som jag så länge drömt om. Så snart jag hade samlat mod frågade jag henne om hon ville följa med till en av ortens dansställen och till min stora glädje accepterade hon inbjudan.

På den stora dagen tog jag på mig min blå cheviotkostym och min mest smakfulla slips och gick till den adress Gladys hade givit mig. När jag såg ytterdörren sjönk modet ner i skoskaften. Detta var ett hem för "fina" och rika personer vars döttrar var långt bortom min räckvidd. Hur som helst ringde jag på dörr-klockan och tänkte att jag i alla fall skulle ha kvar minnet av denna kväll innan hennes föräldrar kastade ut mig. Dörren öppnades av ett hembiträde klädd i svart och vitt och jag frågade nervöst om Miss Gladys var redo att följa mig till dansen. Hon fnittrade till men behärskade sig och sade tvärt: "Gå runt hörnet till sidodörren och ring på klockan" och stängde dörren rakt i ansiktet på mig. Jag gick runt huset till sidoingången medan jag funderade på om hembiträdets ovänliga uppträdande kunde vara det första tecknet på föräldrarnas ogillande. Jag sträckte på mig och ringde på dörrklockan.

Gladys bar en vit pälskappa över en mörkorange lång klänning när hon öppnade. "Kokerskan kanske ger oss en sherry om hon är på humör, så kom in;" sade den vackra uppenbarelsen. Jag blev visad in i ett kök där en dam med rödblommigt ansikte och en vit rock med ägg utspillt på slagen, hällde upp två rediga glas sherry från en karaff som det stod "Till matlagning" på, och gav oss var sitt glas.

Under tiden vi drack sherryn som till och med för min obildade gom saknade fitness, fick jag veta att Gladys var tjänstekvinna på övervåningen i detta imponerande residens och på ett okonstlat sätt anförtrorde hon mig att hennes eleganta kläder var familjens avlagda plagg som hon fick av familjens två döttrar. Vilken lättnad det var när jag förstod att Gladys trots allt inte var utom räckhåll. Med drinken som hade gått rakt upp i det för alkohol ovana huvudet, lämnade jag huset med Gladys vid armen och vandrade någon tum över marken hela vägen till danssalongen.

Att dansa med Gladys var att känna lycksaligheten av den ideala danspartnern. Hon var lätt som ett tistel i mina armar och följde ofelbart mina steg när vi utan minsta ansträngning gled över golvet i harmoni med varandra och med omgivningen. Vid kvällens slut hade vi redan planerat vår framtid som ett profesnellt danspar. Tanken var att vi först skulle göra oss ett namn i kabaré eller genom att vinna en av de stora tävlingarna för sedan öppna en skola tillsammans och göra oss en förmögenhet. Vi kom överens om att träna tillsammans varenda minut vi hade ledigt och att vi skulle gå som ett par till alla dansställen annskapet, inte bara för att testa variationer av de nyaste stegen till skapligt bra band, utan också för att bli kända i området som si ickliga dansare. Detta skulle kunna leda till att vi blev inbjudna till uppvisningsdans eller kanske till och med erbjudna kabaréengagemang.

Gladys och jag uppskattade speciellt att dansa tango och detta blev det första framträdandet med publik skulle man kunna säga. Vår version av denna underbara dans roade de som stod runt dansgolvet så pass mycket att de applåderade och ropade på ett extranummer. Precis det som jag hade drömt om skulle kunna hända, om jag fann en partner som Gladys.

Det är inte många som lär sig dansa tango riktigt bra. De kanske behärskar stegen och känner rytmen, men för att göra dansen riktig rättvisa måste man ha det rätta temperamentet och de flesta engelsmän är alltför stela och alltför hämmade för att låta sig hänföras av dess romantiska sensualitet, vilket är dess djupaste innebörd.

När jag fram på småtimmarna lämnade Gladys vid sidodörren till det residens där hon var anställd, var vi redan i vår fantasi ett världskänt danspar och vi förnyade löftet om att arbeta hårt, ofta med en kyss.

De följande veckorna gick vi till alla danser vi kunde finna och blev som vi hade planerat

välkända i området som skickliga dansare och blev vana vid applåder och att artigt gå med på en förförande om ett extranummer. Vår relation förblev på den nivå som 'flotsvarade våra ambitioner och ofta förhindrades ögonblick. Som kunde ha lett till djupare ömhetsbetygelser av att Gladys vidhöll att hon inte var "den sortens flicka" och att hon inte ville göra något av "den sorten" innan bröllopspapperen var ordentligt underskrivna, förslutna, och fanns i hennes hand. Bara att nämna ordet äktenskap kändes som en kalldusch för mig. Jag kom alltför väl ihåg misären och bristen på harmoni i det dåligt möblerade rum som hade varit mina föräldrars hem. Men Gladys och jag kom bra överens och att dansa med henne var en sann fröjd.

På hösten 1931 skulle en välgörenhetsorganisation ha en insamlingsgala i den största salen i St Albans och de som organiserade galan frågade Gladys och mig om vi ville delta i midnattskabarén utan betalning för den goda sakens skull. Vi var så säkra på att detta var det första steget mot berömmelse och rikedom att vi ivrigt tackade ja. Vi bestämde oss för att dansa vår tango som nu utvecklats till en dramatiserad version med flera nya steg som vi kommit på, och att sedan dansa en quickstep om de ville ha ett extranummer. Vid denna tidpunkt visade Gladys ett oväntat anlag för att arrangera numren och hon förklarade att vi skulle bära spansk kostymering till tangon och att jag då måste bidra med min del vid inköp av material för att hon sedan skulle sy upp dem på den Singer symaskin som fanns där hon arbetade. För mig tycktes det som att tiden det tog att sy upp dräkterna skulle kunnat användas bättre genom att träna in våra nummer, men Gladys var fast besluten att vi skulle göra ett dramatiskt intryck och därför lämnade jag över mina pengar. Efter vad som tycktes vara ändlösa diskussioner angående fördelar och nackdelar med olika tyger tillverkade hon två enastående fina kostymer, även om jag måste erkänna att jag inte var särskilt lycklig över cordobahatten jag skulle bära. Jag var redan medveten om att jag var för kort för professionell dans och jag kände det som om hatten skulle utplåna mig fullständigt. Men eftersom Gladys var fast besluten att jag skulle ha den så hade jag den.

Det blev en fantastisk succé på den stora dagen och vi avslutade vårt framträdande till högljudda ovationer som lät som musik i våra öron, som jag tackade för genom att tacksamt ta av hatten. Gladys neg graciöst och jag bugade under applåderna som inte ville ta slut och vi kände båda att vi bara kunde sträcka oss efter den, och karriären vi ville ha skulle vara vår.

Några veckor efter denna nästan professionella debut var Gladys och jag ute och promenerade när vi gick förbi ett stort gammalt viktorianskt hus i stadens villakvarter. Huset tillhörde två äldre systrar som drev en lekskola för barn som var under fem år och kallade det *The Hall Nursery School*. På den tiden var det inte så vanligt att kvinnor arbetade utanför hemmet och det var lätt och billigt att få hjälp av ett daghem. Efterfrågan på ställen där man kunde dumpa jobbiga småungar över dagen var inte så stor då som den är i dessa dagar och jag skulle tro att denna lekskola inte var en särskilt stor ekonomisk framgång. Hur som helst så fanns det denna dag en handskriven skylt fastsatt på ett träd där skolans samlingssal bjöds ut för uthyrning till ett resonabelt pris för fester, föreläsningar och kvällsjudningar. Gladys och jag stannade tvärt och hade slagits av samma idé. Gladys mörkbruna ögon dansade av upphetsning. "Inget fel att fråga, eller hur?" sade hon och gick in genom grinden.

Jag drog i snöret på den gammalmodiga dörrklockan och någonstans innanför den massiva ytterdörren ringde en klocka. Snart öppnades dörren av en kvinna. Tyst som en mus och iklädd en grå silkesdress såg hon frågande på oss utan att säga ett ord. När vi berättade att vi tänkte fråga om uthyrningen av lokalen tyckte hon det var bättre att vi talade med hennes

syster. Vi följde hennes ryggtavla in i ett rum som uppenbarligen var ett lekrum för barnen. Där fanns en gråspräcklig gunghäst med glänsande scharlakansröda näsborrar och med en lång svans, som stod i ett hörn, och andra leksaker kunde ses prydligt staplade i ett öppet skåp. Den äldre systemen, med håret åt alla håll, höll på att måla en lekhage vit. Hon tittade upp när den grå mussystemen visade in oss i rummet och vi såg att hon hade en färgklick på nästippen. Jag fragade artigt om vi kunde få titta på samlingslokalen för att eventuellt kunna hyra den två kvällar i veckan för att lära ut sällskapsdans. Den äldre damen invände helt ovidkommande att man inte längre verkade dansa gavott eller kadrilj och antog att man inte kunde döma hunden efter håren. Fröken mus tycktes ta denna senare anmärkning som en tillåtelse för oss att bese lokalen och bad oss följa efter henne.

Gladys och jag inspekterade parkettgolvet i det som tidigare varit husets vackra sällskapsrum och med undantag av den skada som små trippande fötter hade orsakat i form av repor och skrapmärken nickade vi gillande mot varandra. Rummet var perfekt för vårt ändamål. Det stod till och med ett piano i burspråket och mot väggen stod det ett gammalt skåp med en grammofon. Fröken Mus gick med på att grammofonen skulle ingå i hyran men att vi skulle ta med oss egna stift och att vi var ansvariga för all skada som kunde uppkomma på grammofonen. Vi tyckte att det var skäligt och sade att vi skulle ringa igen när vi visste vilka kvällar det gällde och önskade sedan systrarna en god eftermiddag och gick hem för att tala igenom det hela.

Vid denna tid var jag officiellt Gladys "följeslagare" och ibland kunde kokerskan ge mig ett mål mat i köket när Gladys måste vara i tjänst. Vid ett sådant tillfälle, när bordet var renstädlat, skissade Gladys och jag på en broschyr som skulle göra reklam för *"The Hall School of Dancing"* med rektorerna L. Flint och G. Hayes. Avgiften skulle vara ett pund för en kurs som omfattade fem privatlektioner med en av rektorerna och två shilling per person och kväll i den öppna klassen. Lite senare fann vi ett tryckeri på en bakgata och tryckte upp ett tusen reklamblad som vi spenderade många timmar på vår lediga tid med att lämna till fabriker, glömma dem på butiksdisker eller lägga dem i brevlådor. Det dröjde inte länge förrän *The Hall School of Dancing* faktiskt hade elever och även om det bara var två personer som tog privatlektioner så hade vi ibland så många som tjugo i den öppna klassen. Vi hade vissa problem med musiken. Grammofonen var sliten och rasslade och vi hade inte många skivor, så vi tillbringade så mycket tid med att vända skivor och veva upp grammofonen att eleverna klagade på att de inte fick valuta för sina två shilling på grund av alla pauser som grammofonen orsakade. Vi började då se oss om efter någon som ville spela piano mot den ringa ersättning vi kunde erbjuda, men utan resultat.

< En morgon när jag stod på trappstegen utanför affären och rengjorde fönstren medan jag med all sannolikhet tänkte ut nya danssteg, ropade en kvinna till mig från trottoaren. Jag klättrade ner för att se vem det var och såg att det var en kvinna som ibland haft hand om biblioteket i spiritualistkyrkan på den tiden jag gick dit.

Hon presenterade sig som Mrs Mundin och sade att hon inte sett mig i kyrkan på länge och att hon känt att hon ville prata med mig när hon fick syn på mig på stegen. Jag tänkte att hon nog var drygt fyrtio år men fortfarande mycket attraktiv och med ett glatt uppträdande

som tilltalade mig. Jag talade om att jag totalt mist intresset för spiritualismen och att jag höll på med att försöka göra någon sorts karriär.

"Vad synd"; sade Mrs Mundin, "Jag hörde att du visade tecken på enastående medialitet i Mrs Cooks hemcirkel: 'Även om det hade hänt för så länge sedan kände jag att jag blev röd i ansiktet vid minnet av mitt sista katastrofala uppträdande hos Mrs Cook. "Jag vill inte vara ett medium," sade jag bestämt, "för mig verkar det vara ett förfärligt liv".

Mrs Mundin såg ledsn ut och sade att det var synd att slösa bort en sådan gåva när det fanns så få medier som var riktigt duktiga. Jag svarade att jag förmodligen inte var särskilt bra själv och att jag var alltför upptagen med denna värld för att bekymra mig om nästa. Mrs Mundin såg ogillande på mig med sin stadiga blick. "Om du har en gåva så är det din plikt att utveckla och att använda den;" sade hon. "Jag kommer att starta en hemcirkel och skulle vara så glad om du ville vara med."

För att inte verka som en drummel, log jag vänligt medan jag skakade på huvudet. "Kom på te på söndag för att träffa mina vänner," envisades den milda, vackra rösten, "vi kommer att dricka te och prata, och sedan kanske jag spelar lite på piano!" Jag hajade till. "Spelar ni dansmusik eller annan slags musik"; frågade jag fräckt. När Mrs Mundin sade att hon spelade all slags musik så accepterade jag hennes inbjudan.

*

Direkt när jag kom in i Mrs Mundins trevliga lilla vardagsrum var det uppenbart att hon och hennes vänner befann sig på en helt annan nivå i livet än jag och till en början blev jag som paralyserad av en känsla av blygsel och underlägsenhet, som silverservisen och de delikata kopporna och faten på tevagnen inte gjorde någonting för att lindra. Som tur var för mig så hade Mrs Mundin och hennes vänner det där genuina sättet som aldrig får någon, som inte blivit lika privilegierad som de själva, att känna sig olustig och det dröjde inte länge förrän jag kände dem lika bra som ett par väl ingångna skor. Efter en utsökt måltid började Mrs Mundin, eller Edith som jag då hade börjat kalla henne, att spela Chopin, Brahms och Bach och jag måste erkänna att dessa gentlemän som hitintills känts så avlägsna nu tilltalade mig på ett sätt som jag aldrig hade trott var möjligt. Därefter spelade Edith, för att göra mig glad, alla de senaste dansmelodierna med en sådan skicklighet att det pirrade i mina fötter efter att få dansa.

Detta var min första erfarenhet av ett hem där kriteriet för att accepteras inte berodde på vem du var eller varifrån du kom, utan på vilken slags människa du var. Jag kände instinktivt att trots min osäkra grammatik, min fattigdom och min brist på utbildning så accepterade dessa människor mig som en av dem och tyckte om mig som jag var.

Jag ville fortsätta att träffa dem så när frågan om cirkeln kom upp gick jag med på att vara med varje onsdagskväll vilket var den kväll då jag inte hade några andra aktiviteter. Andå undrade jag när jag gick hem om det var så klokt av mig att börja med andeverksamheten igen och jag var fast besluten att inte låta detta inverka på mina försök att bygga upp "*the Hall School of Dancing*" med Gladys. Detta påminde mig om att Gladys troligen skulle bli ganska upprörd av tanken på att jag skulle utveckla mig till medium. Jag beslöt att det var bäst att vara finkänslig och att jag skulle hålla det för mig själv.

Jag hade knappast behövt oroa mig för detta eftersom, trots att jag satt regelbundet varje onsdag kväll i Ediths cirkel i många veckor, så hände absolut ingenting när det gällde utvecklingen av några som helst psykiska krafter hos mig, och jag kom fram till att om jag nu någonsin haft sådana krafter så hade de nu lämnat mig för gott. Jag beklagade knappast detta förutom när det gällde den besvikelse detta måste vara för de andra medlemmarna i cirkeln

som hade hört sådana historier om min underbara medialitet från medlemmar i Mrs Cooks cirkel. Men inte någon gång under de många kvällar då ingenting hände, fick någon av medlemmarna mig att känna att jag inte hade uppfyllt deras förväntningar och jag började känna en varm äkta känsla för var och en av dem.

Medan vi satt tillsammans i cirkeln så kunde jag faktiskt känna en varm våg av kärlek strömma från dem mot mig och dessa kvällar, då ingenting hände, kändes ändå givande i den avspända, lugna vilan och vänskapen vi delade.

Det jag inte förstod förrän långt senare var att under de månader då ingenting tycktes hända så byggde vi upp den grund av harmoni och kärlek i vilken gåvan av medialitet bäst kan utvecklas.

*

Gladys och jag hade fortfarande problem med musiken och vi hade inte funnit någon som ville spela piano mot den ringa ersättning vi kunde erbjuda och vi kämpade vidare med grammfonen men förlorade många elever på grund av de långa pauser som orsakades av den gamla maskinen.

När Edith hörde talas om våra svårigheter erbjöd hon sig direkt att spela två gånger i veckan och även om jag visste att hon hade ekonomiska problem vägrade hon att ta emot någon ersättning. Gladys hade med tiden blivit mycket kontrollerande och jag var orolig för hennes reaktioner inför Edith, men det faktum att vi hade fått en förstklassig pianist som inte kostade någonting uppvägrade rädslan för att förbra mig. Min syn på Gladys förändrades avsevärt när hon, efter det att Edith hade gått hem den första gången de träffats, spydigt sade: "Din kvinnliga vän har för länge sedan passerat bäst före datum, eller hur?"

En kväll när vi som vanligt satt i vår cirkel tycktes plötsligt hela rummet bli iskallt* och började försvinna från mig och jag förlorade medvetandet. När jag återvände till normal vakenhet fick jag veta att olika personligheter hade talat genom mig, såsom Ediths förre man som hade varit bror till den kände komedistjärnan Herbert Mundin.

*den danske vismannen Martinus förklarade att känslans energi är just kylande. R-anm.

Vartefter månaderna gick blev vår cirkel en alltmer harmonisk grupp. Ibland gick jag i trans och avlidna personer kunde tala genom mig. Till en början och en lång tid framöver var det släktingar och vänner till de övriga i cirkeln som talade genom mig men när det stadiet passerats började högt utvecklade andar från andra sidan tala genom mig om ämnen som filosofi och etik. Edith skrev ner allt som sades när jag var i trans och när jag återkom till vaket tillstånd förundrades jag över de lärda föreläsningar och det kultiverade språk som hade kommit genom mina läppar.

Efter ytterligare en lång period på flera månader började en ny aspekt av min medialitet att utvecklas och jag blev klärvoajant. Jag kunde se och beskriva de andar som samlades runt oss under våra sittningar. När jag såg dem var de lika solida och verklighetstrognasom vilken som helst av gruppens medlemmar förutom att de hade den förbryllande vanan att plötsligt försvinna på samma sätt som de personer jag sett som barn.

Till slut blev Ediths ekonomiska bekymmer så akuta att hon var tvungen att ge upp sitt lilla hus eftersom hon inte längre kunde betala hyran, och flytta tillsammans med sin son Owen, en begåvad och trevlig nioåring, till ett kommunalt hyreshus i St Albans utkanter där Edith fick arbete på en liten fabrik med att dekorera hattar. Men under hela denna tid av förändringar och slitningar var det inget avbrott i våra regelbundna sittningar och mötesplatsen flyttades till ett hus som tillhörde de två andra medlemmarna, så att

utvecklingen av mitt mediuniskap inte skulle stagnera.

De kvällar jag inte satt i cirkeln fortsatte jag att gå till danser med Gladys eller att undervisa i skolan, och Gladys blev alltmer misstänksam eftersom jag aldrig kunde träffa henne på onsdags-kvällarna, hur åtråvärda danstillställningarna än var, och hon krävde besked om vad det var som gjorde onsdagskvällar så heliga för mig. Jag visste mycket väl att hon antingen skulle skratta åt mig eller tjata outhärdligt för att försöka få mig att lämna cirkeln, så jag berättade aldrig någonting för henne utan sade att det var min ensak.

Mitt rantande med Gladys orsakade också problem med min mormor. Trots det faktum att jag var tjugotvå år vägrade hon att ge mig en egen nyckel till ytterdörren. Detta innebar att när jag var ute och dansade sent så satt hon antingen uppe för att släppa in mig, vilket hon gjorde med en min av en sårad ärkeängel, eller så gick hon och lade sig och jag fick slänga småsten på Georges fönster för att väcka honom ur ölruset och komma ner och öppna dörren. Jag visste inte riktigt vilket som var värst, men situationen ledde naturligtvis till många tråkiga gräl i huset. Jag började gruva mig för att gå hem från jobbet för att möta en stridsberedd mormor eller en massa svordomar från George eller ännu värre, en samlad attack från båda.

Edith var inte speciellt glad under denna tid heller. Hon hade flyttat långt från de vänner och grannar som hon hade varit van att umgås med och hon hade inte fått några nya vänner bland grannarna i hyreshuset, som tog avstånd från henne på grund av hennes förstklassiga utbildning och hennes mera intellektuella intressen. Förutom på onsdagskvällarna då vi träffades i cirkeln, så var hon mycket ensam och jag fick för vana att titta in till henne och hennes son Owen de kvällar jag inte hade något annat för mig, hellre än att stanna hemma i den bistra atmosfär som min mormor och George åstadkom. Edith var alltid jätteglad att träffa mig och hon gav sig alltid tid att tålmodigt lyssna på mina problem och att ge mig råd och tröst.

Jag tyckte väldigt bra om Owen också och började se honom som den yngre bror jag aldrig haft och jag tror att han tyckte bra om mig också. Jag kommer ihåg en annandag jul då Edith och jag hade planerat en överraskning för honom. Vilade ihop våra pengar och tog det tidiga tåget till London där vi köade för att sitta på parkett på *Drury Lane Theatre*. Efter en lång väntan kom vi in för att se den fantastiska pantomim som teatern brukade visa varje jul.

< Drury Lane Theatre.

Efter föreställningen åt vi på *Lyons' CornerHouse* till ackompanjemang av en stränginstrumentorkester, innan vi tog det sena tåget hem till St Albans. Vi hade en underbar utflykt som bara kostade 30 shilling för alla tre.

Jag visste det inte mer än någon annan medlem i cirkeln men mitt mediumskaپ گick in i sin sista och viktigaste fas. Jag var fortfarande en stor filmentusiast och gick på bio så ofta jag kunde för att se de talfilmer som jag nu hade förlikat mig

med. *Men varje gång jag satt i det angenäma mörkret i biografen med ögonen klistrade vid filmduken, så blev jag medveten om ett konstigt viskande runt omkring mig.* Jag kunde bara höra ett och annat ord då och då men rösterna kom från både kvinnor och män och det var helt uppenbart att även de andra kunde höra rösterna, för jag blev ideligen tillsagd att hålla

tyst eller argt knackad på ryggen av dem som satt bakom mig.

Jag kunde protestera och säga att jag inte öppnat munnen men när viskningarna fortsatte och fler och fler människor började klaga så slutade det med att jag ålade mig ut ur biografen utan att ha sett färdigt filmen. *Detta hände så ofta att jag alldeles slutade gå på bio.*

Jag vet nu att detta var det tidigaste uttrycket för det röstmediumskap som skulle göra mig berömd, om än inte rik, och att det blev möjligt genom att jag satt i biosalongens mörker tillsammans med människor som var helt koncentrerade på bioduken och inte hade andra distraherande tankar. Men på den tiden gjorde det mig förbryllad och tog ifrån mig mitt största intresse.

Hemma blev det alltmer otrevligt. Jag gick fortfarande på sena da ser och min mormor vägrade stenhårt att ge mig en extranöckel och de ständiga stridigheterna i huset gjorde att jag kände mig sur, nedslagen och olycklig. Edith kom till min räddning och bjöd sig att göra om ett förrådsrum till ett sovrum för mig om jag kunde tänka mig att bli inneboende för en hyra av några få shilling som skulle inkludera frukost innan jag gick till arbetet. Och så blev det att jag, utan någon saknad från något håll, lämnade min mormors hus, vilket hade varit mitt hem i så många år, och flyttade till Ediths kommunala hus som betalande gäst. Genom Ediths omvårdnad och tack vare hemmets lugna atmosfär kände jag mig gladare och mer tillfredsställd, och detta att jag kände mig mera harmonisk inombords, bidrog utan tvivel till att utvecklingen av mitt röstmediumskap gick snabbare och vi började höra röster vid våra sittningar. Först som oförståeliga viskningar och senare som starka, klara röster som presenterade sig som de personer de hade varit på jorden med namn och adress och en beskrivning av det liv de haft på jorden.

Till min glädje gick jag nu inte in i trans medan detta pågick **så även jag** kunde nu höra och uppskatta allt som pågick i cirkeln. Jag kunde faktiskt också ha intelligenta konversationer med flera av de andepersonligheter som manifesterade sig genom mitt mediumskap, och det kan jag fortfarande ha.

Under en lång tid efter att mediumskapet utvecklats till detta stadium i cirkeln, slets jag mellan min önskan om att göra en professionell danskarriär med Gladys och andarnas ständiga uppmaning till mig att ge upp allting annat för att tjäna och trösta människorna genom mitt mediumskap. Jag längtade fortfarande efter strålkastarna och applådererna som hör till en professionell dansares liv och jag kunde helt enkelt inte bestämma mig för att ge upp tanken helt och hållet. Under en lång tid försökte jag rent bokstavligt få det bästa av båda världarna och medan onsdagskvällen var vikt för "den andra sidan" så var övriga kvällar helt ägnade åt Gladys och mina ambitioner.

Jag vandrade längs huvudgatan i St Albans och fönstershoppade en lördagseftermiddag och gick gatan fram bland husmödrar och familjefäder som gjorde sina veckoslutsinköp. Det tycktes som om det var flera människor ute än vanligt på en lördag och jag blev verkligen riktigt glad över att se Gladys komma gående mot mig genom folkhopen, även om hon och jag hade grälat mycket under den senaste tiden på grund av hennes starka svartsjuka som nästan hade blivit patologisk. Jag stannade upp för att hälsa på henne och jag log när jag tänkte på att jag skulle be henne följa med på en busstur på landet och att jag på alla sätt skulle försöka ge henne en glad och bekymmerslös dag. Hon stannade framför mig och innan jag hann hälsa slog hon mig det hårdaste hon kunde rakt över ansiktet och skrek att jag levde med en kvinna som var gammal nog att vara min mamma. Efter att ha utdelat denna bomb vände hon på klacken och skred ut ur mitt liv för alltid.

När jag stod där mitt på trottoaren, högröd av förlägenhet och med ett svidande ansikte efter Gladys råsup, blev jag fruktansvärt medveten om alla de roade, hånfulla eller förstående ögon som stirrade på mig från folkmassan, och som inte hade fått sådan underhållning på en lördag eftermiddag på mycket länge. *Plötsligt fick jag en bländande övertygelse om att jag från och med nu skulle ge upp alla tankar på en karriär som dansare.*

Jag förstod att det var något mycket mera viktigt som jag skulle göra med livet. Jag skulle ge hela livet, alla mina gåvor och all min hängivenhet till att tjäna mina medmänniskor och genom mitt mediumskap **bevisa den fantastiska, tröstande sanningen om att människan överlever sin kroppsliga död.**

Kapitel Sex

En kväll när vi som vanligt samlats i cirkeln hände något som full-ständigt övertygade mig om att jag hade tagit det rätta beslutet.

Alla sex satt tysta tillsammans i mörkret när en mansröst började tala till oss på ett främmande språk. Vi lyssnade på honom utan att förstå ett ord av vad han sade. Till slut dristade sig Edith försiktigt att säga "Jag är inte säker men jag tror att det kan vara italienska". "Si, signora" sade anderösten, "italienska var mitt modersmål när jag var på jorden, men jag kan lite engelska också och jag kommer att prata så att ni alla förstår. Mitt namn var Valentino och jag har kommit i kväll för att säga hur glad jag är att denne unge man till sist har accepterat den väg i livet som han måste ta och jag vill säga honom att en dag när han är ett berömt medium så kommer han att hålla en seans i det rum som var mitt sovrum i Hollywood, och jag kommer att tala med honom vid det tillfället". Äntligen! Efter alla budskap från olika medier och efter breven från München så hade Valentino, tack vare mitt eget utvecklade mediumskap, talat till mig med sin egen röst, och även om tanken på att jag någonsin skulle komma till Hollywood verkade orimlig vid detta tillfälle så fyllde mig hans budskap med glädje och med en önskan om att använda min gåva för att hjälpa människor.

Från och med den kvällen började Edith med stor finkänslighet och värme undervisa mig inför det arbete som hon visste att jag skulle komma att utföra inför publik. Hon kunde be mig läsa ett stycke för henne och sedan korrigerade hon min grammatik och mitt uttal. Hon

lärde mig bordsskick och hövlighet och många av de små finesser som skulle göra det lättare för mig att känna mig säker när jag väl skulle stå i rampljuset och träffa alla olika slags människor. Många gånger måste jag ha irriterat henne till bristningsgränsen på grund av min okunnighet och brist på hövlighet i mitt uppträdande, utan att hon någonsin lät mig förstå det. Sakta och med oändligt tålmod förändrade hon mig från den lantis jag var till en man som kunde accepteras i de flesta sällskap. Hon öppnade upp en hel värld för mig av böcker, musik och konst och gjorde mitt liv rikare och mera händelserikt än det skulle kunnat vara utan henne. Jag är skyldig henne så mycket mer än jag någonsin kan betala tillbaka.

Några månader efter det att Valentino hade talat i vår cirkel, hälsade mig Edith en kväll när jag kom hem från arbetet med den speciella nyheten att det medium som arbetade i en lokal spiritualistkyrka hade stuckit iväg med en medlem av församlingen och kyrkans styrelse hade inbjudit mig att ta hans plats på podiet vid nästa möte. Jag undrade om jag verkligen var redo för att tala och demonstrera inför publik, och det var faktiskt så att hela idén skrämde vettet ur mig, men Edith sade att jag måste ha total tillit till de andliga varelser som använde mig som en kanal i vår cirkel, och jag gick med på att ta platsen som blivit ledig.

På den dag som skulle bli min första som arbetande medium inför publik, gick Edith och jag tillsammans till kyrkan en timme innan jag skulle tjänstgöra för att arrangera blommor i vaser på podiet. När vi anlände till kyrkan med famnen full av blommor och blad blev vi häpnad över att se två män lasta stolar in i en flyttbuss som stod utanför ingången. Inne i kyrkan fick vi av en orolig medlem av styrelsen veta att stolarna togs tillbaka av den firma som levererat dem eftersom en alltför stor rest återstod av betalningen. Tanken på en andaktsstund där inte bara församlingen utan också depå podiet, och detta inkluderade mediet, var tvungna att stå hela tiden på grund av att det inte fanns något att sitta på, var knappast uppmuntrande. Efter ett ivrigt sökande efter Ediths och mina omedelbara tillgångar kom vi fram till att vi hade 30 shilling tillsammans som vi erbjöd männen om de lämnade kvar stolarna en kväll till. Männen hade förståelse för vårt dilemma men sade att de måste erhålla full betalning om de inte skulle ta stolarna. Jag stod otröstlig på trottoaren och såg när de sista stolarna försvann in i magen på flyttbussen, när en stor vänlig hand klappade mig på axeln. "Nä, grabben, ingen orsak att vara ledsen. Jag tänker inte låta dem ta stolarna från dig." Jag vände mig om och såg Mr Whittaker, en öppenhyrtig, snäll man från Yorkshire som tillsammans med sin fru hade suttit i Mrs Cooks cirkel. "*Vi visste alla vad du hade i dig, grabben, och jag ska ge dig chansen att visa det.*" Den välsignade Mr Whittaker drog från i sitt checkhäfte och snart släpades stolarna tillbaka in i kyrkan igen.

Så snart jag steg fram till kanten av podiet den kvällen för att tala kände jag den välkända upplevelsen av att rummet rusade bort från mig och jag blev omedveten om det som omgav mig. När jag vaknade upp ur transen en timme senare fick jag veta att jag hade framfört en mycket intressant förglasning och därefter givit en strålande demonstration av klärvoajans medan jag var kontrollerad av en ande som presenterade sig som White Wing och som var en av de andligt utvecklade varelserna som ofta kontrollerade mig i vår cirkel innan jag utvecklade direktröst-mediumskap.

Eftersom det inte var möjligt för rösterna att manifesteras i en fullt upplyst sal, så hade White Wing tydligen kommit för att hjälpa mig i detta mitt första uppträdande inför publik, genom att ta kontroll över mig i transen.

Efter det att mötet avslutats samlades många av församlingens medlemmar runt mig för att berätta om de underbara bevis som de hade fått om att de döda lever vidare på

ett annat plan, och inte har slutat bry sig om dem som de lämnat efter sig. När jag såg glädjen i deras ansikten när de berättade om det sätt på vilket deras make, far, son eller mor hade bevisat hans eller hennes fortsatta existens, kände jag mig ödmjuk och djupt tacksam för att ha blivit använd för att förmedla en sådan glädje.

Den kvällen satt Edith och jag uppe sent och talade om vad som hänt under mötet och båda två instämde vi att om mitt transmediumskap kunde ge sådan tröst till de som förlorat någon, hur mycket mer övertygande bevis skulle inte kunna ges till dem om de skulle kunna tala till sina kära och höra dem svara genom mitt oberoende direktröst mediumskap. Vi förstod båda två att för att kunna erbjuda denna tröst för människorna så måste vi starta en egen verksamhet där vi kunde ha det mörklagda rum som en vanlig spiritualistkyrka inte har, eftersom transmediumskap eller klärvoajans, som är det som är vanligast i dessa kyrkor, kan ske i fullt dagsljus. Det är bara fysiskt mediumskap, materialisation, apportering eller direktröstmediumskap som kräver fullständigt mörker. Vi skulle behöva åtminstone ett mindre kapital och jag skulle behöva sluta min anställning. Vi talade länge och sent om denna möjlighet och innan vi gick till sängs beslöt vi oss för att spara varenda penny med förhoppningen om att vi en dag skulle ha tillräckligt mycket för att kunna öppna vår egen kyrka.

Efter det lyckade mötet i den lokala kyrkan började jag bli inbjuden att medverka i andra kyrkor utanför det område där jag bodde och efterhand började jag bli känd och efterfrågad i hela Hertfordshire. Men jag närde alltid drömmen om att vi skulle ha vår egen verksamhet och jag sparade för att drömmen en dag skulle bli verklighet.

En söndag eftermiddag när Edith och jag kopplade av framför brasan, efter det som jag hade lärt mig skulle heta lunchen, såg jag att Edith blev alldeles vit i ansiktet när hon tittade ut genom fönstret och hon bet sig i läppen som om något hade irriterat henne. När jag frågade vad det var sade hon att hennes föräldrar var utanför och snart skulle ringa på dörren.

Edith tyckte om sina föräldrar men hade för länge sedan växt ifrån den stränga ortodoxa tro de hade och hon tog illa vid sig beträffande deras intolerans mot spiritualismen, som var den sanning hon hade blivit övertygad om långt innan hon träffade mig.

Jag har det gemensamt med de flesta mediala personer att jag sällan förunnas en förutsägelse om en personlig katastrof och denna söndag var inget undantag från den regeln. Jag reste mig upp för att hälsa på Ediths föräldrar när hon visade in dem i vardagsrummet med den frimodiga vänlighet som hos en hund som ivrigt viftar på svansen. Jag utstrålade ett stort välkommen till båda och sträckte ut handen mot hennes far. Till min förvåning stötte han den ifrån sig som om den varit någon slags giftig orm och började sedan tala en strid ström av ord mot spiritualismen i allmänhet och mot medier i synnerhet med sådana fantasifulla skällsord som jag aldrig hört sen dess, och ändå kunde vartenda ord han sade ha ytrats med fullkomlig anständighet i det finaste sällskapsrum.

Först kritiserade han mig för att som han sade, syssla med och utforska djävulens egna hemligheter, varefter han med ord målade upp en livlig beskrivning av de speciella helveteskval som väntade mig i helvetet bortom döden, för att jag lät mig användas av ondskefulla andar som utgav sig för att vara personer, vars enda syfte var att förleda själar från ljusets väg. Jag lyssnade på honom med öppen mun och hade aldrig förut hört talas om en sådan syn på den ädla och vänliga filosofi som jag tror på.

Jag kunde knappast tro mina öron. När Edith försökte stävja sin pappas flod av fördömanden vände han sig mot henne och började till vår stora förvåning anklaga henne med många gammaltestamentliga fraser om att leva med mig i synd och otukt. När jag

försökte ingripa för att påpeka både det orättvisa och det felaktiga i hans attack, drog jag på mig ytterligare beskjutning med skarpa skällsord mot mitt redan förvirrade huvud. När patriarken hade gjort slut på både sin tordönsstämma och sig själv plockade han med sig sin mera introverta fru och föste ut henne från denna de fallnas besudlade hemvist.

När de hade gått torkade jag Ediths tårar och försökte trösta henne så gott jag kunde och när jag gjorde det blev det med ens solklart för mig att jag verkligen älskade denna snälla och vänliga dam som var min vän, min lärare, min förtrogne och det centrala i mitt liv. Där och då bad jag om hennes hand. Hon vägrade att ens tänka på det på grund av skillnaden i ålder, och ju mer jag bönföll henne ju mer orubblig var hon, och åtminstone vid detta tillfälle gav jag upp med att försöka övertala henne.

*

Till sist kom den dag när vi tyckte att vi hade sparat tillräckligt för att starta vår egen verksamhet. Jag sade upp mig vid John Maxwells affär och medan jag arbetade under den två veckor långa uppsägningstiden hittade jag ett stort omöblerat rum ovanför en butik i det närbelägna Watford, vilket jag hyrde för några få shilling i veckan, även om modet nästan svek mig vid tanken på att jag tog på mig ännu en, om än obetydlig, utgift när jag snart skulle vara utan jobb.

Edith och jag tillbringade all vår lediga tid till att måla, lasera och polera golvbräderna och att sy gardiner, och när vi hade fått ihop några dussin stolar som vi hyrköpt, så hade det något trista rummet på en bakgata i Watford blivit transformerat till en behaglig och bekväm kyrkosal. Slutligen tillkännagav en annons i lokalpressen att **Watford Spiritualist Mission hade öppnat sina dörrar**.

Hur länge jag än kommer att leva och vad som nu kan vara kvar för mig att glädjas över, så kan ingenting matcha den spänning som jag kände vid min första demonstration i min egen kyrka. Varena plats var fylld och de som kom sent fick stå längst bak i rummet. Jag togs in i trans under tiden jag höll anförandet och även när jag gav klärvoajanta budskap och när jag återkom till vaket tillstånd, var den känsla av glädje och lätthet som jag kände i det överfulla rummet obeskrivbar. Veckorna av hårt arbete, av att spara varje penny och av den oro jag känt, var borta och det kändes värt allt detta.

Vi fortsatte som vi hade börjat och mycket snart behövde vi köpa flera stolar även om vi fortfarande betalade av på det första inköpet. Det behöver knappast sägas att vi även denna gång inte kunde betala kontant, för trots att det kom många till kyrkan, hade de flesta det ekonomiskt för det mesta nästan lika svårt som jag, och det fanns knappast tillräckligt mycket pengar i den kollekt vi tog upp vid mötena för att täcka kostnaderna för hyra, ljus, uppvärmning och avbetalning av de två partierna stolar. För att täcka mina egna levnadsomkostnader höll jag privata seanser med direktröst en gång i veckan i Ediths vardagsrum och för vilka jag tog ett pund för två personer.

Jag ville att de som inte kunde komma till en privat seans, antingen för att de inte hade råd eller för att de var på arbetet under den tid seanserna vanligen hölls, även de skulle få denna upplevelse. **Enligt min åsikt ger detta den mest övertygande bevisningen om att människan överlever den kroppsliga döden av alla former av mediumskap**. Därför beslutade Edith och jag att hålla en, vad vi kallade öppen cirkel efter det vanliga mötet på torsdagskvällarna. När mötet var slut och medlemmarna hade gått hem stannade ett antal personer kvar som hade betalat två shilling för en plats och när vi satt där i mörkret kom de som världen kallar för döda och talade med oss.

Mitt röstmediumskap var vid denna tid fullt utvecklat och för det mesta var jag fullt medveten under dessa gruppseanser och måste därför lyssna till allt som sades både av de levande i cirkeln och av deras vänner och närstående från andra sidan. Ibland var samtalen så förtroliga och så känsloladdade att jag kände mig som om jag tjuvlyssnade.

Vid ett tillfälle sade en mansröst att han ville tala med sin son George och fick svar av en man i cirkeln. Den avlidna fadern fortsatte med att läxa upp sin son för hans extravaganta leverne och bad honom att minska sitt drickande och att vara mera snäll och omtänksam mot Anne.

När cirkeln var avslutad och människorna gick hem så dröjde sig en man och en kvinna kvar för att tala med mig. Mannen presenterade sig och jag fick veta att han var en känd filmregissör. Han berättade att han var fullständigt övertygad om att han hade talat med sin döde far, inte bara för att ingen annan i världen någonsin hade kallat honom George, vilket han inte var döpt till, *utan också för att innehållet i tillrättavisningen och sättet att tala på var så typiskt för hans pappa när han var i livet*. Han presenterade också den dam han hade med sig som sin fru Anne.

På en annan av dessa torsdagar med öppen cirkel, då olika vänner och släktingar talat på det vanliga sättet, hörde vi en kvinnas röst som försökte meddela sig med oss på det osäkra sätt som de som kom för första gången ibland hade. Så småningom blev rösten starkare även om hon lät mycket orolig. Hon berättade för oss att hon var Lucy Doris Covell som hade bott på St Albans Road i Watford och att hon varit en sekreterare som hade blivit mördad men att hennes kropp ännu inte hittats. Hennes röst tonade bort och en av de personer som vägleder mig från andra sidan kom igenom för att berätta att flickan var upprörd över hur hon hade gått bort och mycket orolig för den man som hade dödat henne, som var hennes älskare och som inte kunde lastas mer än henne själv för vad som skett.

Vi höll naturligtvis koll på vad som skrevs i lokalpressen efter denna sittning för att se om de fakta som flickan hade givit oss kunde verifieras och bara några dagar senare läste vi att flickans kropp hade hittats och att mannen hon levtt tillsammans med hade försvunnit.

Nästa gång vi hade vår öppna cirkel återkom den mördade flickan för att tala med oss och även om hon nu var lugnare så var hon fortfarande orolig för sig, sin älskare som ännu inte hittats av polisen. Hon berättade för oss att den natt hon dött hade hennes älskare varit ute på egen hand och när han kom hem fram på småtimmarna hade han väckt henne och de hade ett hemskt gräl.

Hon hade sagt elaka och bitska saker som drev honom till vansinne och han slog mot henne med en cykelpump som han höll i. Han hade inte menat att skada henne allvarligt men på grund av en kärmissbildning som hon haft hade slaget varit dödande. Han hade då blivit förfärad i tron om att ingen skulle tro på hans historia och dumt nog hade han flytt hemifrån. Flickan sade att polisen skulle finna honom sittande på en parkbänk i närheten och att han då höll på med att leka med en bit tråd för att få mod till att ta sitt eget liv. Någon dag efter detta läste vi i lokalpressen att mannen hade blivit funnen och arresterad på just det sätt flickan beskrivit.

Han åtalades för mord och under rättegången återkom flickan flera gånger för att tala med oss. *Varje gång hon kom sade hon med stort självförtroende att hennes älskare inte skulle befinnas skyldig till mord och att åtalspunkten skulle mildras till dråp* och att han skulle bli dömd till fem års fängelse, och det visade sig att det blev just så.

Eftersom denne man fortfarande mycket väl kan vara i livet och genom att hans skuld till samhället återgäldades för länge sedan skulle det inte vara rätt att nämna hans namn i denna bok och därmed åter öppna det ärende som måste ha orsakat honom så stort lidande. Det måste finnas många människor i Watfordområdet som kommer ihåg seanserna då den döda flickan delgav sin historia, och berättelsen om hennes död och om rättegången mot hennes älskare rapporterades utförligt i lokalpressen på den tiden det tilldrog sig.

En kväll vid en annan av mina öppna cirklar kom en kvinna från andra sidan och talade med en man som satt i gruppen och sade att hon varit hans första fru som hade bränts till döds i en eldsvåda i deras fabrik. Hon sade honom att hon ville att han skulle veta hur glad hon var för att han hade gift sig med hennes yngre syster och att hon var glad över hur trevligt de hade haft det på sin bröllopsresa till Brasilien. **Denne man stannade kvar efter seansen för att säga hur imponerad han blivit när jag demonstrerade mitt mediumskap genom det budskap han fått, och frågade om han kunde tala med mig om en privat sak av stor betydelse för honom.** Jag gick med på att följa med honom till ett café i närheten där vi kunde prata lite över en kopp kaffe.

På caféet fick jag veta att min vän var Mr Noah Zerdin, en av grundarna och nu ledare för *The Link Association of Home Circles*. Syftet med denna organisation var att föra samman så många medlemmar som möjligt i spiritualistiska hemcirklar över hela världen, för att utbyta erfarenheter som de haft i sina cirklar och för att erbjuda en gemensam mötesplats för personer med likartat intresse.

Jag var väldigt intresserad av att få höra om Mr Zerdins arbete med The Link, men jag satte mig upp med ett ryck i min caféstol när han frågade mig om jag var medveten om att jag riskerade mitt liv varje gång jag höll en av de öppna cirkelarna med direktröst. Jag antar att jag såg lika skeptisk ut som jag kände mig, för Mr Zerdin fortsatte med att förklara för mig hur farligt det var att låta vilken Tom, Dick eller Harry som helst få delta i dessa seanser. **Han berättade att vid dessa tillfällen utsöndrades från mig en livskraft som kallades ektoplasma genom vilken andarnas röster kunde manifesteras sig och att om någon person i cirkeln av illvilja eller bara av nyfikenhet skulle lysa på mig med något starkt ljus, så skulle denna livskraft rusa tillbaka in i kroppen på mig med sådan kraft att den i bästa fall skulle ge mig en ordentlig chock och i värsta fall inre blödningar som kunde orsaka min död.**

Jag bara gapade och kunde bara inte föreställa mig att människor som blev hjälpta och tröstade av mitt mediumskap skulle vilja skada mig. Mr Zerdin förklarade att det alltid skulle finnas de som betvivlade sanningshalten i fenomenen och att de skulle tycka att de handlade för det allmännas bästa om de försökte avslöja de medier som attraherade en grupp människor.

Jag protesterade med att sunt förnuft måste visa dessa människor att det skulle vara alldeles omöjligt för mig att känna till alla intima detaljer i andra människors liv som dessa röster talade om. Inte heller kunde jag med min vildaste fantasi förstå hur jag skulle kunna tala med de hundratals olika röster och accenter, både manliga och kvinnliga, som hördes under mina seanser. **Mr Zerdin envisades med att varna mig för att många människor har djupa fördomar angående spiritualistiska fenomen, antingen på grund av religiös dogmatism eller av intellektuell övertygelse av nihilistisk natur och att sådana människor skulle välkomna varje tillfälle att skapa oordning vid seanser som mina.** De skulle inte fundera det minsta på den möjliga skada som skulle kunna orsakas mediet, även

om de hade sådan insikt i ämnet att de kände till den skada som de skulle kunna ge upphov till.

Mr Zerdin fortsatte med att säga att ett mediumskap som mitt var så sällsynt att det måste bevaras och att jag skulle vårda det och skydda det så att så många som möjligt kunde välsignas av det. Han föreslog att jag under en tid skulle sitta regelbundet i hans egen hemcirkel, i vilken varje medlem var mycket erfaren när det gällde parapsykisk vetenskap. Under dessa sittningar skulle cirkeln som helhet koncentrera sig på att utveckla mitt mediumskap. **När sedan tiden var mogen skulle de tänka ut hur de bäst skulle kunna hjälpa mig med att förändra mitt mediumskap från att vara okänt till att kunna betjäna en större del av allmänheten och istället för att övertyga en handfull personer i min lilla verksamhet så skulle jag då kunna sprida sanningen om människans odödlighet till tusentals människor.**

När jag åkte hem med bussen den kvällen tänkte jag över allt som Mr Zerdin hade sagt. Noah Zerdin var då, och är fortfarande vid åttio års ålder, fortfarande en imponerande man. Jag hade blivit djupt rörd av hans brinnande uppriktighet och hans stora medkänsla som krävde att han skulle dela sin egen övertygelse med så många människor som möjligt. **Uppenbarligen hade han varit ateist i många år innan övertygelsen om överlevnad hade förändrat hans liv till det bättre och han var nu fylld med en önskan om att hjälpa mänskligheten på liknande sätt som han själv hade blivit hjälpt.**

När jag väl hade kommit hem hade jag bestämt mig för att inte bara ta till mig hans råd om att vara mera försiktig med min godtrogenhet mot dem som satt med mig i mina öppna cirklar utan också att acceptera hans förslag när det gällde att sitta i hans cirkel för att utveckla mina psykiska krafter.

I flera månader efter denna kväll satt jag regelbundet i Noahs cirkel, som hölls i det trevliga hus i Merton Park där han bodde med sin förtjusande fru Goldie. Tack vare det osjälviska och hängivna sätt som Zerdins cirkel riktade sina tankar och böner mot mig, ökade rösterna kraftigt i styrka.

Under dessa månader fortsatte jag mitt arbete med min egen verksamhet även om jag minskade ner de öppna cirklarna beroende på en överenskommelse med Noahs Link att jag bara skulle ha en liten grupp, och bara för medlemmar, under betingelser där mitt mediumskap kunde verka på ett riktigt sätt. Jag fortsatte också att hålla mina seanser i Ediths hus en gång i veckan när hon var på sitt arbete och Owen var i skolan för att få in de pund jag behövde för mitt dagliga liv.

En eftermiddag stod jag vid fönstret i Ediths vardagsrum och tittade efter en Miss M. Tucker som hade bokat ett möte med mig per brev. Plötsligt poppade ögonen ut ur mitt huvud som två orgelklaffar när en stilig Rolls-Royce svängde upp framför huset och en elegant chaufför öppnade dörren för en stor dam som jag förmodade var Miss M. Tucker. Bilar som denna var det knappast gott om i våra trakter och den stora damens väg fram till vår dörr följdes av känslolösa blickar hos grannar som stod på yttertrappan eller som kikade fram bakom gardinerna. Jag öppnade när dörrklockan ringde och fick bekräftat att det verkligen var Miss Tucker. Hon visade sig vara en mycket trevlig person och inte alls så arrogant och respektlös som jag hade fruktat att en ägare av en sådan magnifik bil skulle vara.

Jag visade in henne i vardagsrummet och när hon satt bekvämt släckte jag ljuset och seansen började. Efter några minuter hördes en pojkkaktig röst med cockneydialekt som

tillhörde Mickey, den andlige hjälpare som verkar som en slags ceremonimästare vid mina seanser. Han hälsade på damen och sade att han skulle hjälpa hennes mamma och syster att tala med henne. Han höll sitt ord och snart hade Miss Tucker ett kärleksfullt och förtroligt samtal med sin avlidna mamma och syster. När dessa båda andar hade tagit farväl hördes en mansröst som presenterade sig som Edison och som frågade varför hon inte hade tagit med sig Louis.

De hade ett kort samtal och Miss Tucker lovade att ta med Louis nästa vecka om mediet kunde ge henne en ny tid. Jag var naturligtvis glad över att kunna göra det.

Vid den bestämda tidpunkten veckan därpå stannade den stora Rolls-Roycen åter igen framför huset och Miss Tucker steg ut tillsammans med en äldre man. Han var kort med ett rödblommigt glatt ansikte och bar en monokel. Jag öppnade dörren och Miss Tucker presenterade den gladlynte lille mannen som Mr Louis och vi gick in i vardagsrummet för att börja seansen.

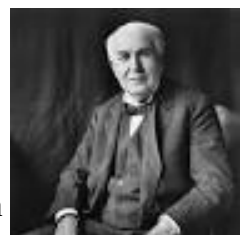
Miss Tuckers mamma hade haft ett kort samtal med henne när Mickey sade till henne att de övriga nära och kära fick stå tillbaka vid detta tillfälle eftersom Mr Edison var mycket angelägen om att få tala med Louis. Strax hördes den mansröst som vi hört veckan innan. "Hej Louis, det är Thomas som talar". "Thomas"? sade den lille mannen, "Vilken Thomas?"

"Känner du inte igen mig, Louis? Det är Thomas Alva Edison som talar"; sade rösten. "Kommer du inte ihåg när vi var tillsammans i Staterna? Du har säkerligen inte glömt hur vi arbetade tillsammans och kämpade tillsammans för att uppfinna saker?"

Nu hälsade den lille mannen glatt på anden som kallade sig Thomas Alva Edison > och en fascinerande konversation följde dem emellan som jag inte kunde undvika att höra. De talade om gamla tider och vad de hade upplevt tillsammans och om människor de båda hade känt. Jag hörde att de mer än en gång refererade till Houdini som jag senare fick reda på var en berömd utbrytarkung som vid ett tillfälle bands fast med rep och kedjor och placerades i en tunna som fick störta utför Niagarafallen och att detta var något han överlevde och kunde berätta om. De talade också om magikerna Maskelyne och Davant som enligt den döde Edison hade haft en show i St Georges Hall vid sekelskiftet. Jag lyssnade fascinerad till deras samtal även om de flesta människor de nämnde var okända för mig, och det var först senare som jag upptäckte vilka de var och vad de hade gjort.

När seansen var över och ljuset hade tänts bekände Miss Tucker att den man hon presenterat som Mr Louis i verkligheten var hennes man Dr Louis Young, som hade varit en nära vän till Edison i Staterna under 1880 och 90-talet. Hon berättade att Tucker var hennes flicknamn vilket hon fortfarande använde när det gällde hennes affärsrörelse som hette *The Tucker Manufacturing Company* i Harlesden, men att hon med avsikt misslett mig avseende deras namn så att alla bevis som eventuellt skulle komma fram skulle vara mera värda.

Dr Young sade att han hade suttit med flera medier både i England och i Amerika men att de bevis han mottagit denna dag odiskutabelt var de bästa han någonsin fått. Eftersom han hade uppfunnit många trick och illusioner till illusionisterna Maskelyne och Devant längre tillbaka i tiden så var han mycket medveten om möjligheten av bedrägeri, men efter att ha talat med sin gamle vän och med honom delat deras gemensamma minnen så kunde han inte tvivla på att han verkligen talat med Thomas Alva Edison.

Jag kom att träffa Miss Tucker och hennes man en hel del genom att de satt med mig vid många tillfällen och vi blev med tiden verkligen goda vänner. Många berömda personligheter kom för att tala med Dr Young, som tycktes ha känt många av de stora männen inom vetenskap och författarskap. Sir Arthur [Conan Doyle](#), Sir Oliver Lodge och många andra lika berömda män kom regelbundet för att tala med honom.

Efter att i flera månader ha deltagit i Zerdins cirkel beslöt Noah och styrelsen för The Link att organisera ett stort möte i London där jag skulle demonstrera mitt numera kraftigt förbättrade röstmediumskap.

Mötet annonserades ut flera veckor i förväg i spiritualisttidningen *Psychic News* och skulle hållas efter den femte av The LinkAssociations årliga konferens och skulle vara i Bloomsburys Victoria Hall på lördagen den 16 maj 1935. >

"Stor direktörstseans med mediet Leslie Flint" löd annonsen i svart fet stil och jag bävade när jag såg den. Hur skulle jag kunna veta och hur skulle någon kunna vara säker på att rösterna verkligen skulle komma? *Jag kunde inte garantera då, på samma sätt som jag inte heller nu kan garantera, att dessa fenomen kommer att inträffa, så varför i hela världen, undrade jag, hade jag låtit mig övertalas av mina entusiastiska sponsorer att uppträda i en teatersalong inför hundratals människor som hade betalat för att höra rösterna?*

Jag visste inte då och inte nu heller vilka som är de mest ideala förutsättningarna för att rösterna ska kunna manifesteras, men jag började starkt misstänka att en teatersalong fylld med hundratals människor med olika motiv, olika sätt att tänka och inte alltid i harmoni med varandra, inte var det mest ideala. Jag tillbringade dagar i djupaste nedstämdhet då jag såg framför mig ett fullständigt misslyckande och publikens förödmjukelser. **Det var bara Ediths vänliga påminnelser om att de som hjälpte mig från andra sidan aldrig hade svikit mig som fick mig att stiga ombord på Green Line bussen tillsammans med henne för att resa till London den stora dagen.** Hela vägen dit avundades jag de andra passagerarna för att de inte var Leslie Flint på väg till London för att göra bort sig inför publik.

Så satt jag där på podiet i Victoria Hall omgiven av Noahs och hans vänners välbekanta ansikten. Jag kände mig aningen mer avslappnad även om de människor som fyllde åhörarsalen tycktes vara en enda hotfull massa. Jag lyssnade på olika föredrag utan att egentligen höra ett enda ord av dem, varefter Noah gick fram till kanten av podiet och berättade för publiken att ett experiment just skulle genomföras med ett nytt ungt röstmedium, Leslie Flint.

Timmen var slagen. Noah bad om att allt ljus i salongen skulle släckas ner med undantag av skyltarna som visade var utgångarna var, vilka måste vara tända för att säkerhetsreglerna skulle uppfyllas. När detta var gjort blev jag bestört över att se att det fortfarande var ljust i salongen och att ljuset inte bara kom från utgångsskyltarna utan från alla olika håll, och detta skulle göra demonstrationen av mitt mediumskap ännu svårare än jag hade trott. Med den optimism som Daniel hade när han gick in i lejonets hula, satte jag mig i den stol som var avsedd för mig och bara väntade.

Efter några ögonblick hörde de som var på podiet en röst som talade mycket svagt, alltför svagt för att någon i publiken skulle kunna höra något. Någon på podiet föreslog att han skulle skydda mig från ljus med sin jacka som han tog av sig och höll framför mig. Detta tycktes hjälpa eftersom olika röster sedan kunde höras och som var tillräckligt starka för att höras av personer i publiken. Jag lyssnade till olika korta konversationer mellan de levande och de från andra sidan men det kunde inte hjälpas att jag tänkte på hur oansenliga de var i förhållande till de som hördes hemma i Watford. En anderöst som påstod att han var greve Jellicoe talade till en man i publiken som omedelbart spetsade öronen och lyssnade uppmärksamt. En kort konversation följde mellan mannen och anderösten och när rösten tonade bort berättade han för det övriga auditoriet att han hade tjänat under Jellicoe i flottan och att det han sagt hade varit mycket beviskraftigt. Det var ytterligare några försök till kommunikation, vilka jag tyckte var mycket tvivelaktiga, varefter rösterna avtog och mötet avslutades.

Även om demonstrationen inte hade varit den totala katastrof jag hade fruktat så var jag djupt besviken över resultatet och desto mer förvånad över den långa applåd jag fick av publiken innan jag lämnade podiet. Jag tyckte det kändes besvärande eftersom jag inte tyckte att demonstrationen hade förtjänat en sådan entusiasm och jag kunde inte komma ifrån att tänka på hur mycket dessa generösa människor skulle uppskatta det som vanligen händer i Watford Mission. Jag kände mig glad över att prövningen var över när Edith och jag smet ut genom en sidodörr för att finna ett ställe där vi kunde äta en bit mat.

Vid nästa möte i Zerdincirkeln hade vi en lång diskussion angående hur vi skulle kunna bemästra problemet med ljuset vid större demonstrationer eftersom totalt mörker är en grundläggande förutsättning för röstfenomen. Noah föreslog att jag skulle inneslutas i ett ljussäkert kabinett medan ljuset skulle kunna vara tänt i salongen. Mikrofonen skulle vara utanför kabinettet, vilket skulle ha ett tjockt förhänge på framsidan och fasta väggar på sidorna. De beslutade att konstruera ett kabinett på försök enligt dessa riktlinjer även om jag för egen del undrade om jag skulle kunna stå ut med hettan och bristen på luft i ett sådant kabinett som de så glatt planerade. Jag skulle ändå få vara därinne i upp till en timme eller mer.

Men innan det fanns någon tid till att konstruera det kabinett Noah hade funderat ut, kontaktade Miss Tucker och hennes man, Dr Louis Young, mig i Ediths hus och de hade ett förslag.

De berättade att de hade för avsikt att investera en del överskottskapital i en fastighet och de föreslog att om de köpte ett lämpligt hus som låg närmare London än vad St Albans gör så kunde vi hyra det av dem till exakt samma hyra som Edith betalade för sitt kommunalägda hus. Detta tycktes för mig vara en verklighetsfrämmande idé men Miss Tucker höll inte med om det. Hon sade att motivet egentligen var själviskt eftersom det inte var särskilt bekvämt för henne att resa till St Albans varje gång som hon och hennes man ville komma till mig. Hon tillade att förr eller senare så måste jag hur som helst flytta närmare London när mitt arbete blev vidare känt så varför inte flytta redan nu på villkor som inte bara skulle passa hennes bekvämlighet utan också hennes ekonomi. Jag ifrågasatte om det verkligen skulle vara ekonomiskt lönsamt för henne och hon sade att hon hade en god instinkt när det gällde pengar och att hon kände på sig att ett köp i Hendonområdet med tiden skulle öka mycket i värde.

Jag höll tyst under den följande diskussionen som handlade om kapital, ränta, in-teckningar

och vinst, för även om jag kunde berömma mig själv för att på ett bra sätt kunna hantera min egen blygsamma inkomst så var jag helt vilse när det gällde de högre nivåerna av ekonomi.

Till sist kom Edith och Miss Tucker överens och jag insåg att vi verkligen skulle få hyra ett hus av Miss Tucker i Hendondistriktet när vi hade funnit en lämplig fastighet. Det beslutades att vi alla tillsammans skulle åka runt i Miss Tuckers bil en dag under den följande veckan för att leta efter den rätta fastigheten.

På den utsatta dagen åkte vi iväg med en lista på hus som vi skulle titta på i Henden, en förstad till London. Vi körde runt till alla hus på listan och tittade extra på ett eller två, men i några fall brydde vi oss inte ens om att gå in. Slutligen anlände vi till **Sydney Grove nr 31**, vilket var det sista huset på listan. (idag jf.google>)

Sydney Grove var en lugn återvändsgränd och jag gillade utseendet på hus nr 31 direkt när jag såg det. Ett vänligt gammalt kärleksfullt par var ägare till huset och jag kände att de hade levt i det och älskat det en längre tid och själva luften i huset andades lycka och frid. Utan dröjsmål bestämde vi oss för att här skulle vi bo och inom några få veckor var det vårt.

Flyttbilen stannade utanför vårt gamla hus och snart hade alla möbler och tillhörigheter stuvats in i bilen. I den bil som Miss Tucker hade sänt för att hämta oss körde vi bakom flyttbilen till vårt nya hem. Det var Edith, Owen, jag och Rags, blandrashunden vi alla älskade. Rags tycktes vara lugnare och verkade ha större tilltro till framtiden än någon av oss andra. Jag undrade vad som väntade oss och sörjde min verksamhet i Watford. Jag hade gjort ett så tillfredsställande arbete där. Sedan mumlade Edith "Det är okey min kära" och plötsligt så var det så.

Kapitel Sju

Vårt hem i Hendon blev snart ett center för psykiska och andliga aktiviteter till den grad att jag tillsammans med medlemmarna i min vanliga hemcirkel beslöt att bilda ett sällskap med syfte att tillhandahålla bevis för livets fortsättning efter den fysiska döden genom demonstration av mediala förmågor. Vi utarbetade en författning, en styrelse valdes för att sköta verksamheten och vi kallade sällskapet för *the Temple of Light*.

Jag fortsatte att arbeta tillsammans med The Link Organisation och gav regelbundna demonstrationer av direktröst för allmänheten i några av de största salongerna i London, inför en publik som kunde uppgå till några tusen personer. De kom till dessa demonstrationer från hela landet. Busslaster med människor kunde boka en hel sektion med platser och några anmärkningsvärda bevis gavs, trots att det var omöjligt att helt mörklägga dessa stora salonger och att det ljus som sipprade in gjorde kontakten med andra sidan svårare.

Icke desto mindre kom rösterna och vände sig till vänner och släktingar i publiken för att ge dem bevis för fortsatt existens. Många tusen blev övertygade och deras liv förändrades till det bättre.

Min brevlåda var proppfull och organisationen tvingades anställa en sekreterare på heltid för att besvara de hundratals brev som kom från hela världen. Mitt arbete var ingen latmanssyssla, arbetstiden var lång, arbetet utan slut och lönen relativt liten, men vi var tursamma nog att finna Bunny Parsons, en riktig pärla till sekreterare som tidigare varit

skripta hos Elstree Studios.

Dr Louis Young och hans fru besökte oss ofta på Sydney Grove och genom hans vetenskapliga nyfikenhet och intresse för psykisk forskning genomgick jag många försök som han tänkte ut för att rösterna skulle kunna bedömas objektivt och på så sätt ge en möjlighet att fastställa äktheten i mitt mediumskap.

Dr Young hade suttit med många medier både i England och i Amerika och hade studerat mycket litteratur inom psykisk forskning och genom detta var hans kunskap inom ämnet omfattande. Genom sitt arbete tillsammans med Edison när det gällde att uppfinna olika illusoriska trick för Maskelyne och Devant var han mycket medveten om de bedrägliga knep som oseriösa medier kunde hitta på och han hade avslöjat flera sådana vid sin forskning i Amerika. Han var vän till och sympatiserade med de medier som han fann vara genuina men föraktade de falska medier som skodde sig på de sörjande och bringade vanära och skam över spiritualismen.

Testerna han gjorde med mig gjorde bedrägeri omöjligt även om jag aldrig kände det obehagligt eller blev mentalt stressad av dem. Ett enkelt men effektivt test som han kom på utfördes med gott resultat i vårt seansrum under en av de vanliga seanserna som hölls i *the Temple of Light*.

När jag hade blivit ordentligt fastspänd vid stolen och alldeles innan ljuset släcktes, gav mig Dr Young en uppmätt större mängd färgat vatten som jag skulle ha i munnen under hela seansen. Ljuset släcktes därefter och efter en kort stund hördes kontrollen Mickey, min cockneykille, tala med sin vanliga klara och distinkta röst. Under tjugo minuter framöver talade olika röster tills seansen avslutades och ljuset tändes, varpå jag återbördade det färgade vattnet i mätglasets, varvid alla närvarande kunde se att mängden vatten endast var obetydligt mindre än den ursprungliga. *Vem som helst som försöker sig på detta test själv kommer att finna hur omöjligt det är att tala med munnen full av vatten och hur svårt det är att inte svälja något av det under en period av tjugo minuter.*

Runt denna tidpunkt började materialiserade former att rnanifestera sig i vår vanliga cirkel genom mitt mediumskap och Dr Young föreslog att vi skulle sitta i ljuset av en svag röd lampa så att cirkeldeltagarna skulle kunna se mig och materialisationerna samtidigt. När detta gjordes var cirkelmedlemmarna säkra på att formerna var klart avgränsade och avskilda från min kropp. Dessa materialisationer var ganska hårda och solida och de kunde kännas såväl som ses. De rörde sig runt i cirkeln och ibland talade de med deltagarna. Jag var inte i trans under dessa manifestationer och jag var medveten om en isande fuktig kyla som omgav mig under tiden formerna byggdes upp och det var en svag odör runt dem som jag tyckte var obehaglig. Denna sällsynta typ av fenomen upphörde efter en tid och vi fick veta av cirkelns guider att de hade experimenterat med mina psykiska krafter och då hade kommit fram till att materialisationerna minskade rösternas styrka. De tyckte därför att det var bättre att koncentrera sig på mitt röstmediumskap för att kunna nå ut till flera människor genom mötena i de stora samlingsalarna. Jag var glad när materialisationerna upphörde eftersom jag, förutom att det kunde kännas obehagligt under själva seansen, var alldeles slut efteråt och nervös och lättirriterad.

Jag var ung, runt tjugofem, med bästa fysiska kondition och de flesta av mina seanser var mycket framgångsrika även om jag också hade misslyckanden. Ibland kunde jag och de övriga deltagarna vänta i det mörka seansrummet i en timme utan att någonting hände. Detta var en stor besvikelse för dem som hade rest långväga för att delta, som många av dem hade gjort.

Lyckligtvis så var de flesta som kom tillräckligt väl förtrogna med psykisk vetenskap att de kunde förstå att fenomenen inte kunde framkallas närhelst man ville, och att det inte är möjligt för något medium att "kalla fram de döda" såsom okunniga kritiker så ofta påstår att vi gör. Faktum är att det ligger till på ett helt annat sätt.

Ofta kommer någon till mig och tänker starkt på en speciell person som hon vill kontakta, och ändå kommer denna personlighet inte att manifesteras utan någon helt annan, som hon kanske inte alls har så stort intresse av men som kan ge henne utsökta bevis på överlevnad. Jag har aldrig kunnat veta i förväg om en seans kommer att bli bra eller dålig. Om jag är illamående eller övertrött säger mig mitt sunda förnuft att chanserna att det ska bli en lyckad seans är minimala, vilket gör att jag inte gärna medverkar då. Å andra sidan har det varit tillfällen då jag känt mig helt frisk och vid gott mod och ändå har seansen varit helt utan resultat. Av erfarenhet har jag lärt mig att den själsliga attityden hos deltagarna har stor betydelse för resultatet. En fientlig inställning eller en egoistisk och krävande attityd kan hämma fenomenen medan ärlig skepticism inte är något hinder. Ett äkta medium välkomnar forskning av dem som kanske inte är övertygade om sanningen om andlig överlevnad, förutsatt att forskaren närmar sig problemet med ett ärligt och öppet sinne och förstår att mediumskap till sin natur är mycket oförutsägbart och att ett stort tålamod krävs av både mediet och forskaren.

Bland de många berömda personer som ofta satt med mig i huset i Hendon, fanns Shaw Desmond, den irländske romanförfattaren och dramatikern, som också var författare till många böcker om psykisk forskning. Vid sitt första besök hos mig kom han anonymt tillsammans med en kvinnlig vän vars namn han inte heller ville avslöja. Jag hade inte den ringaste idé om någon av deras identiteter när vi satte oss ner i seansrummet och jag släckte ljuset. Inom några få minuter meddelade Mickey att han hade med sig Jan som ville tala med sin far. Av pojken röst att döma var det tydligt att han hade gått in i livet på andra sidan när han var ganska liten. Den nu levande fadern och den okroppsliga sonen hade ett långt samtal av det slag som en far och en son måste tycka om, tills Jan tog avsked. När han hade gått blev jag överraskad över att

En av en serie av noggranna försöksseanser, med medlemmar från Society for Psychical Research, vid vilka infraröd kamera och strupmikrofoner användes.

En annan försöksseans under SPR:s premisser, med pastor Drayton Thomas samt forskare från SPR.

höra Valentinos nu välbekanta röst som vände sig till den för mig okända damen. Av det de sade till varandra blev det uppenbart att de hade känt varandra under hans livstid. Så småningom frågade damen om han kunde komma ihåg var de senast hade träffats och Valentino svarade genom att namnge en restaurang i New York där de hade ätit middag och dansat.

Efter seansen presenterade sig Shaw Desmond och hans sällskap, som visade sig vara den vackra och talangfulla skådespelerskan Ruby Miller. Hon berättade att hon ofta varit ute och ätit med Valentino i New York och att det tillfälle han nämnt med den namngivna restaurangen, var den sista gång de träffades innan hans alltför tidiga bortgång. Hon tillade att närhelst de var ute tillsammans talade de mest om det övernaturliga, som båda var passionerat intresserade av och de log ofta för sig själva när de tänkte på hur besvikna skvallerjournalisterna skulle vara om de kunde hört dem.

Shaw Desmond kom regelbundet till mina seanser och ibland kunde han vara på podiet när jag gav demonstrationer inför publik i de stora salongerna i London. Han kunde ge en kort föreläsning om min förmåga till direktrost då han borgade för att den var äkta och även relaterade några av sina egna upplevelser som han haft vid seanser med mig.

Vid ett stort möte i *Aeolian Hall* > när han befann sig på podiet och rösterna talade till sina vänner bland åhörarna och gav prov på sin identitet, skrek en religiös fanatiker från balkongen, "Gud finns inte i detta"; och fortsatte med att "seansen måste stoppas i Jesu Kristi namn". Publiken började sjunga och personal eskorterade fridstöraren, en kvinna, ut ur salongen så att seansen kunde fortsätta. När den slutat vände sig Shaw Desmond till publiken och sade att ett av de uppdrag som den spiritualistiska rörelsen har, måste vara att omvända den kristna kyrkan tillbaka till den kristendom som dess grundare demonstrerade när han gick här på jorden och påvisade de andliga gåvor som dagens kristenhet försöker undertrycka.

Under denna period satt jag regelbundet med en grupp modiga präster som kallade sig för "The confraternity"; "Brödraskapet". Dessa människor hade blivit övertygade om verkligheten bakom kommunikationen mellan denna värld och nästa genom att under flera år ha suttit med olika välrenommerade medier. Deras syfte var att få spiritualismen innefattad i den kristna gudstjänsten som del av den kristna kyrkans struktur. När de hade uppnått detta föreställde de sig att de medier som gjorde denna gemenskap möjlig skulle skyddas mot att deras gåvor missbrukades och att deras materiella behov skulle bli tillgodosedda av kyrkan, på likartade villkor som nu gäller präster.

Man skulle ha kunnat tro att kyrkans präster skulle välkomna idén om att bevis för kyrkans egen doktrin om odödlighet skulle kunna erbjudas inom dess egna väggar, men detta var långt ifrån fallet. Brödraskapets pionjärer stötte på avsevärd fientlighet både genom tillrättavisningar från sina överordnade och genom öppen strid från sina egna kyrkobröder.

Pastor Arthur Sharp från St Stephens kyrka i Hampstead var en av medlemmarna i detta gäng pionjärer som ofta var hos mig och han blev faktiskt med tiden ordförande för *the Temple of Light*.

Jag kommer ihåg en grupp som arrangerades av pastor Charles Drayton Thomas som var en av de ledande medlemmarna i Brödraskapet. Dray, som vi kallade honom, hade valt ut denna grupp med omsorg och den måttstock han använde för att någon skulle få vara med i gruppen var att denne kände ett andligt behov. Jag var det medium han valde för denna grupp.

Innan Dray släckte ljuset i seansrummet lät jag ögonen vandra över ansiktena i gruppen. Jag känner till fattigdom så väl att jag kunde säga att dessa människor var mycket fattiga och jag bad om att jag skulle bli använd för att trösta eller för att hjälpa var och en av dem med det de behövde.

När ljuset släckts började Mickey tala nästan direkt och förde dit olika vänner och släktingar för att bevisa livets fortsättning. Seansen var nästan slut när en mansröst ropade efter "Anne Blyth". En kvinna i gruppen medgav att hon var Annie Blyth och frågade något misstänksamt "Men vem är du då?" Jag är Fred Blythe, svarade anden. "Jag var inte snäll mot dig när jag var på jorden, Annie, och jag har kommit för att tala om hur ledsen jag är för det och att be dig om förlåtelse".

"Nå"; sade Ann, med glöd i rösten, "Du kan dra härifrån. Jag hade mer än tillräckligt av dig när du var här och du var en förfärlig make. Stick härifrån! Försvinn, säger jag!"

Rösten av de olycklige Fred tonade förvirrad bort och Mickey kom tillbaka för att be den motsträviga Annie att förlåta sin make för hans dåliga beteende på jorden. Fastän han bönade henne om att förlåta och berättade om Freds samvetskval och om hans längtan efter ett enda litet ord av förlåtelse så vägrade Annie att ge efter och seansen avslutades.

En dag medförde Fader Sharp en äldre dam till en av gruppseanserna utan att berätta för mig vem hon var eller om någonting som gällde henne, såsom han brukade göra. Efter det att vi hade suttit i några minuter kom Mickey igenom och sade att det var en man som hette Alex närvarande som ville tala med "den nya damen"; och snart ropade en mansröst "Julia!" Den nya damen svarade och mannen fortsatte. "Detta är Alex, din pappa, och jag är här med din amma Emily. Vi har kommit tillsammans för att prata med dig. Vi hade våra skiljaktigheter när vi var på din sida av livet och det var vanligen mitt fel, men nu förstår vi varandra bättre. Jag önskar jag hade gjort det annorlunda på jorden men här kommer mamma och talar med dig. En kultiverad kvinnlig röst talade därefter. "Hej, Julia min älskling, det är mamma. Jag har vakat över dig under alla dessa år. Jag har Fred och Dennis med mig och ja hoppas att de kommer att kunna prata med dig om en liten stund". När denna dam hade tonat bort presenterade sig en man vid namn Fred och av konversationen mellan honom och den nya damen förstod jag att han var den berömde skådespelaren och teaterchefen Fred Terry och att hon var hans maka. Detta sade mig att hon var den välkända och förtjusande skådespelerskan Julia Nelson Terry.>

När Fred Terry hade tagit farväl talade Dennis Neilson Terry och sände sina varma hälsningar till sin syster och till sina två döttrar Hazel och Monica. Han bad sin mamma att komma tillbaka för att tala med honom och att då försöka ta med sig Phyllis. Alldeles innan seansen slutade återkom Fred Terry för att säga att hans syster Nell ville säga några ord. Ellen Terry talade sedan med sin mjuka och vackra röst på det sätt som vi senare skulle lära känna så väl i vår grupp, där hon blev en regelbunden och mycket uppskattad gäst. Ännu i denna dag kommer hon ofta för att tala när människor inom teatervärlden kommer för att sitta hos mig.

En eftermiddag väntade jag på två damer, Mrs Brown och Miss Smith, som skulle komma

till ett möte som hade bokats genom ett telefonsamtal. Lite hånfullt tänkte jag att de kunde ha valt sina pseudonymer med lite större fantasi och jag drog slutsatsen att de säkert var misstänksamma mot mig. Det fanns de som var oblygt förvånade över att finna att jag var en vanlig man och varken konstig eller spöklik. *Andra gjorde det helt klart att deras enda syfte med att sitta hos mig var för att lista ut vilket trick jag använde för att producera rösterna.*

Åter andra försökte sätta mig på en piedestal, som för att dyrka mig. Till en början hade det sårat mig djupt när jag blev misstänkt för bedrägeri. Jag var så uppfylld av förundran över min gåva och så angelägen att kunna trösta och hjälpa alla dem som behövde mig, så att jag kände det som ett slag i ansiktet när jag såg misstänksamhet eller misstro. Men vid denna tid var jag lugn och trygg och hade fullt förtroende för dem som vägledde och hjälpte mig från andra sidan med mitt mediumskap, så ingen kunde såra mig eller göra mig besvrad. När damerna anlände hälsade jag dem vänligt välkomna och visade in dem i seansrummet. De var båda i övre medelåldern med flotta men högst diskreta kläder.

Efter en kort väntan hälsade Mickey på dem på sitt vanliga glada sätt och gav sedan ordet till en man som kallade sig Alec. En av damerna svarade genom att fråga efter hans efternamn och personen sade att han var Alec Holden. En livlig konversation uppstod mellan Alec och den dam som svarat honom. Det visade sig att hon var Alec Holdens änka och att hon och hennes väninna innehade viktiga förtroendeuppdrag, även om det inte framgick vad detta innebar. Innan Alec Holden tog farväl, sade han att någon som under livet hade varit en viktig person skulle tala med dem.

Så snart som Alecs röst bleknat bort hördes rösten av en äldre man som försökte göra sig förstådd men uppenbarligen hade stora besvär med detta. Efter en stund blev rösten starkare och klarare och vem det nu var som talade sade att det var trevligt att få tala med kvinnorna igen. Jag blev väldigt förvånad när jag hörde hur stolarna sköts tillbaka och att de gjorde något med fötterna. Jag kunde bara inte föreställa mig vad de höll på med. Jag blev ännu mer förbluffad när de med en ton av djupaste respekt tillsammans utbrast, "Ers Kungliga Höghet!" och rösten svarade, "*Ja, jag är George, som på jorden var känd som Kung George den femte*". Ett samtal följde mellan denna personlighet och seansdeltagarna. Han sände därefter sin kärlek till May och Louise och välsignelser till sina söner innan rösten tonade bort.

Efteråt förklarade Mrs Holden och hennes väninna att de hade varit knutna till kungahuset i många år och att de hade känt igen rösten av den förre kungen så snart han lyckades uttrycka sig klart. De hävdade att rösten så omisskännligt var den gamle kungens, att de båda automatiskt hade rest sig upp och nigit så snart de hörde den. De frågade om de kunde få komma tillbaka och ta med en vän vars namn de inte ville nämna. Jag gick med på att de kunde få en ny tid för att komma med sin vän.

När de kom nästa gång hade de med sig en lång, respektfull man som oroligt frågade mig om Mrs Holden tydligt hade förklarat hans intresse av att vara anonym. Jag lugnade honom men måste ändå varna honom för att ofta när seansdeltagare försöker vara anonyma inför mig så har min guide Mickey så snart han kommer igenom, nämnt deras namn när han hälsat på dem.

Emellertid så var det inte Mickey som skvallrade vid detta tillfälle utan en kvinna från andra sidan som ropade "James! Hur står det till, James? Jag är, eller var, grevinnan Camperdown."

Denna röst tonade bort och ersattes med en man som talade med bred skotsk brytning. Han presenterade sig som James Brown och berättade för oss att han varit en trogen tjänare till

Drottning Victoria och hade också verkat som medium när det gällde kommunikationen med hennes älskade make prins Albert under hennes tid som änka. Han fortsatte med att säga att han skulle hjälpa Lady Camperdown att tala igen eftersom hon varit vän till hans egen Majestät, och att han hade tjänat henne lika trofast som han tjänat Drottning Victoria. Den kvinnliga rösten återkom och hördes fråga James om han kom ihåg tiden vid Weston och huset på Hill Street. Efter att de samtalat ytterligare en stund tonade den kvinnliga rösten bort och seansen avslutades.

När ljuset tändes var mannen överväldigad av det han hört och struntade helt i anonymiteten och presenterade sig som John James. Han berättade att han som ung varit lakej i tjänst hos grevinnan Camperdown för många år sedan. Han hade tjänat henne både vid hennes lantegendom Weston i Warwickshire och i hennes fastighet på Hill Street i Mayfair. Efter Lady Camperdowns död hade han varit i tjänst i många olika hus som tillhört dem som världen kallar finare folk. Vid denna tid var han sedan många år tillbaka i tjänst hos Hennes Kungliga Höghet prinsessan Louise i Kensington Palace.

Prinsessan Louise var Drottning Victorias lärde dotter och sjätte barn och var då nästan nittio år. MrJames var så imponerad av de bevis han hade fått att han frågade om han kunde få boka en regelbundet återkommande seanstid och jag arrangerade att han skulle få komma en gång i månaden. När den ståtlige MrJames på det sättet gått i god för mig anförtrodde mig Mrs Holden att hon i många år varit i tjänst som uppapperska hos prinsessan Louise. >>

John James föddes i en bergsby i Wales år 1872 och han var redan uppe i sextioårsåldern när vi träffades. Hela sitt liv hade han tillbringat med att tjäna andra som var mer privilegierade än han själv men det fanns inget spår av förargelse över detta hos denne ödmjuka man. Han hade sann värdighet, en stor integritet och var en man som visste vem han var. Han förväntade sig hög standard beträffande beteendet hos dem han tjänade och om de visade sig ovärdiga hans respekt slutade han att tjäna dem. För dem som hade förtjänat den var han fullständigt lojal och visade stor aktning, inte bara för den lön han fick eller de extraförmåner han gavs, utan enbart av den anledningen att han var en man som inte kunde ge mindre än sitt bästa.

James kom att bli en mycket viktig person i mitt liv eftersom jag genom honom fick möta så många intressanta personer på båda sidor av livet. Jag brukade ivrigt se fram emot seanserna med honom och undrade vilka tidigare så höga och mäktiga personer som skulle komma för att tala med honom. Drottning Victoria kom ofta och hon brukade sända kärleksfulla hälsningar till sin dotter Louise och till andra medlemmar av familjen. Varje gång hon genom James skickade en hälsning till prinsessan Louise uppgav hon någon liten personlig detalj eller återkallade ett minne från prinsessans barndom så att hon skulle kunna vara alldeles säker på att det var hennes mamma som talat.

Vid ett tillfälle tackade Drottning Victoria James för den healing han givit dottern och jag fick senare reda på att han var en naturbegåvning när det gällde healing och att han många gånger kunnat få bort den akuta smärta som prinsessan Louise ibland hade på grund av den artrit hon led av.

Vid en av James seanser kom en man igenom och uppgav sitt namn till John Sutherland. Han sände sina kärvänligaste hälsningar till Louise och bad James att berätta för henne att han hade deras hund Tina hos sig. Efter seansen fick jag veta att John Sutherland hade varit markis av Lorne och senare hertig av Argyll med vilken prinsessan gifte sig år 1871 i St George's Chapel i Windsor, då Drottning Victoria själv gav bort sin dotter. Bröllopet blev

förhoppningsvis endast obetydligt fördärvat av den förfärliga ordvitsen som framfördes av Dean Alford och som hänsyftade på bruden som "den hopplösa jungfrun"; "the maiden all for Lorne". Det var ett äktenskap av sann kärlek och de var mycket lyckliga ända fram till hertigens död år 1914.

Budskapet han sände genom James betydde en hel del för henne. Tina hade varit ett kärt husdjur som prinsessan och hennes man hade haft för många år sedan och de hade sörjt djupt när hon blev överkörd av en bil och dog. Enligt James hade de blivit så tagna av Tinas död att hertigen hade författat en dikt som graverades in i den gravsten som markerade hennes grav.

James litade obetingat på att jag inte skulle diskutera hans seanser med någon och att jag inte skulle avslöja att han tog emot och lämnade vidare budskap till olika medlemmar av den kungliga familjen. Familjen var förpliktigad att upprätthålla landets officiella religion vilket inte innefattade spiritualismen, och det hade varit genant för dem om dessa seanser kommit till allmänhetens kännedom.

Inte förrän nu har någonsin ett enda ord om dem passerat mina läppar eller skrivits ner men nu har alla de som var intimt förknippade med dessa seanser gått över till den andra sidan och den allmänna opinionen förändrats så mycket jämfört med för trettio år sedan att jag känner mig fri att berätta denna historia för första gången.

"Du måste gå till en skräddare och låta sy upp en kostym, Leslie" sade Edith vid frukosten en morgon. "Du kan faktiskt inte stå inför en publik i den förfärliga gamla slitna utstyrelsen." Jag betraktade henne oroligt över marmeladburken. "Jag betalade fem-tio shilling för den här kostymen och den håller säkert i många år till. Dessutom har jag aldrig burit en kostym som sytts upp för just mig i hela mitt liv. Jag är inte gjord av pengar."

"När du varpå podiet i Wigmore Hall igår kväll, med byxor som ett dragspel och med en säckig kavaj, så bestämde Owen och jag oss för att det var dags för dig att få en anständig kostym uppsydd."

Jag tittade över bordet på Owen som nu var en ståtlig ungdom på arton år. Han flinade mot mig och sade "Där var alla snobbar på podiet med sina skräddarsydda kostymer från modegatan Savile Row och så kommer showens stjärna iklädd en billig gammal kostym. Det duger inte, gamle vän."

Mentalt gick jag igenom min ekonomi. Visst hade jag det bättre än någonsin förut, människor från hela landet stod i kö för att få en seans med mig och jag fick en viss procent av intäkterna från de stora salongerna som alltid var fullpackade, men jag hade stora utgifter och jag brukade inte ta mer betalt för mina seanser än att de allra fattigaste kunde ha råd. Och så var det den gamla rädslan om att en dag bli utan arbete som gnagde i mitt inre och som gjorde att jag försökte spara så mycket jag kunde inför denna hemska dag. Jag skakade på huvudet och sade "Jag har inte råd".

"Jag kan ge ett bidrag på några pund" sade Owen uppmuntrande. Sann medmänsklig hygglighet kan alltid framkalla en tår i ögonvrån hos mig och jag svalde hårt. När Owen slutat skolan några år tidigare hade en vän till mig vänligt nog hittat en plats åt honom som medarbetare till kameramännen vid filmbolaget Boreham Wood. Owen älskade sitt arbete och hoppades att han en dag skulle bli en lika berömd kameraman som Gunter Krampf eller Jimmy Harvey, bror till den förtjusande Lilian, som var den lysande stjärnan i Congress Dances. Owen tjänade inte mycket men han bidrog till hushållsbudgeten och jag visste att han i hemlighet sparade varenda penny han kunde vara utan för att kunna köpa den motorcykel han så gärna ville ha. Ändå erbjöd han mig sina besparingar för att jag skulle kunna köpa en kostym. "Var inte dum nu;" sade jag buttert, "naturligtvis har jag pengar till att

köpa en ny kostym om din mamma anser att jag behöver det." Så snart jag sagt det kände jag en fläkt av den välbekanta isande rädslan. "Bekymra dig inte, min kära" sade Edith, "Jag ska hitta en skraddare som inte svindlar dig och jag kan lätt hålla nere hushållskostnaderna". Hon kunde alltid få solen att skina igen.

Det tycks mig som otroligt nu men sedan vi flyttade till Hendon hade jag varit så avskild från världen i mitt elfenbenstorn genom mitt arbete och som insvept i en kokong av familj sysslor, att jag bara halvt om halvt var medveten om den man som hette Hitler och om det onda som utbredde sig över Tysklands yta.

Mina mått togs för min nya kostym i ett rum som låg över en godisaffär i Golders Green och här arbetade Nathan Hirsch för några få pund med en mästertlig yrkesskicklighet. Med hjälp av ett lexikon, som han hade för att försöka lära sig språket i det land där han måste börja om med sitt liv berättade Mr Hirsch för mig om det som hände hans landsmän i Tyskland. Vid den tid när han var färdig med min kostym marscherade Hitlers fältgrå robotar in i Österrike. England tröstades genom ögonvittnesrapporter i tidningarna som talade om tanks gjorda av papp, gevär utan ammunition, flygplan som inte kunde lyfta och dåligt klädda ton-åriga soldater. Vi kunde andas igen. Hitler var inte redo och det skulle inte bli något krig. Trodde vi.

En dag under den sommar som följde på våldtåkten av Österrike, tog John James farväl av mig efter en av hans vanliga sittningar när han som av en händelse sade "Skulle det vara möjligt för dig att komma till Kensington Palace nästa torsdag klockan tre?" Jag stirrade dumt på honom. Han förklarade att prinsessan ville träffa mig och eftersom hon snart skulle lämna London så skulle följande torsdag passa henne utmärkt. Jag var fullbokad upp över öronen men hade en vag idé om att en kunglig invitation skulle uppfattas som en order och syner av fängelsehålor i Towern seglade genom mitt förvirrade sinne. Jag skulle bara behöva boka om några möten och svarade att torsdag skulle passa mig bra.

Uppsnofsad i Mr Hirsch's mörkblå kritstrecksrändiga kostym, av ett snitt som jag trodde även en prinsessa av kungligt blod måste gilla, kom jag upp från tunnelbanestationen vid Hyde Park Corner på den stora dagen, för att finna att jag i min ängslan för att inte vara punktlig hade en hel timme på mig för den kvarts-långa bussresan till Kensington. Jag bestämde mig för att istället ta en promenad genom parken till residenset.

Det var en härlig eftermiddag och halvvägs framme satte jag mig på en bänk för att njuta av en rosa kaskad av pelargoner och för att begrunda hur otroligt och absurt det var att jag var på väg till ett möte med en kunglig prinsessa i hennes palats. Jag funderade över om hennes lakejer skulle se ner på mig. Jag hade aldrig träffat en lakej men jag hade en känsla av att de skulle vara snorkiga och högdragna personer. Jag tröstade mig själv med tanken på Mr Hirsch's oklanderliga skradderi och avfärdade dem med det. En ny tanke störde mig. Kysste man prinsessans hand när man blev presenterad och hur då i så fall? En bild av en skådespelare som kysste en kvinnas hand blixtrade förbi min inre syn, och hur han nafsade vidare upp längs halva armen men jag avfärdade denna teknik som något opassande. Olyckligt medveten om att fanns det några fallgropar när det gällde etiketten som var möjliga att falla i, så skulle jag oundvikligen göra det. Jag fortsatte min väg genom parken.

Vid detta tillfälle mötte mig John James vid ingången till residenset och under det att han visade mig in i det han kallade lilla vardagsrummet, gav han mig några tips om hur jag skulle uppföra mig gentemot min kungliga värdinna.

Jämfört med Sydney Groove 31 såg inte det lilla vardagsrummet alls litet ut för mig.
H.K.H. Prinsessan Louise >>

satt helt upprätt på en stol med skulpterat ryggstöd, när James visade in mig i rummet och problemet med att kyssa på hand blev snabbt löst när hon vänligt sträckte fram handen som vilken värdinna som helst skulle ha gjort. När jag försiktigt skakat hand med prinsessan vinkade hon åt mig att sätta mig i en bekväm stol och inbjöd James att också sätta sig. Jag tog en titt på omgivningen och löjligt nog påmindes jag om det sällskapsrum som min mormor var så stolt över.

Detta rum var oändligt mycket mer innehållsrikt och praktfullt men de tunga möblerna, sammetsgardinerna för fönstren, de många statyerna och prydnadssakerna och alla fotografier på väggarna *gav rummet samma gammaldags atmosfär som gjorde min mormor så stolt*. Där fanns till och med en doft av polermedel. Det var naturligtvis så att båda rummen återspeglade en sedan länge försvunnen smak och att rummen tillhörde äldre kvinnor för vilka det förgångna var mer levande än det nuvarande.

Prinsessan fick igång konversationen genom att fråga om jag lagt märke till statyn av Drottning Victoria iklädd kröningsdräkt utanför palatset. Hon berättade att det var hon själv som formgivit den och fått den tillverkad av ett enda block Carraramarmor för att markera det femtionde regeringsåret. Det var tydligt att prinsessan Louise hade varit mycket förtjust i Drottning Victoria som hon känslösamt omnämnde som "Mamma".

När isen så var bruten talade vi lättsamt i en timme eller mer om mitt arbete och om de bevis som fanns i de budskap som James förmedlat och som var från hennes mamma och från hennes make. ***Jag kommer ihåg att hon sade att hon inte var det minsta rädd för döden och att hon såg på den som en slags emigration till ett nytt land där hon skulle återförenas med de som hon älskade och som hade rest före henne.***

Hon nämnde de svårigheter hon ibland hade stött på genom att hon var av kunglig börd och berättade för mig att hon ofta sade till dem som kände sig obekväma i hennes närvaro att hon inte kunde hjälpa att hon var dotter till en drottning och att de inte skulle tänka på det. Hon talade glatt om sin barndom på Windsor Castle och om den period som hon och hennes make hade tillbringat i Kanada under den tid han var generalguvernör där. Hon var mycket stolt över att kanadensarna hade givit sin nya provins namnet Alberta eftersom det var ett av hennes dopnamn.

Även om prinsessan inte visade några yttre tecken på det, så fick jag efter en stund en stark känsla av att hon led av en intensiv smärta och när hon föreslog att vi skulle dricka te sneglade jag frågande mot James som nästan omärkligt skakade lite på huvudet. Jag ursäktade mig och tog avsked av en mycket charmerande och vänlig dam.

När jag steg av bussen vid Hyde Park Corner för att ta tunnelbanan till Hendon blev jag bekymrad när jag såg de nya löpsedlarna utanför tunnelbanestationen. Hitler var på gång igen. Denna gång krävde han Sudetenland från tjeckerna.

På tåget tänkte jag tillbaka på min barndom i efterdyningen av det krig som skulle göra slut på alla krig. Jag tänkte åter på de män som kom hem chockade, förlamade, med lungvävnaden förstörd av giftgas och som tålmodigt men utan hopp fick stå i den långa kön för att få ekonomiskt understöd och jag bad om att den meningslösa slakten och det smutsiga kriget inte skulle komma igen.

Under denna sommar av växande spänning och oro över tjeckkrisen fortsatte mitt arbete men det var oftare än vanligt misslyckanden och de som guidar mig från andra sidan talade

om för oss att den atmosfär som omgav jorden var så fylld av rädsla och tankar på krig att det var svårt för dem som lever i ljuset att tränga igenom det som för dem tycktes vara en tjock dimma.

Det var naturligtvis lyckade seanser också och jag fick nyligen ett brev daterat den 4 juni 1970 från *Mr William A. Pritchard*, Bishopston Road 85, Swansea, som påminde mig om en av dem. Jag skulle tro att det bästa är att jag citerar en del av brevet:

"Den enda seans jag haft med dig ägde rum för över 30 år sedan under sommaren 1938. Min mamma var med mig och hon var hemma på semester från Rhodesia där hon och min pappa bodde vid denna tid. Vi bokade tid per telefon och inga namn varken efterfrågades eller gavs. Det var cirka åtta seansdeltagare och rösterna kom helt oberoende av någon trumpet och alla deltagarna fick kontakt med någon under kvällen. En röst vände sig till mig och sade:

Röst: Hej, jag tänkte att jag skulle komma och ge mig till känna.
WA.P.: Mycket bra. Men vem är du?
Röst: Dick.
WA.P.: Och var lärde vi känna varandra?
Röst: Vi var i flygvapnet tillsammans i Sydafrika.
WA.P.: Hur hände det sig att du hamnade där du är nu?
Röst: Du vet väl hur det var ... jag körde min motorcykel och körde på en mur och i nästa ögonblick var jag här...

Jag tänkte tillbaka 12 år och på den korta tid jag hade tillbringat i det sydafrikanska flygvapnet. Bland befälseleverna fanns en yngling som av alla var känd som "Bonzo". Han var en trevlig men något trögtänkt pojke med den underliga egenheten att hans händer liksom var överkoordinerade. Vad han än gjorde med den ena handen, (samme-) gjorde den andra handen automatiskt, om inte Bonzo gjorde en viljemässig ansträngning att stoppa den. Berättelsen om hur Bonzo dog hade jag fått per post strax efter det att jag återvände till England år 1929. Det verkade som om han köpt en motorcykel och var ute på en tur när han närmade sig en T-korsning. Han höll ut höger arm för att indikera en sväng men samtidigt åkte vänster arm ut och Bonzo åkte rakt in i en tegelmur. Året efter jag hade varit hos dig, det var 1939, åkte jag tillbaka till Sydafrika och när jag var i Pretoria tog jag en tur upp till Roberts Heights som var det sydafrikanska flygvapnets huvudkvarter. I befälsrummet befann sig en grupp sergeanter som kom ihåg mig och som också kom ihåg Bonzo, men som inte heller kände till hans riktiga namn. Vi sökte reda på det i rullorna och fick reda på att det var Richard Lundin.

Närhelst jag tillfrågas om vad jag anser vara den mest beviskraftiga meningen som jag har fått under en seans så citerar jag de tio orden "Vi var i flygvapnet tillsammans i Sydafrika" eftersom ingen i det rummet i ditt hus hade en aning om att min mamma och jag hade någon förbindelse med Sydafrika och ännu mindre med flygvapnet." (picture below: *A Wapiti in the early days of the South African Air Force. Photo: By courtesy, Ditsong National Museum of Military History*).

Kapitel Åtta

Under månader efter det att kriget brutit ut befann sig England i det obehagliga lugnet av ett skenkrig. Det var som ett ingenmansland i tiden, då vi vande oss vid mörkläggningen, ransoneringen och den inskränkta personliga friheten. På ytan var allt så lugnt att många började hoppas på att den ljumma fiendskapen helt och hållet skulle ebba ut i en förhandlingsfred, vilket skulle uppfattas som en seger för civilisationen. Under tiden skedde förberedelser i fabriker och skeppsvarv, och i ammunitionsfabrikerna arbetade man med full kraft inför det stundande kriget.

Min första seans med direktröst under krigstid hölls i Rochester > Square Temple i norra London. Templet hade ett glastak som hade täckts med svart färg för att följa mörklägningsreglerna. Jag kan inte säga hur effektivt detta var, sett från luften under natten, men det hindrade definitivt dagsljus från att skina in i salen.

Hursomhelst tog jag plats i det hastigt hopsnickrade kabinettet på podiet och hoppades på det bästa. För att citera en samtida rapport av detta möte som skrevs av A. W Austen: **'Även om förhållandena var ogynnsamma hördes rösterna över hela salen trots att inga mikrofoner användes.'**

Mot slutet av detta möte, där jag satt i mitt mörka lufttomma kabinett och undrade hur länge det skulle dröja innan jag svimmade av hettan och av utmattning, hörde jag en kvinnlig röst tala så nära kabinettet att det nästan tycktes som om hon vände sig till mig personligen. "Jag är Edith Cavell" sade rösten. "Jag kom till denna sida eftersom jag inte tyckte att patriotism var tillräckligt. Även om jag beundrar den man eller kvinna som är patriot, måste vi på samma gång förstå att det finns större ting än detta.

Du måste älska din broder även om han är din fiende. Försök att älska och förlåta, inte hata.' Rösten tonade bort men dess budskap var kvar för att hjälpa mig att lösa ett problem som hade givit mig många oroliga tankar sedan krigsutbrottet.

Jag hade så ofta lyssnat på rösterna bortom graven från män och kvinnor som oväntat hade blivit stoppade av döden när de var i sina bästa år. De hade talat om sin förvirring och sorg och hur de måste hänga kvar vid världen eftersom den var allt de någonsin känt till. Jag hade hört deras förebråelser. **"Varför visste jag inte? Varför var det ingen som berättade?"**

Jag var patriot och mitt land var i krig av en anledning som jag tyckte var befogad. Men när detta krig, som ännu inte tycktes vara riktigt verkligt, övergick till ett riktigt krig, skulle dödandet börja på allvar och liksom andra friska unga män skulle jag kallas in för

militärtjänstgöring. Men hur skulle jag kunna ta ansvar för att skicka någon enda själ in i evigheten utan att den är förberedd, ***när jag hade hört från den andra sidan om hur förvirrad själen blir av att helt plötsligt förpassas ut ur den fysiska kroppen och in i nästa existensplan?***

Jag mindes snabbt en händelse från min barndom då ett minnesmärke över första världskriget avtäcktes. Under ceremonin närmade sig en grupp kvinnor en man som stod och tittade på. Kvinnorna knuffade och skrek och försökte fösa iväg mannen och till sist gick han därifrån. När jag frågade mormor vad mannen hade gjort för fel sade hon att han inte burit vapen, varit en "tomhylsa" under kriget och att kvinnorna hade förlorat sina söner i striderna. Jag beklagade kvinnorna vars förtvivlan hade vänts till ilska mot någon som de tyckte varit en smitare, *men jag såg att det kanske behövdes ett speciellt mod för att simma mot krigets ström*. Jag hoppades bara att jag skulle finna detta mod eftersom jag där och då bestämde mig för att när den tiden kom då jag skulle ställas upp och räknas in, **skulle jag bli vapenvägrare**. Jag skulle säga som Martin Luther, "Här står jag. Jag kan inte göra annat."

Några veckor senare fick jag ett brev från en medlem av en rik spiritualistorganisation i Amerika. Den som skrev sade att han hade deltagit i en av mina offentliga seanser i London och senare också deltagit i en privat seans i mitt hem i Hendon. Han beskrev de bevis han hade fått vid denna seans och *att han hade blivit överbevisad bortom varje tvivel om fortlevnaden av en kär vän till honom*. Eftersom han och hans vänner var rädda för att mitt mediumskaپ skulle kunna vara förlorat för världen om jag stannade kvar i England, erbjöd de mig en fristad i sitt land under den tid kriget varade. Min överresa skulle arrangeras och mitt uppehälle vara tryggt så länge det ansågs tillrådligt att stanna i Staterna. Det kan tyckas ologiskt att jag som så starkt motsatte mig tanken att bära vapen skulle bli upprörd över att någon kunde tänka sig att jag skulle vilja lämna England vid denna tidpunkt, men det var exakt så jag kände. Så artigt jag kunde avböjde jag detta välmenande erbjudande med vändande post.

Julen kom och kriget var fortfarande i ett tillstånd av dödläge. Vi tre på Sydney Grove försökte låsas som om allting var som det alltid hade varit. Vi åt den traditionella julmaten, vi gjorde vad man brukar göra och vi funderade över de speciella överraskningar vi planerade för varandra. Kanske vi försökte för mycket för det fanns inget hjärta i det, ingen verklig glädje i något av det. Hur skulle det kunna finnas det när vi kände rädslan av att alldeles över horisonten skulle det kommande året den storm bryta fram som hade tomat upp sig under så lång tid?

På nyårsaftonen frambringade Edith en flaska mousserande vin ur sitt gömställe för att skåla, inte bara för ett nytt år utan för ett nytt decennium. På slaget tolv höjde vi våra glas och önskade varandra det vanliga "Gott Nytt År" och sjöng den vanliga *Auld Lang Syne*. Orden i sången, som vi sjungit så många gånger tidigare utan att tänka på dem, gavs en ny mening och en djupare känsla genom Ediths sammetsmjuka altröst.

Tidigt år 1940 hade jag en seans som inte bara gav några första klassens bevis för människans fortlevnad efter den kroppsliga döden, utan troligen var en av de ovanligaste seanser jag någonsin haft och den gav mig sannerligen den uppmuntran jag såväl behövde. Det namn seansdeltagaren uppgav var Mrs Bowering och hon såg ut att vara närmare sjuttio. Vi gick in i seansrummet och satte oss utan att småprata först och jag släckte ljuset. Mickey började nästan omedelbart tala med kvinnan och sade; "Det finns en man här som heter Fred

och som säger att du är hans fru Alice."

"Ja"; sade Mrs Bowering, "Fred är min make. Skulle jag kunna få tala med honom?"

Strax hördes en mansröst och han och Mrs Bowering hade ett innerligt och personligt samtal om sitt tidigare liv tillsammans tills han plötsligt skrattande sade; "Fantastiskt att du tar dig tid för att låta gräva upp min kropp ur graven efter alla dessa år för att få den kremerad! Jag ser att du nu bär den ring som du begravde tillsammans med mig. Du förstår, jag har träffat Bowering här och vi tycker mycket bra om varandra. Det är faktiskt så att vi båda två roas av att du kommer att ha min aska i en urna på spiselhyllan och hans i en annan."

Mrs Bowering frågade sedan om Mr Bowering kunde få tala med henne och snart hälsade en annan mansröst henne. "Du vet ju Alice att även om du ställer både Freds urna och min på spiselhyllan **så är vi inte riktigt där.**

Vi är här och vi kommer ofta tillsammans för att försöka hjälpa dig så gott vi kan **och denna aska har verkligen ingenting med oss att göra längre.**"

Till min stora förvåning berättade sedan Mrs Bowering för sina båda tidigare makar att hon träffat en ny man vid namn Wilson och att hon allvarligt övervägde att gifta sig med honom. Hon ville veta om någon av dem hade något emot detta. Både Fred och Mr Bowering sade att de inte hade någonting emot detta och att det enda de ville var att Alice skulle vara lycklig.

Jag fann denna historia om askan av de två makarna i urnorna tillsammans på spiselhyllan så svår att smälta att jag, när ljuset tändes igen, frågade damen om det verkligen var sant. Hon sade att det naturligtvis var sant och berättade hur svårt det hade varit att få tillstånd att gräva upp Fred för att få honom kremerad.

Det verkade vara så att på den tiden då hon begravt Fred tillhörde inte kremering den vanliga ordningen och därför hade han blivit begravd på sedvanligt sätt. Men sederna hade förändrats när det var dags för Mr Bowering och därför hade han kremerats och urnan med hans aska prydd därefter spiselhyllan.

Efter en tid hade hon börjat känna att Fred kanske kände sig ensam och försummad på kyrkogården och hon hade då startat sin kampanj för att få honom uppgrävd, kremerad och placerad bredvid Mr Bowering. Hon hade slutligen uppnått detta och nu när hon hade båda makarna till hands kände hon sig mycket lyckligare. Hon bekräftade också att den ring som hon bar hade suttit på Freds finger i graven i många år. Hon var glad över att ingen av makarna hade något emot ett tredje äktenskap, eftersom hon tyckte att livet på egen hand kändes alltför ensamt.

Jag träffade inte denna dam på några år efter denna seans och trodde därför att hon hade gift sig igen och att hon åter levde i äktenskapets trygga hamn. Som det skulle visa sig så hade jag fel. Efter en lång tid kom hon till mig för en seans i sin nya roll som Mrs Wilson och hennes första två makar kom åter igen för att tala med henne. Hon tillbringade hela seansen med att läxa upp dem båda två för att de inte hade varnat henne för Mr Wilson, som inte bara hade dåliga vanor utan också var utan pengar så att hon måste försörja honom.

Hennes tidigare makar beklagade att det hela hade blivit så illa, men påpekade att beslutet att gifta sig med Mr Wilson hade varit hennes eget och att hon måste ta ansvar för det. Det var emellertid Mrs Wilsons bestämda åsikt att de borde ha vetat i förväg hur hennes tredje make skulle visa sig vara och givit henne en tydlig varning. Mrs Wilson var hos mig regelbundet ända till hennes död vid åttio års ålder. Hon levde åtskild från Mr Wilson i många år och han dog före henne.

Till och med i dessa dagar kan jag ibland undra över vilken av makarna som har glädjen att vara i hennes sällskap på den andra sidan och hur Mr Wilson passar in i bilden.

*

Prinsessan Louise hade avlidit i början av december 1939 och John James hade inte kunnat komma till mig på sina regelbundna seanser. Han hade fullt upp med att ta hand om innehållet i prinsessans lägenheter som var på nära hundra rum, under överinseende av den dåvarande Hertigen av Kent till vilken palatsets innehåll hade överlämnats enligt hennes testamente. Mr James ringde mig emellertid sent i mars 1940 för att boka tid för en seans och jag var glad över att kunna tillmötesgå hans önskan.

Jag skulle tro att både James och jag kände oss lite ledsna när vi satt tillsammans för första gången sedan den vänliga prinsessans bortgång. **Men om vi nu gjorde det, så var det inte länge, för prinsessan Louise kom och talade med oss och berättade hur glad hon var för att vara fri från smärtorna och skröpligheten hos en gammal kropp och hur lycklig hon var över att vara återförenad med dem hon älskade.** Hon tackade James för att han gjort det hon bett om när det gällde bröllopslöjan och hennes ringar.

Efter seansen berättade James att prinsessan syftat på att hon hade bett om att efter sin död få bära sin brudslöja och att förlovnings- och vigselringarna skulle läggas i skrinet tillsammans med askan. Innan han gick visade mig James med stolthet ett par monogramförsedda manschetknappar som hertigen av Kent givit honom som tack för hans hjälp med att städa upp lägenheterna i Kensington Palace.

I april det året invaderades Norge av Tyskland och kriget började på allvar. Medan de allierade försökte landsätta trupper i Norge för att hjälpa norrmännen väntade hela England andlöst på bulletin efter bulletin. Owen kom hem en kväll och berättade för sin mamma och mig att han hade anmält sig till flygvapnet och hade blivit medicinskt godkänd för flygtjänstgöring. "När måste du åka?" frågade Edith och försökte att låta saklig. "När de befinner sig i knipa kallar dom på mig," sade Owen sarkastiskt, "tills dess stannar jag".

Denna respit tröstade Edith. De ondskefulla dagarna var ännu inte här.

När Owen lättsamt frågade vilken gren av krigsmakten som jag ämnade hedra med min närvaro sade jag att jag tänkte registrera mig som vapenvägrare när jag blev inkallad. Jag tittade oroligt efter det förakt som jag fruktade att se i ögonen hos denne pojke som jag älskade som min egen bror. Han lyfte på ögonbrynet på ett sätt som var typiskt för honom, "bra för dig" sade han lugnt, "jag har helt enkelt inte det speciella modet som krävs".

I maj och juni fick vi lära oss det nya ordet blitzkrieg när nazisternas hammarslag krossade Holland, Belgien och Frankrike och tvingade briter ut ur Europa vid Dunkirk där, vilket tycktes som ett mirakel på den tiden, de flesta av våra trupper kunde tas hem för att senare kunna strida igen.

Dagarna kändes osäkra och laddade med känslor och hela tiden ifrågasatte jag mig själv om jag verkligen skulle hålla mig borta och låta andra strida. Jag ville tjäna och jag ville hjälpa och jag tyckte att det var rätt att strida i detta krig om det någonsin kunde vara rätt, men jag kom alltid tillbaka till det faktum att jag inte kunde och inte skulle döda någon.

Senare samma år när [slaget om Storbritannien](#) hade utkämpats och vunnits i luftrummet över England, blev Owen stationerad på ett flygfält nära Cambridge för att påbörja sin träning

till pilot. När Edith och jag vinkade av honom vid stationen var han glad och full av självförtroende. "Nu kan ni slappna av" skojade han, "aldeles snart kommer Owen, skyarnas skräck, att vara i tjänst". När tåget började gå lutade han sig ut genom ett fönster och kysste Edith. "I'll be back, old lady" sade han mjukt. "Vi ska dricka en god kopp te"; sade jag, och tror inte att jag någon gång i livet känt mig mer otillräcklig.

Till sist kom den dag då jag måste inställa mig inför tribunalen för att fastställa att jag var vapenvägrare. Jag tog tåget till London och sökte en stund nära Victoria Station efter salen där domstolen skulle befinna sig med domare Hargreaves som ordförande. Till slut fann jag stället och visades in i ett förrum där några andra "tomhylsor" väntade på att höras. Jag satte mig ner bredvid en ung kille med ett ganska stripigt skägg och som med detsamma tog upp en tunn tidning ur fickan och började läsa koncentrerat. Jag förstod vinken och höll tillbaka artighetsfrasen som jag just tänkt yttra. När jag tittade mig omkring såg jag att ingen talade med sin granne och att alla satt tysta och tillbakadragna, inriktade på sina egna tankar och problem.

Vi utfrågades i alfabetisk ordning så det dröjde inte länge innan vaktmästarens ansikte visade sig i dörröppningen och ropade "Flint, Leslie!" Jag följde efter honom ut ur rummet. När jag vandrade genom salen fram till det bord där medlemmar av tribunalen satt, blev jag överraskad över att se att det fanns åskådare i salen. Om de var vänner och släktingar till de som skulle utfrågas eller bara nyfikna personer vet jag inte men jag kunde gott vara utan dem. Jag var glad att se att medlemmarna i tribunalen bar vardagliga kläder för jag hade haft någon diffus idé om att de skulle bära respektinjagande kappor och peruker. Det fanns också en kvinna som bar en vardaglig hatt över sitt böljande hår-svall. Som det skulle visa sig var denna kvinna med tusenskönor i hattbandet, den tuffaste av dem alla.

Jag stod framför de fem övervakarna av mitt samvete och sträckte på axlarna, fast besluten att inte se olycklig eller skamsen ut. Jag besvarade frågor, som om jag höll med om att jag var Leslie Flint, trettio år gammal och frisk och stark. Jag bekräftade också att jag på grund av samvetesskäl inte kunde och inte ville tjänstgöra i de väpnade styrkorna i detta nuvarande tillstånd av nödläge.

"Var vänlig och berätta för tribunalen om dina samvetsbetänkligheter är av politisk eller av religiös natur, Flint." Och med denna fråga från ordföranden hade slaget börjat. Jag sade att jag bestämt vägrade att ta ett mänskligt liv av religiösa skäl. En äldre man med hängande mustasch frågade vilken kyrka jag tillhörde.

"Jag är det fast anställda mediet i en kristen spiritualistisk kyrka i Hendon"; sade jag.

Den äldre mannen blåste genom sin mustasch och påminde om en grinig valross. "Inte ett godkänt samfund inom den kristna kyrkan," sade han triumferande. Ordföranden tyckte att det skulle vara bättre om jag klassificerades som en kristen pacifist. Valrossen viskade i örat på den som satt närmast så högt att jag kunde höra det, "Killen är en knäppskalle av något slag."

En rödblommig man frågade om jag trodde att Kristus var pacifist. Jag svarade att hans undervisning var fylld med idéer om broderlig kärlek och fred mellan människorna och citerade ord han sagt om att vända den andra kinden till. Den rödblommige frågade vad gott jag tyckte skulle komma av att vända den andra kinden mot Hitler. Jag höll med om att det skulle vara ödesdigert men tillade att detta inte ändrade min beslutsamhet att inte döda. Hatten med tusenskönorna vändes nu mot mitt håll. "Om du såg att en nazist från

stormtrupperna försökte våldta den kvinna du älskade, skulle du då bara stå och se på utan att göra någonting?" slungade hon ur sig. Oh, nej! tänkte jag. Oh nej, inte det! "Nå!" insisterade tusenskönan. Jag sade att jag skulle försvara kvinnan med all min kraft oavsett om jag älskade henne eller inte men att jag inte skulle döda honom.

"Om du hade en kniv i handen, skulle du använda den?" Av sättet hon talade tänkte jag att hon måste ha gått på en väldigt förnäm skola när hon var ung. Jag sade att jag skulle använda kniven för att försöka stoppa honom från att våldta kvinnan men inte för att döda honom. Kvinnan med hattbandet verkade känna sig förolämpad. "En sann pacifist skulle resonera med honom" sade hon. En mycket levande bild av mina 160 centimeter som snällt resonerade med en nazist från stormtrupperna på 190 som var galen av begär, dök upp för mitt inre öga och jag kände en farlig lust att brista ut i skratt.

"Du skulle knivskära en man men du skulle inte skicka en kula i honom under en strid. Är det vad du menar, Flint?" yrkade mannen med det röda ansiktet när han åter gav sig in i striden. Jag tittade på ansiktena som konfronterade mig. Det var ärliga, uppriktiga medlemmar av samhället som försökte förstå och vara rättvisa men inte lyckades dölja sin misstänksamhet mot att jag var en ynkrygg eller en smitare. Jag frågade ordföranden om jag fick förklara för medlemmarna i tribunalen den spiritualistiska filosofin på vilken jag grundade mitt beslut att hellre åka i fängelse än att gå med i de väpnade styrkorna. Valrossen hördes muttra något om att han inte ville lyssna till någon spökföreläsning eftersom han hur som helst inte skulle tro ett ord. Men ordföranden bad mig att fortsätta men att jag skulle tala kortfattat.

Med en vältalighet som till och med överraskade mig själv beskrev jag förvirringen hos en själ som i stridens hetta kastas in i evigheten, utan någon som helst vetskap om vad som ligger framför honom på nästa existensplan. Jag citerade för dem den allvarliga bönen från den gamla bönboken, "*från strid och mord och från plötslig död, beskydda oss käre Herre*"; vilket visar att de tidiga kyrkofäderna visste mer om livet efter detta än deras efterföljare idag.

När jag hade slutat slogs huvuden ihop och det var mycket viskande och konfererande. Slutligen höjde min tusensköna till dam sin korthuggna röst och sade. "Menar du att våra tappra män i kriget kommer att känna samvetsförebåelser i nästa liv för att de dödar sitt lands fiender?"

"Nej, frun" sade jag, "det kommer de inte att göra eftersom de inte vet, vilket **jag** gör, konsekvenserna för de själar de sänder in i evigheten. Det är just därför att jag har fått den kunskapen genom mitt arbete som medium som jag måste vägra ta på mig ansvaret för att ta mänskligt liv."

"Och ändå är du inte ovillig att indirekt hjälpa de vapenföra styrkorna att döda mer effektivt?"

Detta var den lugna likgiltiga ordförandens röst. Jag sade att mitt land var involverat i ett krig som jag ansåg vara ett krig mellan det goda och det onda och att jag ville delta och göra mitt yttersta förutom att döda. Det följde ytterligare en viskande konferens och en tyst man med grått ansikte som hittills inte sagt något tittade upp. "Hur vet vi att du är ärlig? frågade han. Jag gick fram till ordföranden och räckte fram ett kuvert innehållande det brev i vilket jag blev erbjuden en tillflykt i Amerika och Bunny Parsons karbonkopia av mitt svar. "Jag skulle tro att dessa båda brev kommer att besvara mannens fråga" sade jag. Ordföranden läste både brevet från Amerika och mitt svar och skickade runt dem till de andra. Så var det mer viskande och mera konfererande och till slut sade ordföranden att jag skulle kallas in till ett

icke stridande förband i en nära framtid.

Jag gick till tunnelbanestationen för att ta tåget tillbaka till Hendon. En stor fullmåne seglade på himmelen. När jag kom fram till stationen började sirenen tjuta och hela stadens försvar vaknade.

På plattformen var bänkarna redan upptagna av dem som sov där natt efter natt i relativ säkerhet. Familjer mutade in områden där de spred ut filtar och kuddar eller så hade de redan forskansat sig där och åt ur papperspåsar och drack te från termosar. Här och över hela den gömda underjordiska delen av staden var det samma unkna lukt av rädsla och svett och dålig luft, och Londonborna härdade ut med tålmod, humor och lite trots. De var så fina människor.

När jag vandrade hem från Hendonstationen till ljudet av kanoner, fallande granater, explosioner och bombernas tjutande, oroade jag mig över hur jag skulle ordna det för Edith när jag var borta på krigsuppdrag. Jag hade sparat över 100 pund som jag skulle lämna hos henne och hon hade sin lilla pension men när jag tänkte på hyreskostnaden, skatten, uppvärmningskostnaden, kostnaden för elektriciteten och alla andra räkningar som anlände med deprimerande regelbundenhet, undrade jag hur länge 100 pund skulle räcka. Hur länge skulle kriget hålla på? Min lön som soldat i en icke stridande bataljon skulle uppskattningsvis bli 2 shilling per dag och kanske jag på sin höjd skulle kunna skicka 10 shilling i veckan till Edith. Jag skulle bli tvungen, för annars skulle hon försöka lösa sina problem genom att arbeta i en ammunitionsfabrik och hon var inte stark nog för detta och inte heller tillräckligt ung för att arbeta långa dagar vid ett fabriksbord.

När jag kom hem berättade Edith att Miss Tucker och hennes man hade besökt huset när jag var i London för att säga att de hade för avsikt att avstå från hyran på *31 Sydney Grove* under tiden jag var inkallad. Min oro flög iväg på lätta vingar och jag kom ihåg ett löfte som givits mig för länge sedan av en av de som hjälper och vägleder mig från andra sidan. "Du kommer aldrig att få allt du vill"; sade han, "men så länge som du trofast tjänar mänskligheten kommer du att få allt du behöver." Jag drog mig till minnes hur ofta hjälp hade kommit från oväntat håll när jag som mest behövde den och förebrådde mig min brist på tillit.

Dagen kom när jag måste lämna mitt hem, mitt arbete och allt som var mig kärt. Edith kom till London för att vinka farväl vid Paddington Station där jag skulle ta ett tåg till Ilfracombe. Vi fann tåget och jag såg att det var fullt med män i min egen ålder som alla skulle till Ilfracombe för att få samma träning som jag. Några män var vänliga att flytta närmare varandra för att jag skulle få plats i en av de överfulla vagnarna. Jag lutade mig ut genom fönstret för att tala med Edith så länge som det bara var möjligt. Det är inte så lätt att finna ord i stunder som dessa och allt vi kunde komma på att säga till varandra var banaliteter som "glöm inte att skriva" och "ta hand om dig". Slutligen kändes en liten skakning och tåget började röra sig. Jag kysste henne en sista gång och såg att hon blinkade bort en tår och tvingade fram ett leende. Toget åkte allt fortare och jag hängde ut genom fönstret och såg henne vinka tills hon försvann i fjärran. Jag kände mig väldigt ensam i det fullpackade tåget som med hög fart förde mig mot ett nytt och okänt liv.

Kapitel Nio

Utanför stationen i Ilfracombe galopperade två sergeanter fram och tillbaka, som vallhundar med dåligt temperament, i sina försök att fösa ihop oss i något som skulle likna en kolonn. I våra civila kläder, ihopknölade efter resan och bärande på våra små väskor, så måste vi ha varit en ömklig syn. "Vilken bedrövlig samling!" hörde jag en av sergeanterna säga. "Det var dom som blev över!" replikerade den andre.

Retade av våra vallhundar, i otakt och utan disciplin, marscherade vi ner till vår inkvartering vilken visade sig vara ett beslag-taget hotell vid stranden, där allt som gjort det trevligt och bekvämt i fredstid, effektivt hade avlägsnats så att det nu var en kall, ödslig barack.

När vi hade fått oss något till livs formerades vi av två nya vallhundar till att bilda en kö utanför kvartersmästarens förråd för att få vår uniform. Några vapenvägrare kunde inte tåla en militär uniform och bara tanken på den var så motbjudande för dem att de totalt vägrade att ta emot den, ännu mindre att bära den. Efter en tids skrikande och argumenterande släpade militärpolisen iväg dessa oliktankare och de sågs aldrig mera till. Jag vet inte vad som hände dem men det antogs allmänt att de hamnade i fängelse om de inte ändrade sig.

När jag hade fått mina grova, kliande underkläder, khakiuniformen, de tunga kängorna och resten av den utstyrelse som utgjorde min utrustning, blev jag visad var jag skulle sova och beordrades att klä mig i mina nya kläder. Sovsalen var ett stort ogästvänligt rum med våningssängar i rader och såg precis ut som de som fanns i Londons tunnelbana. När jag lade upp min packning på en överslaf såg jag en stor ung man sitta på en underslaf med tårarna strömmande nerför kinderna. Jag kände mig ganska dämpad själv men försökte få honom på bättre humör så gott jag kunde. Till slut hade jag övertalat honom att byta till uniform såsom en av vallhundarna hade beordrat oss att göra. När vi klätt oss i våra nya persedlar tittade vi på varandra och brast ut i gap-skratt. Hans uniform satt tajt som ett korvskinn medan min, som var flera nummer för stor, hängde på mig så att jag mera liknade en fågelskrämma. Vi skrattade så gott åt varandra att vi glömde allt elände. Min nyfunna väns namn var Ernie och han var en cockney från London som hade levt mer på sin klipskhet än av att knega, vilket han talade om med en viss stolthet. Han tillade att han var ganska bra på att undvika arbete och andra otrevligheter. Jag fann snart att detta inte bara var tomt skryt. Han var inte bara ganska bra, han var en mästare.

Det jag mest av allt hatade under träningslägret i Ilfracombe var det dagliga exercerandet på strandpromenaden. Jag kunde inte göra någonting rätt. Jag hade två vänsterfötter och jag var fullständigt hopplös. Sergeant Jones, den gamla soldaten som drillade oss, blev högröd i ansiktet och hans ögon höll på att trilla ur sina hålor av ren frustration, när han vrålade åt mig och mina idiotiska misstag. Desto mer jag försökte göra som han ville, desto mer klumpigt och avigt betedde jag mig och desto mer vrålade han. För att göra saken än värre kom många civila för att titta på och deras ohejdade skratt gjorde sergeant Jones rasande och mig förödmjukad. Efter en tid tror jag att sergeant Jones faktiskt trodde att jag njöt av att vara en exercerande komiker eftersom han slutade med att vråla och istället var oförsämd mot mig, något som åskådarna uppskattade mycket. Oförsämdheten var vanligen en dum fräckhet mot vilket det inte finns något försvar.

Sergeant Jones förändrade taktik gjorde att jag tillbringade mycket tid på olika straff, som att skala potatis eller annat tröttande arbete, vilket gjorde att jag såg mycket lite av staden medan jag var stationerad där. Ernie var långt ifrån en föredömlig soldat men han lyckades

alltid undvika trubbel eller att överanstränga sig och han hade alltid gott om pengar. Senare fick jag veta att han gjorde en bra extraförtjänst genom att sälja svartabörsstrumpor till kvinnor i området. Men han var en god vän och han offrade många kvällar för att hjälpa mig att skala ett berg av potatis eller för att skura flera tunnland golv på logementet.

Strax innan kursen var slut promenerade Ernie och jag runt i staden när vi fick syn på en billig fotograf och beslutade oss för att fotografera oss. När vi fick se fotografierna såg vi verkligen förfärliga ut. Jag vet inte vem av oss som var värst men jag rev sönder mina direkt utom ett kort som jag skickade till Edith i hopp om att hon i alla fall skulle få sig ett gott skratt.

Äntligen var träningen till ända och vi hade, i alla fall teoretiskt, pressats till något som liknade en militärisk form. Vi fick respass och sju dagar ledigt och blev tillsagda att därefter anmäla oss till ett läger vid den walesiska gränsen.

Den första kvällen hemma hade Edith arrangerat en sittning med vår hemcirkel men den hade knappast hunnit börja förrän sirenen tjöt och ett häftigt flyganfall var i full gång. En eller två av medlemmarna undrade över om vi inte skulle ta skydd och senarelägga seansen, men förslaget hade bara precis hunnit framsägas när Mickey kom igenom för att lägga in sitt veto. Han berättade att absolut ingenting skulle hända med vårt hus och bad oss fortsätta seansen. Vi gjorde som Mickey ville, men anfallet blev allt värre tills hela huset skakade i sina grundvalar när en särskilt kraftig bomb detonerade obehagligt nära. Mickey kom omedelbart tillbaka till oss och berättade att en bomb hade fallit några kvarter bort och att många människor hade dödats. ***Han fortsatte med att säga att hundratals andar redan hade kommit till platsen där katastrofen inträffat för att hjälpa offren över gränsen mellan detta liv och nästa och för att förklara för dem det faktum att de var fysiskt döda och om det som gällde deras fortsatta liv i den andliga världen.***

Mickey är vanligen glad, uppspelt och slagfärdig men den kvällen talade han väldigt allvarligt med oss och när han talade förlorade hans höga pojkröst sin klang och lät mera vuxen, mer kultiverad och mycket kraftigare än vanligt. ***Ämnet för Mickeys resonemang var den enorma ansträngning som görs i andevärlden för att se till att inget offer för kriget, oavsett nationalitet, tro eller det mentala tillstånd som individen har, ska lämnas hängande fast vid världen på grund av ovetskap om det efterkommande livet.***

Han berättade att tusen och åter tusen andemänniskor hade gjort det till sitt arbete att vara på den plats där det uppkommit ett behov av att vägleda dem som nyligen dött och som befinner sig i ett tillstånd av förvirring, och föra dem till deras rätta plats i den andliga världen.

Senare på kvällen gick jag en trappa upp för att hämta en kofta till en av damerna medan de andra drack ransonerat te och åt en slags krigssmörgås. Koftan skulle ligga tillsammans med en del andra kläder på sängen och när jag lyfte på de olika plaggen för att hitta den såg jag att det förskräckliga fotot som jag hade skickat från Ilfracombe som ett skämt, stod på Ediths nattduksbord. Nu var det inramat i en silverram. Tanken på att Edith uppskattade detta förfärliga foto rörde mig djupt. *Jag bestämde mig för att återigen försöka övertyga henne om att gifta sig med mig.* När vi diskade i köket efter det att gästerna gått, friade jag till henne. Hon förde fram alla de gamla argumenten som jag hade hört så ofta tills jag lade min hand över hennes mun och tystade henne. "Det är dig jag vill gifta mig med" sade jag, "ingen annan duger". Två dagar senare var vi gifta vid det lokala registreringskontoret och det första vi gjorde efter den enkla lilla ceremonin var att sända ett telegram om nyheten till Owen.

Hans snabba svar löd: "Allra käraste idioter - nyheten tycks vara kraftigt försenad - jätteglad, owen." Resten av min lediga tid tillbringade vi lyckligt tillsammans i hemmet.

Bara ett fåtal av de män som jag hade tränats tillsammans med hade placerats vid min nya militärbas men jag var glad över att finna att Ernie var där när jag anlände. Vårt arbete bestod i att anlägga en ny järnvägslinje och från klockan åtta på morgonen fram till mörkrets inbrott bar vi och placerade ut de tunga sliprarna. Det var tungt, hårt arbete men när mina ovana muskler hade mjukats upp trivdes jag ganska bra med att arbeta i dagsljus ute i friska luften som omväxling till år av stillasittande i ett mörklagt rum för att förtjäna uppehållet. Det fanns också, välsignat nog, ingen tid för exarcerande i detta hektiska arbetsläger.

Vad beträffar Ernie så var hårt arbete, under ögonen av en alert sergeant som slog ner på varje tendens till att maska, en skymf. "Det är en jäkla oförskämdhet!" klagade han argt. "Jag är en gentleman som ser på när jobb blir gjorda! Jag gör dom inte själv! Jag har intelligensen, förstår du! Dom har styrkan!" Ernie var inte en sådan som passivt led, och så satte han sin obestriddliga förmåga i arbete för att bli förflyttad till något mindre motbjudande jobb. Han stod i många sjukköer och lärde sig diverse olika symtom från lägreets biblioteket och svimmade så realistiskt en eller två gånger vid arbetet, att det plågade och till åren komna läkarbefälet till sist kapitulerade och förflyttade honom till mindre ansträngande arbetsuppgifter. Han fick arbete i lägreets kök och varje morgon efter detta gjorde han en grej av att varje morgon stå och hänga i köksöppningen för att se när vår sergeant marscherade ut med oss till vårt arbete med järnvägen.

Männen jag arbetade tillsammans med var pacifister av olika anledningar. De flesta var seriösa och hade registrerat sig på religiös grund av en eller annan orsak. En del var smitare som helt enkelt ville undvika att kriga, speciellt på andra sidan havet. Andra hade politiska åsikter som fick dem att se det som att kriget utnyttjade arbetarklassen. Det var så de sade i alla fall. Ett mycket litet antal var rena knäppisar och deras ingrodda egon och hetsiga ologiska tankegångar gjorde att de var svåra att komma överens med.

Jag kommer ihåg en man som var medlem av en liten religiös sekt som blev skräckslagen när han fick veta att jag inte bara var spiritualist utan dessutom ett medium. Han vägrade att tala med mig eller komma i närheten av mig eftersom han sade att jag var "av djävulen". I vår sovbarack böjde han demonstrativt knä vid sin säng och bad högt om att bli befriad från "satans försåtliga tjänare" tills de andra männen kastade stövlar, borstar och allt de kunde komma över på honom för att få tyst på mässandet. Efter några nätter försvann han plötsligt från vår barack och återigen rådde det frid. Senare fick vi veta att han hade sovit i ett av uthusen tills han hade blivit upptäckt av en sergeant och rapporterad till lägreets kommandant. När kommandanten frågade honom om hans underliga beteende, sade soldaten att han hellre var död än sov i samma hus som "en svartkonstnär". Han blev så upphetsad av att tala om det så kommandanten, som var riktigt mänsklig, sade till honom att han skulle få flytta till en annan sovbarack. För en tid hörde vi ingenting om vår broder förrän en dag i avlöningskön då han dramatiskt rev sönder alla sina sedlar och slängde iväg alla mynt han fått i avlöning och skrek att han inte ville ha några "blodspengar". Detta orsakade stor uppståndelse och en eller två fingrar blev svårt trampade i trängseln runt de bortkastade slantarna. Strax därefter blev han entledigad från armén av psykologiska skäl och syntes inte mera till. Jag tyckte synd om honom och tror att han var ärlig i sin tro och att stressen som orsakats av armélivet hade fått

honom ur balans, men Ernie var övertygad om att brodern hade kommit på ett briljant sätt att "få respass" och han var alldeles rasande över att han inte kommit på det först.

Som resultat av det som hände blev jag föremål för en hel del godmodiga skämt om spiritualismen och blev ofta uppmanad att "kalla fram en ande". Det var helt och hållet menat som ett skämt, men blev ganska enformigt och tröttsamt i längden, så en kväll efter släckning i sovsalen när det började igen, så bad jag männen att slappna av och ligga tysta i sina sängar så kanske någon skulle komma och tala med dem. Efter några kvävda fnissanden och förlägna hostanden låg männen tysta och efter några få minuter började Mickey tala med dem. Han talade till var och en individuellt och gav dem hjälp och råd angående olika problem som jag inte var medveten om att de hade, och slutligen fick en av dem träffa sin syster som hade avlidit bara några veckor tidigare. Mannen och hans kära syster talade om personliga saker när en av sergeanterna började slå på dörren till baracken och klampade in och anklagade en av männen för att ha lämnat några verktyg ute i regnet. Seansen avslutades abrupt när taklampan tändes. **Detta orsakade att ektoplasman, som den andra sidan hade tagit från mig och använt till att göra det eteriska struphuvud genom vilket andarna talar, plötsligt rusade tillbaka in i min kropp.** Detta kändes som om jag hade sparkats i mellangärdet. När jag låg där och vred mig och hulkade kom jag ihåg varningen som Noah Zerdin hade givit mig för många år sedan i det lilla kaféet i Watford. För första gången under mitt utövande av mediumska förstod jag exakt vad han menade.

När jag hade återhämtat mig och sergeanten hade gått, berättade mannen som hade talat med sin syster för männen i baracken att han inte hade nämnt för någon i lägret att han hade en syster, död eller levande. **Det var inget skämtande efter detta och jag tillfrågades ofta om att ge en seans till i vår barack men eftersom jag var rädd för ännu en spark i mellangärdet så gjorde jag det aldrig mer.**

Långt innan vi var klara med vår järnvägsräls så blev flera av oss, däribland Ernie och jag, på arméns galna sätt överflyttade till ett läger nära Salisbury, där arbetet bestod i att göra en ny väg nära en stor flygbas. Att göra vägar är precis lika ansträngande som att lägga järnvägsspår men jag föredrog ändå det nya lägret. Jag kunde ofta åka hem på veckosluten och kunde då hålla en gruppseans på lördagskvällen för människor som Edith hade valt ut för att de hade särskilda skäl för att få hjälp av mig. Jag var glad att kunna fortsätta med mitt arbete även om det var i en liten och begränsad omfattning.

För första gången sedan jag anslöt mig till armén träffade jag på en spiritualistbroder i det nya lägret. Tillsammans med flera andra hade jag blivit avdelad att bära bort trasig vägbeläggning, och vi arbetade i närheten av en nervpåfrestande tryckluftsborr när jag blev klärvoajant medveten om en äldre man som stod nära en av de arbetande männen. ***Andepersonen var lika klar och levande som den man han försökte meddela sig med.*** Trots det förfärliga oljudet från borren förstod jag att anden ville berätta för soldaten att han ångrade sin motvilja mot något särskilt. Jag kände lite motstånd mot att förmedla detta budskap eftersom vad jag hade hört kunde denne man ha liknande religiösa fanatism som mannen i det förra lägret. ***När borren för ett ögonblick upphörde med sitt hemska oväsen och min förbindelse med den äldre andemannen växte, så förstod jag bortom all tvekan att han ville berätta för sin son att han var ledsen för att han hade varit så fientligt inställd till sonens intresse i spiritualismen men att han visste bättre nu.*** Det fanns ingen anledning för mig att tveka längre och så snart lufttrycksborren tystnade igen, berättade jag för soldaten vad

jag hade sett och hört klärvoajant. Han presenterade sig som Hubert Finnemore och sade att han mycket väl kände igen beskrivningen av sin far. Han bekräftade också att fadern hade varit en stark motståndare till spiritualismen och att det hade funnits en viss fiendskap mellan far och son på grund av detta.

Hubert var djupt rörd över att hans far hade gjort sig besväret att kontakta honom genom mig för att säga att han ångrade sig. Vi blev vänner och hade många intressanta samtal om vårt gemensamma intresse av det övernaturliga. Faktum är att Hubert och hans fru är mina goda vänner än i dag.

Förflyttningen från Shrewsbury passade mig bra men däremot inte alls min vän Ernie. Han kunde ju inte längre se oss andra vandra iväg till en dags hårt arbete där han stod i dörröppningen till köket och det bekväma arbetet där. Ernie var nu en av alla fotsoldater och att göra vägar tilltalade honom lika litet som att lägga järnvägsräls. Han började med att ständigt köa till sjukan och svimmade imponerande några gånger, men den nya militärläkaren var varken så gammal eller så lättlurad som den förre och vägrade att intyga att Ernie var alltför klen för att arbeta med vägen trots alla symtom Ernie presenterade för honom.

Efter misslyckandet med att få sig sjukanmäld blev Ernie mycket god vän med några medlemmar av en esoterisk religiös sekt som brukade träffas på kvällarna för att läsa bibeln och sjunga psalmer. Ernie deltog i dessa möten och snart kunde han sällan ses utan att ha en bibel under armen. En kväll berättade Ernie mycket högtidligt för mig, medan vi satt och drack en kopp kaffe på markan, att han hade blivit frälst och att han nu, utan att vilja såra mig, kände att han inte längre kunde vara vän med en man som hade sålt sin själ till djävulen. Detta kändes bekant och jag skakade på huvudet. "Det kommer inte att lyckas Ernie, inte så snart efter den förra gången, och dessutom var ju sergent Grant i Shrewsbury vid detta tillfälle." Ernie log avväpnande, "jag hade glömt det där med Grant"; sade han. "Okey! Jag måste väl komma på något annat då." Jag föreslog att han skulle försöka finna sig i det ofrånkomliga när han gav mig en skarp blick. "Jag ska bort från den här hålan om det så är det sista jag gör"; sade han. "Jag är på livets höjdpunkt och jag svettas för två ynka shilling om da'n. Löjligt är vad det är! Tänk bara om du snor några lådor gin eller så, vad dom skulle köa. Och för en femma styck, kan jag lova dig!" Ernie bläddrade snabbt igenom en osynlig bunt med fempundssedlar och kysste sina fingrar extatiskt. Han var en skurk, men också snäll, generös och älskvärd och jag värdesatte hans vänskap. Jag köpte honom en öl och önskade honom lycka till.

Vid denna tid var Owen i aktiv tjänst vid en bombbataljon och av Ediths brev kunde jag se att hon var full av oro för honom. Jag trodde inte hon skulle kunna stå ut med om någonting hände honom. Det fanns andra barn i hennes första äktenskap, som hade lämnat hemmet för länge sedan för att gifta sig och leva sina egna liv, och även om banden mellan dem och Edith var starka så var Owen hennes yngsta och mest älskade barn. En morgon fick jag ett telegram som sade att han var skadad och låg på sjukhus nära Canterbury. Jag fick sjuttiofyra timmars permission för att åka och vara tillsammans med min fru.

Vi satt på en bänk utanför det rum i sjukhuset där Owen låg, och väntade på att doktorn skulle komma. Vi visste bara att hans flygplan hade skadats svårt av luftvärnseld över Tyskland och att han nätt och jämt hade lyckats flyga hem, men att det hade kraschlandat. Hur svårt skadad Owen var hade vi ingen aning om och vi visste inte ens om han skulle

överleva. Vi väntade i en timme, två timmar och ännu kom inte någon doktor. Jag förstod vilket helvete Edith måste gå igenom och jag blev väldigt arg över vad som för mig tycktes vara den värsta sortens tortyr som sjukhuspersonalen kunde åstadkomma. Jag skulle just stiga upp och gå för att kräva att någon skulle uppmärksamma min fru när Edith omtänksamt hindrade mig. "Det finns så många ängsliga människor och några av oss måste vänta"; sade hon. Jag hade undervärderat min fru. *Hon var guld rakt igenom.*

Till slut kom doktorn och han var ung och såg plågad och tård ut. Owen hade kommit undan lindrigt även om hans arbetskamrat hade dödats. Inga ben var brutna men han hade många ytliga skärsår och blåmärken och en allvarlig hjärnskakning. "Vi har honom tillbaka på hans bataljon inom en månad" sade den unge doktorn uppmuntrande. Jag såg hur Ediths läppar skälvde men hon lyckades få till ett leende och sade; "Det vet jag att han kommer att gilla."

*

När jag återvänt till lägret kunde jag inte hitta Ernie. Jag frågade alla jag mötte vad det hade blivit av honom och till sist fick jag höra att han blivit skickad till en psykiatrisk avdelning. Det framkom att Ernie hade blekt sitt hår en natt när de andra i baracken låg och sov och att han inför deras förvånade blickar uppenbarat sig som skinande blondin när de vaknat. Han hade sedan sprungit runt i hela lägret och i falsett skrikit att han inte kunde sova en enda natt till i samma barack som alla dessa underbara män utan att bli tokig. Försök att lugna ner honom hade orsakat hysteriskt skratt eller floder av tårar till slutligen två ordonnanser hade fört bort honom i en jeep till något som vagt kallades "kistan". Eftersom jag visste att Ernies kärleksliv var fullt normalt, och att han dessutom var ganska flitig som sådan, så var det tydligt att detta var ett nytt och något desperat sätt att försöka bli avskedad. Jag har ingen aning om hans trick lyckades men ingen av oss såg till honom efter detta.

När den nya vägen nästan var klar sattes ett meddelande upp på lägrets anslagstavla som frågade efter frivilliga som skulle oskadliggöra odetonerade bomber. En av de elementära regler som gäller inom armélivet är att aldrig söka som frivillig till någonting överhuvudtaget och denna inbjudan till att leka med riktiga bomber blev betraktad som ett dåligt skämt. Jag är tvungen att erkänna att jag under en lång tid passerade denna anslagstavla dagligen utan att känna den minsta lilla ingivelse att skriva mitt namn i den lilla ruta som omsorgsfullt placerats där för frivilliga att fylla i. Denna ruta fortsatte att vara tom i många veckor. Så kom en dag då jag till min förargelse märkte att jag började få en känsla av skuld när jag såg den obesvarade uppmaningen. Jag försökte logiskt argumentera mig ut ur situationen och min logik var oantastlig men ändå kvarstod känslan och jag började känna mig oroad på allvar. Jag vände bort blicken när jag gick förbi anslagstavlan och började till och med ta omvägar för att slippa gå förbi den, men kunde inte komma ifrån den molande känslan av skuld. Jag blev tvungen att ifrågasätta om mitt bidrag till krigsansträngningarna var tillräckligt. Tusentals andra män riskerade liv och lem dagligen medan jag byggde en väg. Det var givet att vägen skulle användas för militära ändamål, men jag levde och arbetade under omständigheter som var avsevärt mindre farliga än vad civila gjorde i någon av de större städerna. Här på landsbygden i Wiltshire, där vårt läger var stationerat, var det ovanligt med lufträder och bombningar.

En morgon då jag som vanligt gick en omväg för att undvika skylten, stanade jag plötsligt till och utan att ta ett medvetet beslut svängde jag runt och gick rakt fram till anslagstavlan och skrev mitt namn i den ruta som jag hade försökt hålla mig borta ifrån så länge. I det

ögonblick jag gjort detta så kände jag att lugnet inom mig återkom.

I sinom tid placerades jag på ett förband som var stationerat i ett stort hus i ett bostadsområde i Cardiff där jag lärde mig att desarmera odetonerade bomber för att få dem oskadliggjorda. Alla i detta förband hade sökt frivilligt till detta farliga jobb och om det var för att vi alla stod inför samma fara eller för att det var en speciell mix av personligheter så fanns det ett särskilt gott kamratskap i gruppen. Under mina dagar som bombdesarmerare stötte jag aldrig på någon trångsynthet som dömde mig för att jag var ett spiritualistiskt medium. Jag blev accepterad för den person jag var och för min del i arbetet inom förbandet.

När jag först anlände hade jag blivit skräckslagen av att finna att den major som förde befäl över vår grupp var oerhört entusiastisk när det gällde exercerande, paraderande och militär disciplin. Det dröjde inte länge innan jag insåg att disciplin och inövad koordination var de faktorer som vårt liv hängde på när vi väl började arbeta på fältet. Jag arbetade väldigt hårt på att övervinna min ovilja mot att marschera och till slut blev jag en skaplig soldat.

Jag fick många vänner i Cardiff varav flera var vänliga nog att bjuda hem mig på min lediga tid och det kändes välsignat att få känna atmosfären av ett hem även om det inte var mitt eget. *När den lokala spiritualistkyrkan fick reda på vem jag var blev jag överhopad med förfrågningar om seanser.* Jag gjorde vad jag kunde under min fritid och det var underbart att åter få uppleva tillfredsställelsen av att kunna ge hjälp och tröst till de som behövde det.

Under tiden vi höll på att desarmera en bomb var vi rutinmässigt mycket disciplinerade och det hade blivit vår andra natur att göra rätt sak på rätt sätt vid rätt tidpunkt. Vi förlorade aldrig vår hälsosamma respekt för de bomber vi arbetade med och den precision med vilken gruppen samverkade och den totala tillit vi hade till varandra, minimerade både risken och stressen.

Efter flera månader minskade antalet bomber som vår grupp skulle hantera till ett minimum och vi blev sysslolösa och ganska uttråkade och saknade den periodiska stimulans som risken utgjorde. Det började gå rykten om att vi skulle hemförlovas och med tiden blev vi faktiskt uppmuntrade att söka nya frivilliga uppdrag eftersom vår träning inte täckte de nyare typerna av bomber och vår desarmeringsenhet därför hade blivit gammalmodig.

Snart var jag på väg till London för en tremånaders kurs i maskinskrivning, stenografi och kontorskunskap. När tåget rusade genom landskapet började jag dagdrömma. Där fanns en general, inte olik Bernard Montgomery, som studerade en karta. Ibland satt han bakom ett imponerande skrivbord och ibland skumpade han fram i en karavan, men var han än var så var han omgiven av officerare som bar röda utmärkelser på sin uniform. Han vinkade otåligt iväg officerarna. Flint tar hand om det, sade han. Detta blev repliken då jag fick anledning att inträda i drömmen med min prydliga dokumentportfölj. I en senare version hade även jag fått röda utmärkelser. Att jag skulle ha blivit utsmyckad med röda medaljer fick mig att skratta så jag nästan inte fick luft och en äldre man som satt på soffan mitt emot mig frågade om han skulle dunka mig i ryggen. Under resten av resan nöjde jag mig med att njuta av tanken på att jag under kursen i Holborn skulle fåboimitthem.

I åratal hade jag bara kunnat skriva maskin med pekfingrarna men var ganska stolt över min snabbhet. Den första dagen på kursen blev jag förargad när jag fick veta att jag hade lärt mig helt fel och att jag måste lära mig att använda alla fingrar och utan att titta på tangentbordet. Jag fick en skiss över tangentbordet att ha framför mig och pliktroget började jag lära mig detta nya sätt. Arkivering var mycket mer komplicerat än vad jag någonsin hade föreställt mig. Det var inte alls så enkelt som att lägga papper i bokstavsordning i en låda

vilket jag hitintills hade trott. Det finns draglådor, skjutväggar, markeringar i olika färger, kort, mappar och indexeringar och arkiveringen av ett enda brev var en mardrömsakt i vilken det enstaka brevet tycktes försvinna för evigt.

Likaså när det gällde stenografering så fann jag hieroglyferna tillräckligt förbryllande utan att de skulle kompliceras av att man skrev hårt eller löst, med punkter eller tankestreck eller allt annat. Om det inte varit för lyckan över att få bo hemma och det faktum att jag hade kvällarna och veckosluten lediga, så tror jag att jag skulle ha givit upp med att försöka få någon rätsida på alltihop. Men jag kämpade på med skräcken över sluttentamen hängandes över mig, som ett svärd hängandes i en sytråd.

Vår hemcirkel hade återgått till regelbundna seanser nu när jag var hemma och en kväll hördes en kvinnlig röst tala med upprörd stämma och frågade om hon fick tala med sin son. Vi frågade vad hon hette och hon svarade att hon var Clara Novello Davies. En av seansdeltagarna sade att hon måste vara skådespelaren Ivor Novello's mamma. Anderösten sade att hon *var* Ivors mamma och att hon var mycket angelägen att få prata med honom. Vi förklarade för anden att vi inte kände hennes son men att om det var något meddelande som hon ville att vi skulle förmedla så skulle vi bemöda oss om att han skulle få det. Anden tackade oss för erbjudandet men sade att hon ville prata med sin son själv eftersom det hon ville säga var av alltför personlig natur och inte för andras öron än hans. Vi undrade naturligtvis varför Ivor Novello's mamma lät så oroad men efter det att hon avlägsnat sig så tänkte vi inte mer på saken.

Några veckor senare bad mig en vän som var skådespelare att hålla en seans i hans lägenhet eftersom han så gärna ville hjälpa en av hans vänner som hade blivit intresserad av spiritualismen. Jag samtyckte till att hålla en seans och när jag anlände till lägenheten den kväll vi hade bestämt blev jag presenterad för hans vän som visade sig vara den förtjusande skådespelerskan Beatrice Lillie. >

Så snart ljuset släckts talade hennes son David, som hade försvunnit när han varit i tjänst i flottan, med henne och de hade ett lyckligt återförenande. När David hade gått blev jag förvånad över att höra rösten av Clara Novello Davies igen, som nu vände sig till Bea Lillie. Hon bad Miss Lillie att kontakta Ivor och arrangera en seans för honom med mig så att hon kunde tala med honom om något som var mycket brådskande. Miss Lillie bad Novello's mamma att säga något som hon skulle kunna upprepa för Ivor så att han kunde vara säker på att det verkligen var hans mamma som talade. Anden sade att Ivor just i detta

ögonblick hade kommit in i sin lägenhet efter att ha återvänt från Oxford där han hade träffat en som tidigare varit hans lärare. Så snart ljuset tändes ringde Bea Lillie upp Ivor och berättade allt det som hänt under seansen. Hon fick veta att det hans mamma sagt om att han just hade kommit tillbaka från att ha träffat en tidigare lärare i Oxford, var alldeles sant, och Novello visade en hel del intresse i vad hon berättade. Det bestämdes direkt på telefon att jag skulle ge en seans i hans lägenhet en kväll efter hans föreställning *The Dancing Years*.

Den kväll jag skulle hålla seans för Ivor Novello hade jag bestämt att träffa min skådespelarvän på restaurangen Ivy, dit han hade inbjudit mig på middag. Vi skulle träffa Ivor efter föreställningen och följa med honom till hans lägenhet. Under middagen fick vi ett telefonsamtal från Ivor där han avbokade seansen. Både min vän och jag blev besvikna och lite irriterade över att höra detta så snart inpå det förmodade mötet och utan att få någon riktig ursäkt. Min vän trodde att Ivor troligen fått kalla fötter över tanken på att tala med andar i sin egen lägenhet och kanske trodde att den skulle bli hemsökt efteråt. Vi kom över vår irritation

och njöt av en utmärkt krigstidsmiddag. Några veckor därefter kunde vi läsa i tidningen att Ivor skulle anklagas för ett brott som hade samband med bensinransoneringen.

Tydligen hade han kört ner till sitt sommarhus under veckosluten och använt bensin som någon kvinnlig beundrare lurat till sig utan att förstå att det faktiskt var ett brott under denna krigsperiod. Sedan stod det klart för mig varför Clara Novello hade gjort så stor ansträngning att kontakta sin son. **Uppenbarligen hade hon velat varna honom för att acceptera att ta emot denna olagliga bensin.** Om Ivor inte hade avbokat sin seans med mig i sista stund som han gjorde, så är det möjligt att han hade undvikit den skam och det elände som han fick genomlida när han senare fick tillbringa en månad i fängelse.

Jag träffade Ivor Novello några år efter dessa händelser och han var på seans hos mig många gånger. Ofta kom hans mamma och talade med honom. Ivor berättade för mig att han en kväll under sin fängelsevistelse satt i sin cell och kände sig ensam och deprimerad och undrade över om han skulle kunna uthärda straffet utan att brytas ner mentalt, när hans mamma uppenbarade sig för honom. Han sade att hon såg lika verklig och levande ut som i livet och att hennes ansikte uttryckte kärlek och uppmuntran som gav honom kraft att fortsätta och fick honom att behålla förståndet.

Jag var på teatern den kväll när Ivor hade sin första föreställning av *The Dancing Years* efter det att han kommit ut från fängelset och det var en kväll att minnas. Hela publiken reste sig, applåderna ville aldrig ta slut och det verkade som om åskådarna aldrig ville låta honom gå. Det var en underbar kväll, en stor händelse i teatervärlden, och den gav Ivor den tillförsikt han behövde och känslan av att det förgångna var passerat och att han fortfarande var älskad.

Beatrice Lillie var hos mig flera gånger efter hennes första seans hos mig och en gång kom Rudolph Valentino för att tala med henne. Han nämnde den gång de träffats i Hollywood och Miss Lillie frågade om han kunde komma ihåg under vilka omständigheter de träffats. Valentino svarade att det var på ett beach party vid Constance Talmadge's hus och talade om ett fotografi som tagits vid detta tillfälle där Bea Lillie var med och Valentino satt på ett staket med armen runt Pola Negri. Efter denna seans berättade Miss Lillie att detta beach party var det enda tillfälle då hon träffat Rudolph Valentino och att det fotografi han beskrivit just då fanns i hennes resväska i New York.

Damoklessvärdet föll oundvikligen och en dag satt jag i den sluttentamen som skulle sälla agnarna från de som hade talang för kontorsarbete. Jag hade aldrig fått riktigt grepp om sättet att arkivera eller bemästrat stenografins krumelurer och jag använde fortfarande hellre tvåfingervalsen än tio fingrar när jag skrev på skrivmaskin. Det behöver knappast påpekas att jag sållades bort och att den osannolika bilden av mig själv som en grå eminens bakom generalens skrivbord därmed tonade bort för alltid.

Medan jag fortfarande slickade mina sår fick jag veta att det var ett trängande behov av män som ville arbeta i kolgruvorna för att säkra nationens behov av kol och att alltför få frivilliga hade anmält sig som resultat av detta upprop. Lite obetänksamt svarade jag på denna förfrågan och befann mig nästan omgående på ett tåg på väg till Wolverhampton för att utbildas till gruvarbetare. Av någon anledning som jag säkert fick reda på när jag sökte, så kunde man inte vara kvar i armén när man var gruvarbetare, så innan jag tog tåget till Wolverhampton måste jag bli civil igen.

Det jag missade att fundera över när jag lät mig övertalas att se till att nationen hade tillräckligt med kol, var det faktum att jag under de relativt korta stunder som jag hade suttit inne i ett kabinett under större demonstrationer, hade **lidit av klaustrofobi** i högre eller

mindre grad beroende på storleken på kabinettet och hur luften var därinne. Symtomen var obehagliga men inte i den grad att jag inte stod ut och jag hade klarat av dem så länge som seanserna varade. Dumt nog tänkte jag inte på möjligheten att dessa symtom skulle återkomma, bara tusen gånger starkare, om jag arbetade i jordens innandöme många timmar i sträck.

Under utbildningstiden försökte jag på alla sätt kontrollera dessa känslor av att vara fångad och att kvävas och den orimliga skräck som ansatte mig varje gång jag sänktes ner i gruvan, men vartefter veckorna gick så blev det **mer och mer tydligt att jag aldrig skulle kunna bli en gruvarbetare** och varje timme där nere var som den värsta tortyr.

När jag inte stod ut längre blev jag avtackad och skickades vidare till armén och till en stor militärbas inte långt från hamnen i Liverpool. Vårt arbete bestod av att lasta tunga lådor med utrustning på lastbilar, för de trupper som var utomlands, som sedan kördes till hamnen för att lastas vidare ombord på fartyg. Även om arbetet var tungt och påfrestande och lägret tycktes vara ett utvalt mål för nattliga flygräder och bombningar under dagtid, så kändes det välsignat efter den förskräckliga tiden i gruvorna. *Jag var nöjd med att vara kvar där till den dag segern utropades den åttonde maj 1945.*

Kapitel Tio

I januari 1946, några dagar efter min trettiofemte födelsedag, bytte jag ut min militäruniform mot civila kläder som ömsint tillhandahölls av en omtänksam regering, och vandrade ut från centret för hemförlovade militärer, med en tågbiljett hem och frihet i sinnet.

När jag öppnade ytterdörren till 31 :an med min nyckel kom Edith just ut från köket med en kanna nybryggt te i handen. Hon blev så ivrig över att se mig att hon tappade tekannan på det blankpolerade hallbordet och rusade i mina armar. I årtal fick märket av den skållheta tekannan oss att komma ihåg denna återförening och ingen av oss kunde någonsin klara av att låta ta bort märket.

Senare samma dag dök Owen, som nu var flygkapten med utmärkelser på sin uniformsjacka, oväntat upp och familjen var komplett. I vårt hem ville vi alltid dela glädjen med vänner och vi ringde till flera av dem för att de skulle komma och fira tillsammans med oss. Jag gick till den närbelägna vinbutiken för att se vad jag kunde köpa för att glädja mina vänner och väntade mig inte mycket eftersom tillgången på vin och sprit hade börjat sina tidigt under kriget och det vid denna tidpunkt inte fanns mycket kvar att välja på. Ägaren till butiken var en man som vid några tillfällen hade deltagit i mina gruppsanser. Innan jag ens hunnit fråga efter det vin jag ville köpa tog han med en bugning fram en stor flaska champagne. Han talade om att det var den sista han hade och att han sparat den för detta tillfälle när jag återvände hem för gott, och han ville absolut inte ha något betalt för den.

Sent samma kväll när alla skålar hade utbringats och våra vänner gått hem såg jag i skenet av taklampan de nya rynkor som kriget hade etsat i Ediths ansikte. År av osäkerhet och

konstant oro för Owen och sömnlösa nätter när bomberna föll runt huset hade satt sina spår. Hon såg gammal och trött ut men för mig hade hon aldrig varit vackrare.

Jag tillät mig att ta det lugnt några dagar och acklimatisera mig till det civila livet innan dörrarna till *the Temple of Light* åter öppnades och jag återtog det arbete som jag var född att utföra.

Vid en gruppseans då överbefälhavaren för flygvapnet, Marshal Lord Dowding, en övertygad spiritualist, hedrade oss med sin närvaro, presenterade min cockneyguide Mickey en ung pilot med dessa ord: "Det är en kille här från flygvapnet som vill komma i kontakt med sina föräldrar. Han är så ivrig att jag inte vet om han kommer att kunna tala men jag ska försöka hjälpa honom". Strax hörde vi rösten av flygaren som bad oss kontakta hans mamma och pappa. Han hade ofta varit hos dem men de hade inte kunnat se honom. Han berättade att han blivit dödad då hans plan störtade över Norge när han var tjugo år gammal och att han var sina föräldrars enda barn. "Var snäll och säg till mamma att jag mår bra nu"; bad han, "hon är så olycklig att det gör henne sjuk."

Ingen i gruppen kunde identifiera den som meddelade sig, så Mr Walter West, vår vice ordförande för *the Temple of Light* bad om pojkens fullständiga namn och adress och lovade att ta kontakt med familjen om detta var möjligt. "Tack så väldigt mycket"; sade pojken, "Jag hade tre dopnamn, Peter William Handford och mitt efternamn var Kite." **Han angav sedan en adress i Grange Park, norr om London, där han sade att föräldrarna fortfarande bodde.** Men det var inte allt, för Peter Kite talade sedan till en man i gruppen och sade: "Jag känner dig. Du är Mr Turner och du drog ut en av mina tänder."

Ingen av de andra deltagarna kände till att Mr Turner var tandläkare och inte heller visste de hans namn. Mr Turner sade att han kom ihåg när Peter Kite kom till honom för behandling några år tidigare, men han kände inte till att han hade blivit dödad eller ens att han hade gått med i flygvapnet.

Efter seansen gick Mr West till Grange Park och fann huset som Peter hade sagt att hans föräldrar bodde i och ringde på dörren. Den döde pojkens mor Mrs May Kite, öppnade för Mr West och när hon fick höra vad han hade att berätta, accepterade hon villigt en inbjudan till att delta i en särskild gruppseans vid *the Temple of Light* tillsammans med Peters pappa.

Eftersom vi kände att **Lord Dowdings närvaro** vid den första seansen hade underlättat för flyglöjtnant Peter Kite att komma i kontakt med oss, bjöd vi in honom att vara med i den speciella grupp där pojkens föräldrar skulle vara gäster. Något som han villigt gick med på.

Nästan direkt är ljuset släcktes kom Mickey för att berätta att Conan Doyle ville säga några ord till Mr och Mrs Kite innan deras son kom och talade med dem. Doyle som under sin livstid slutligen blev övertygad spiritualist efter att ha suttit med olika medier i årtal, talade sedan mycket vänligt med föräldrarna, vilka inte hade någon kunskap alls om spiritualistiska spørsmål. **Han förklarade för dem hur Peter, efter det att planet kraschat, hade upplevt att han fortfarande levde men i en ny mera subtil kropp, som i alla aspekter liknade hans fysiska kropp som han kunde se ligga orörig i vraket av det störtade flygplanet.**

Doyle berättade vidare att deras son först hade blivit konfunderad eftersom han, även om han kunde se och känna igen sin kropp, kände sig så fantastiskt levande och frisk att han helt enkelt **inte kunde förstå att han var död.** När två bönder kom för att titta på det sönderslagna

planet var Peter förbryllad över att de varken verkade se eller höra honom men snart kom några av hans vänner som han visste var döda, för att förklara för honom hans nya livstillstånd och för att föra honom till sitt nya livsplan.

Så snart Conan Doyle hade slutat prata, hälsade Peter Kite upphetsat på sin pappa och mamma. "Jag har fått hunden, mamma" sade han skrattande, "det är en schäfer." Detta anspelade på att han hade spelat sin mamma ett spratt bara några dagar innan sin död. Peter hade varit förtjust i hundar och han hade ringt sin mamma för att säga att han just skickat hem en schäfer som han hade fått. Mrs Kite var ingen hundälskare och tanken på att en stor schäfer skulle slita hemmet i stycken hade inte tilltalat henne. Efter att ha skojat med henne en stund hade han förbarmat sig och påmint henne om att det var första april.

"Jag såg dig lägga mitt fotografi i din väska tillsammans med dem från Norge innan du gick hemifrån"; fortsatte anderösten. Mrs Kite talade om att hon bytt handväska innan hon gick till seansen och hade fört över dess innehåll som bland annat bestod av fotot av hennes son och några andra foton från hans grav i Norge, som nyligen skickats till henne.

"Du håller trädgården i fint skick"; sade Peter. "Jag tycker om den del som du har gjort till en minnesplats. Vet ni om att fåglarna som har byggt bo i körsbärsträdet kan se mig även om du inte kan det?" Föräldrarna berättade för oss att de för sex år sedan efter det att Peter gått bort hade gjort om en del av trädgården till ett minne av honom och hade där planterat ett körsbärsträd där fåglar just höll på att bygga bo. "Jag är ofta i mitt rum och du har inte förändrat någonting i det"; fortsatte Peter. "Mitt modellflygplan är fortfarande där och alla böcker och den där tapeten jag inte gillade!"

Det var sant att föräldrarna hade behållit sin sons rum precis som det var den dag han dog och att han aldrig tyckt om tapeten.

"Jag är glad att min bil fortfarande fungerar men den är allt lite för liten för dig pappa, eller hur?" Mr Kite höll med om att Peters sportbil var i minsta laget för honom eftersom han var en ganska stor och något överviktig man.

"Jag säger alla dessa löjliga och obetydliga saker bara för att ni ska veta att det verkligen är jag som talar och att jag faktiskt kommer och besöker er. Mest av allt vill jag att du och mamma ska veta att jag lever, och är mer levande nu än jag någonsin varit."

I nästan fyrtio minuter fortsatte Peter Kites röst att komma med den ena beviskraftiga detaljen efter den andra, obetydliga i sig själva, men tillsammans ovedersägliga bevis på hans identitet och på hans fortlevnad.

När seansen var slut förklarade föräldrarna att deras sons fortsatta levnad efter döden slutgiltigt hade bevisats för dem. "Jag tänkte inte mycket på dessa ting tidigare"; sade Mr Kite, "men nu är jag fullständigt övertygad." Mrs Kite tillade, "Jag har fått mer tröst av denna seans än jag har fått från någonting tidigare sedan min son dog och jag är inte alls lika bitter nu som jag har varit."

Under en av mina permissioner från det militära hade jag haft en seans med Mrs Marie Barrat, en belgisk dam som bodde i Golders Green, vars son George hade dödats under tjänstgöring tidigt under kriget. George hade manifesterat sig under seansen och hade givit så odiskutabla bevis på sin fortlevnad att hennes sorg hade mildrats och att det kändes värt att leva igen. Mrs Barrat var förmögen och hade ett gott hjärta. Som ett slags "tack så mycket" kombinerat med en gåva till minne av hennes son, beslöt hon att ge andra mammor som hade förlorat sina söner möjligheten att få den tröst som hon själv hade fått.

Så snart jag återvänt hem efter militärtjänsten bokade Mrs Barrat en regelbundet återkommande tid för seans med mig och till dessa seanser tog hon med sig mammor från hela landet och betalade deras utgifter ur en fond som hon grundat för detta ändamål.

Före varje seans talade Mrs Barrat om för sina mammor att hon inte hade berättat någonting alls för mediet beträffande någon av dem, inte ens deras namn, så att allt som kom fram skulle bli så beviskraftigt som möjligt. Många gripande återförenanden utspelade sig vid dessa seanser och mödrarna kunde gå tröstade därifrån.

En gång dök inte en av Mrs Barrats mammor upp vid den tidpunkt då seansen skulle börja och efter att ha väntat några minuter beslöt vi att vi måste börja utan henne. När seansen hade pågått en stund hördes en ung mans röst som frågade efter sin mamma. Mrs Barrat frågade honom om vem han var och när han givit henne sitt namn så förstod hon att han måste vara son till den kvinna som inte kommit. Mrs Barrat förklarade för den döde pojken att hans mamma inte hade kommit och att seansen hölls utan att hon var med. "Mammas tåg var försenat"; sade rösten, "men hon är här nu. Hon sitter på en stol alldeles utanför detta rum. Var snäll och låt mig få tala med henne." Mrs Barrat beklagade att hon inte kunde öppna dörren till seansrummet för att låta hans mamma komma in på grund av risken för att ljus skulle strömma in och skada mediet. **"Jag måste tala med henne på något sätt"; sade den unge mannen, "hon sörjer så mycket över mig att det gör mig olycklig och gör att jag inte riktigt kan slå mig till ro här i mitt nya liv."**

Sedan hände något underbart. Som regel talar rösten från anden från en punkt över mitt huvud och lite åt sidan, inom det som Mickey refererat till som "aurans utflöde"; men när denne ande talade, flyttade sig rösten bort från mig rakt över rummet till dörren där han ropade högt på sin mamma. Från utsidan svarade hans mamma honom och den döde pojken och den levande mamman talade med varandra genom dörren, tills mamman hade blivit helt övertygad om att det verkligen var hennes son, som var lika levande och kärleksfull som han varit i detta livet.

I en annan grupp var det en dotter som kom tillbaka för att trösta sin mamma. En Mrs Maxon som bodde i Oxford ringde en eftermiddag, av en ingivelse som hon sade, och eftersom det råkade finnas en ledig plats i en av grupperna så fick hon den platsen. Hennes dotter manifesterade sig och berättade om sin karriär som danslärare med en klar flickröst som lät som om hon kom från landets norra delar. Flickan påminde sin mamma om den senaste baletten de hade sett tillsammans på Covent Garden, *Les Sylphides*, och berättade att efter det att hon dött hade träffat Anna Pavlova, för vilken hon alltid hade haft den största respekt och beundran som den största inom detta område.

Dottern talade också om en gång då hon för flera år sedan hade skolkat från skolan och väntat tre timmar i snön för att få en plats på läktaren och se Pavlova dansa en matinéföreställning. Mickey var förbryllad över den klädedräkt som han sade att flickan hade på sig. Först sade han att det var en bröllopsutstyrsel, sedan att det kanske var konfirmationskläder men när han beskrev några röda blommor på kjolen kände Mrs Maxon direkt igen det som den långa balletklänning som bars i *Les Sylphides*. > Hon berättade att hon själv hade sytt på de röda blommorna på kjolen en kort tid innan hennes dotters sista sjukdomsperiod. **"Jag har fått absoluta bevis på min dotters fortlevnad;" skrev Mrs Maxon i ett brev till *Psychic News* efter denna**

seans. "Jag var en fullkomlig främling vid seansen och hade bokat min plats per telefon från Oxford och jag kom ensam."

De flesta av dem som kommunicerar från andra sidan vid mina seanser talar om hur bra de har det i sitt nya liv, men jag kommer ihåg en som förvånade en av mina grupper genom att vara väldigt grinig och missnöjd. Han berättade för oss att han varit en amerikansk soldat som hade dödats vid en blixttack mot London och när en dam i gruppen sade att hon var förvånad över att han pratade på detta sätt svarade han: "Nåväl, det var inte så roligt att komma hela den långa vägen till London bara för att direkt bli dödad i ett anfall."

Direktröstseansen är normalt belagd med två restriktioner. En är att den måste hållas i totalt mörker. Den andra är att bara ett visst antal seansdeltagare kan vara närvarande. Både före kriget och under kriget när jag hade permission hade Noah Zerdin och hans cirkel experimenterat med ett speciellt konstruerat kabinett i vilket jag satt under seanserna i avsikt att komma ifrån dessa båda restriktioner. Dessa experiment blev slutligen så lyckade att vi beslöt att fira femtonårsdagen av bildandet av *The Link Association* med en stor allmän seans i Kingsway Hall, då salen skulle vara fullständigt upplyst. Vi räknade med att mer än tusen personer skulle kunna delta.

På den stora dagen blev jag introducerad av flygvapnets befälhavare Lord Dowding som bad publiken att acceptera hans personliga försäkran om att inget bedrägeri skulle förekomma under kvällen. Kabinettet, som var fyrkantigt, drygt två meter högt och med en sida på etthundratjugo centimeter, placerades mitt på podiet där det kunde ses av alla i publiken. De som satt längst ut åt ena sidan kunde förmodligen även se dess baksida. De fyra sidorna var klädda med ett tjockt material så att inget ljus skulle kunna tränga in och där inne satt jag på en vanlig stol.

Cirka en halv meter framför kabinettet fanns en mikrofon som omgavs av medlemmarna av Zerdins cirkel i form av en elips med kabinettet som fokus. Under dessa förhållanden kunde publiken i ljuskronornas starka sken få en demonstration av oberoende direktröst, medan det i vanliga fall bara var en liten grupp människor som kunde få vara med om detta.

Det första som hördes var Miceys klara cockneyröst och eftersom det verkar som om en del av hans uppgift är att få människorna på bra humör innan seansen, skrattade man när han sade:

"Juste gäng här ikväll, är ni inte? Jag antar att de flesta inte vet mycket om såna här grejer men jag ska göra mitt bästa för er!" Och från det ögonblicket var det verkligen det han gjorde.

Den första besökaren från den andra sidan uppgav namnet Roy Marchant och kändes igen av sina föräldrar i publiken. "Hej mamma! Hej pappa!"; sade Roy upphetsat. "Jag vill bara att ni ska veta att jag inte är död. Jag är fantastiskt levande och sänder min kärlek till er och till mitt barn." Hans föräldrar svarade honom tillgivet. Sedan tackade Roy sin mamma för ett barnkalas som hon haft för hans dotter. "Tänk inte på mig som om jag skulle vara långt borta"; fortsatte han. "Det är jag inte! Jag är ofta hos er. Jag var med i Schweiz! Det finns faktiskt ingen separation."

Nästa kommunikatör sade att hon hette Gladys Richmond och ville tala med en man som satt långt fram i publiken. Hon bad om att bli förlåten för något missförstånd mellan dem när hon var jorden. "Jag är ledsen för allt som skedde"; sade hon. "Det var en olycka. för det tror du väl att det var, eller hur?" Mannen försäkrade henne om att han både trodde det och

förstod. "Jag är så glad att du förstår"; sade Gladys, "och att du inser att jag älskar dig och att vi en dag kommer att vara tillsammans igen. Du tar ofta fram det sista brev jag skrev till dig innan jag reste till Skottland och jag kan se att du läser det.'

"Jag känner mig som en inkräktare, men jag hoppas att du inte misstycker" hördes en kvinnlig röst säga. "Jag är Stella Patrick Campbell och jag vill presentera Leslie Howard för dig." Det hördes ett förväntansfullt sus hos publiken. Leslie Howard, den kände skådespelaren, hade dödats tre år tidigare när hans obebäpnade flygplan sköts ner av ett tyskt stridsflygplan, och hans bortgång hade sörjts vida omkring.

En kultiverad maskulin röst hördes. "Gud välsigne dig! Jag är så glad över att kunna komma och tala med dig på detta sätt. Många av er kanske inte fullt förstår att det inte finns någon död. De av oss på denna sida som kommer på detta sätt, kommer för att vägleda, hjälpa och försöka lyfta er. Andlig vägledning upphör inte och et som hände för tvåtusen år sedan och som skett under decennierna, händer ännu i denna dag. Jag gick till möten som detta när jag var på jorden och jag tyckte det var mycket intressant och jag fann tröst i det. Jag var kanske inte spiritualist men trodde på människans fortlevnad efter den fysiska döden."

Howard fortsatte med att vara mer personlig när han sade: "Jag skulle vilja prata med Phyllis James, min tidigare sekreterare." Miss James svarade honom och han bad henne sända de käraste hållningar vidare till "Ruth" och att tala om för hans familj att han hade framträtt denna kväll. Han avslutade med att "döden har inte berövat mig några av mina egenskaper. Gud välsigne var och en av er här ikväll.'

En av de mest gripande kontakterna den kvällen började med att Mickey mycket svagt sade: "Jag vill tala med damen i grått längst bak eftersom hennes pojke är här. Han tjänstgjorde i flottan. Hans namn är Jim." En kvinna i raden längst bak frågade: 'Är det till mig?' I samma ögonblick hon talade hördes plötsligt ett högt och rörande utrop: "Mamma! Mamma! Jag är så glad att du kom!"

"Käraste, allra käraste"; var allt som damen kunde svara. "Jag är inte alls död" försäkrade henne Jim, "jag är helt okey!" I sitt försök att vara övertygande ökade Jims oro. "Jag drunknade inte! Jag lever!" De utropade orden klingade ut över salen fyllda med smärtan över att han inte var säker på att den tröst han försökte ge kanske inte skulle förstås fullt ut. Mickey ingrep i detta ögonblick för att komma med det antiklimax som fick alla att åter le. "Jag kan försäkra dig om att Jim ser förbaskat mer levande ut än vad du gör, damen!"

När seansen närmade sig slutet hördes en kvinnas röst tala på det bildade och tydliga sätt som var så välbekant för min egen hemcirkel. Det var Ellen Terrys röst. "Damer och herrar"; sade hon, "Jag ombads komma hit i kväll och tala en stund även om jag alltför väl vet att många har betydligt fler färdigheter än jag har. *För alla er som har tro på anden och är övertygade om att livet fortsätter efter döden, så finns det ingen anledning att ni inte skulle utveckla andens stora gåvor i era egna hem.* Ibland kanske ni tappar modet och känner er nedstämda och att ni inte gör tillräckliga framsteg, **men vi hjälper er från vår sida allt vi kan**, även om vi inte kan säga hur lång tid er individuella utveckling kommer att ta. För några tar det årtal medan det går väldigt fort för somliga om de är ihärdiga. Men ha tillit och var ärliga i anden och använd era gåvor i mänsklighetens tjänst.

Kriget har lämnat världen i kaos och mer än någonsin kommer ni att behövas för att föra vidare den hjälp som kan komma från vår sida av livet. Människans okunnighet och själviskhet har fört med sig stort lidande för mänskligheten, och så säger folk "Varför tillåter

Gud allt detta?" Men Gud gav er en fri vilja. Sök efter att finna en förbindelse med dem som är i andevärlden och kom alltid ihåg Jesu löfte, "Hör upp! Jag är alltid med er!" Gå vidare i styrka och vet att ni också kommer att tjäna, att bli Hans tjänare, Hans barn, och ni kommer att känna den frid som är evig.'

Med dessa ord slutade den första stora offentliga demonstrationen av direktröst i fullt ljus och den hade varit lyckad bortom alla våra förhoppningar, och den var bara den första av många som jag skulle ha, inte bara i London utan i de största hallarna i hela landet. Jag kände starkare än någonsin att mitt liv var ämnat till att trösta de sörjande och att ge visshet till dem som sökte sanningen om vad som ligger bakom det vi kallar död.

Efter denna kväll vällde breven in säckvis till *The Temple of Light*. Det var så många människor som ville ha privatseanser med mig eller delta i gruppseanser och så många sällskap över hela England som ville att jag skulle komma och demonstrera mitt mediumskap, att det stod fullständigt klart för mig att jag måste kraftigt begränsa den stora mängd arbete jag utförde, för att inte riskera ett nervöst sammanbrott och genom detta kanske förlora min dyrbara gåva helt och hållet. Av denna anledning omorganiserades *The Temple of Light* och allt som tidigare hade varit mitt ansvar, när det gällde ekonomi och administration, togs över av styrelsen så att jag kunde känna mig fri från bekymmer och ångslan. På så sätt kunde mitt arbete ordnas så att mitt mediumskap kunde användas för att hjälpa så många människor som möjligt utan att äventyra min hälsa eller mitt nervsystem. Pastor Arthur Sharp avgick från sin tjänst i St Stephens i Hampstead för att bli vår ordförande och pastor Charles Drayton Thomas blev medlem av styrelsen. Det var ett underbart team, fulla av entusiasm, som på den tiden samlades runt mig.

Vid en annan demonstration i fullt ljus, denna gång på La Scala teatern i London, >> hördes en röst som sade sig tillhöra John Wesley, metodistkyrkans grundare. Han gav ett underbart tal i vilket han berättade för åhörarna om andevärldens plan att bringa ljus till vår mörka värld och **att sprida kunskap om livet efter detta**. När jag satt där i mitt kvalmiga kabinet på podiet och lyssnade till honom, förundrades jag över hans vältalighet och språkkänsla som låg långt bortom gränserna för min egen bildning.

När Wesleys röst hade tonat bort och efter det att ett flertal andar hade talat till vänner i auditoriet, hördes en ung flickas röst, full av iver och sinnesrörelse. Hennes ord stockades men var tydliga och hon sade att det var hennes första försök att kommunicera. "Vad heter du?" frågade Drayton Thomas som satt på scenen tillsammans med Lord Dowding och min hemcirkel. "Jag heter Doreen"; svarade flickan. "Kan du säga oss ditt andra namn?"; löd nästa fråga. Som om flickan tyckte det var alltför svårt att tala, svarade Mickey åt henne och sade att hennes efternamn var Marshall. Det hördes ett sorl av spänning från åhörarna när de spekulerade om denne Doreen Marshall kunde vara ett av offren för den perversa mördaren Neville Heath, som hade hängts för mordet på en annan beklagansvärd flicka för inte så länge sedan.

'Är det någon här som känner Doreen Marshall?'; frågade Drayton Thomas publiken. En man i de främre raderna svarade att han bott mitt emot hennes hem. Sedan försökte flickan prata igen. "Jag mår bra nu"; sade hon och talade sedan till mannen som påstod sig vara hennes granne, "Jag brukade klappa din hund". Vid det laget överväldigades flickan av

känslor och kontakten bröts. När jag lyssnade till publikens sorl och ivriga kommentarer så kunde jag inte hjälpa att jag kände mig ledsen över att den påverkan som denna stackars mördade flickas ansträngning att kommunicera hade på publiken, var så mycket större än hela det vackra tal som hållits av den man som påstod sig vara John Wesley.

När Owen muckade återgick han till sitt tidigare arbete vid Elstree Studios men efterhand som veckorna gick noterade både Edith och jag med oro att han inte längre var den lycklige och obekymrade unge man han var före kriget. Han var rastlös och ur

balans och började tillbringa kvällarna på sitt rum istället för att gå ut med sina vänner och roa sig som han brukade göra. Jag förmodade att detta otypiska beteende var resultatet av den stress som årtal av tjänstgöring som bombplanspilot hade orsakat, och tog hänsyn till detta när det gällde humörsvängningarna och den plötsliga irritation han kunde visa, som var så olik hans tidigare sätt. Vi kom också ihåg den hjärnskakning han fått vid kraschlandningen och frågade oroligt om han led av huvudvärk, oklart seende eller symtom på yrsel. Föremålet för vår omtanke kunde svara med utdragna suckar eller genom att resignerat himla med ögonen. Edith började tala om neuroser och om personlighetssplittring som kunde uppkomma efter stress och jag upptäckte att hon lånade handböcker i psykologi på biblioteket som hon gömde under kuddarna på de fåtöljer som fanns i vardagsrummet när jag eller Owen var i närheten.

Svaret när det gällde Owens olustkänslor visade sig vara enklare än något som hans mamma hade kunnat komma på. Under en period av flygträning i Kalifornien hade han blivit kär i en amerikansk flicka. De hade brevväxlat under hela kriget och så snart han var tillbaka till det civila livet hade Owen skrivit och friat till henne. Eftersom han hade varit fullkomligt ärlig när det gällde sina ekonomiska framtidsutsikter, som var allt annat än lysande, och hans flicka hade förmögna föräldrar, väntade Owen på helspänn på hennes svar medan han svängde mellan eufori och mörkaste förtvivlan. Så snart hon telegraferat att hon tog första bästa båt till England för att gifta sig med honom så var Owen sig själv igen.

Owen och Jane gifte sig med Fader Sharp som vigselförrättare i hans tidigare kyrka St Stephens i Hampstead. Jane var en vacker brud och Owen en mycket stolt brudgum. Det som fanns kvar av Owens skvadron formade en hedersvakt och eftersom Janes föräldrar inte kunde resa till ceremonin i England var det jag som fick stå som ställföreträdande förälder och ge bort Jane. Det var ett lyckligt bröllop även om brudgummens moder fällde några tårar när paret reste iväg på smekmånad vid kusten. De slog sig senare ner i en liten lägenhet i Maida Vale och fick så småningom en dotter som var en stor glädje för Edith och de unga föräldrarna.

När motgången kom var den plötslig. Vi hade varit ute på restaurang med några vänner och det hade varit en trevlig kväll. På vägen hem i tunnelbanan anmärkte Edith på att hon kände sig konstig och när jag betraktade henne i vagnens ljussken var hennes ansikte grått. Jag ville ringa efter en läkare så fort vi kom hem men Edith ville inte lyssna på det och när jag givit henne lite konjak kom färgen tillbaka i ansiktet och det gjorde mig lite lugnare.

Det var gryning när jag vaknade med ett ryck och kände mig orolig. Jag tittade på Edith och hon tycktes sova lugnt. Men känslan av oro kvarstod och jag tittade mera ingående på henne. Ena sidan av munnen hängde ner. Jag hoppade ur sängen och sprang till telefonen. När läkaren kom sade han att Edith hade fått en stroke. Från att ha varit en strålande glad personlighet hade min fru plötsligt blivit hjälplös och hennes långa sjukdomstid på fem år hade börjat.

En gift dotter till Edith hjälpte mig igenom den första mest kritiska perioden genom att sköta om sin mamma på bästa sätt, men snart kom den tidpunkt då hon och hennes familj måste flytta till ett annat område och jag måste klara mig bäst jag kunde alldeles själv. Även om jag kan tala med dem som vägleder och hjälper mig från andra sidan lika lätt som mina seansdeltagare kan, brukar jag vanligen inte be om hjälp med materiella problem eftersom de alltid gjort det mycket klart för mig att jag inte kan förvänta mig att livet ska vara lätt eller att jag skulle vara föremål för speciella privilegier bara för att jag är deras medium. Men när handlandet, matlagningen, att ta hand om min fru och på samma gång försöka fullgöra mitt arbete, blev en börda av mardrömskaraktär så beslutade jag mig för att be dem om hjälp. Vid min hemcirkels nästa seans bad jag om att de skulle skicka någon till min hjälp.

"Någon har redan blivit sänd"; sade Mickey, "han arbetar i detta hus och han var på din senaste stora sammankomst i Kingsway Hall." Jag kunde inte förstå vad Mickey menade. Den enda person som arbetade i huset var en ung man som renoverade ett av sovrummen. "Du kan inte mena målaren?" sade jag till Mickey. "Jo, det gör jag" svarade han morskt. "Han heter Bill Willis och han undrar vad i all världen han ska göra när han är klar med detta jobb därför att hans arbetspartner just har lämnat honom. Fråga honom och han kommer att ta hand om dina problem och bli intresserad av ditt arbete." Det var sant att det från början hade varit två målare och att en av dem saknats de senaste dagarna, men även om det var så verkade Mickeys lösning på mitt problem högst osannolik. "Fråga honom! Jag säger ju att han kommer att göra det"; sade Mickey med ett spår av otålighet vid min tydliga skepsis. "Nåväl"; sade jag. "Om du säger det så, Mickey".

Nästa morgon tog jag mycket försagd en kopp te med mig in till det rum där målaren arbetade. För att kolla Mickeys yttrande skulle jag just fråga honom om han hade varit med på sammankomsten i Kingsway Hall när han sade hur intressant han tyckte att det varit. Han berättade att han suttit bredvid en kvinna, vars son som hade blivit dödad i kriget talat med henne med en röst som var precis så som den varit när han var på jorden. 'Är det verkligen sant?' sade Bill. "Det är nästan alltför underbart för att det ska vara det." Jag försäkrade honom om att det var sant och frågade honom sedan, för att ytterligare testa Mickey, om hans arbetskolllega hade lämnat honom i sticket. "Ja;" sade Bill, "han har verkligen lämnat mig mitt i smeten. Jag kan inte fortsätta med verksamheten utan en arbetskamrat och han har lämnat mig för gott. Jag vet inte vad jag ska göra när jag är klar med detta jobb. Troligen blir det att arbeta i någon fabrik.'

"Skulle du vilja komma och arbeta här?" frågade jag. "Jag skulle behöva någon som kunde se om huset och hjälpa mig att sköta om min fru." Bill tvekade och frågade sedan om ett rum ingick i arbetet. När jag sade att det gjorde det, erbjöd han sig att göra ett försök förutsatt att jag inte hade någonting emot att bli utsatt för experiment under tiden som han lärde sig att laga mat. Han sade också att han skulle vilja veta mera om "den där andeverksamheten".

Det stod snart klart att Bill var en skatt. Snabbt lärde han sig de rutiner som vi hade och började studera kokböcker för att enare servera delikata och fantasifulla rätter. Han blev mycket fäst vid Edith och vakade över henne som en höna med en enda kyckling. Han gjorde också allt han kunde för att göra livet lättare för mig och var snart en regelbunden deltagare i min hemcirkel. Vid ett tillfälle kom någon som han hade känt och älskat för att tala med honom och detta gav honom en personlig visshet om individens överlevnad. Många av mina vänner och seansdeltagare mins Bill med kärlek innan han sorgligt nog gick bort alldeles för tidigt i en obotlig cancersjukdom.

Styrelsen för *The Temple of Light* organiserade ytterligare en mycket stor demonstration i

Kingsway Hall. Liksom vid det tidigare tillfället skulle jag sitta instängd i mitt kabinett på scenen medan salen hade full belysning. I veckor innan det utsatta datumet var alla platser bokade och den aktuella kvällen var även alla ståplatser upptagna och hundratals fick vända i dörren.

Som vanligt talade Mickey först, men vid detta tillfälle berättade han ovanligt nog att Mickey bara var det namn som han var känd under i andevärlden och för sitt medium. Han sade att i sitt liv på jorden hette han John Whitehead och hade sålt tidningar utanför Camden Town tunnelbanestation tills han blev överkörd och dödad av en lastbil vid tio års ålder. "Jag är mycket lyckligare här än jag någonsin var på er sida" försäkrade han de församlade. "Man skulle kunna säga att när jag kolade var det det bästa som någonsin hänt mig!" Detta framkallade en hel del skratt och spänningen i salen minskade påtagligt.

Nästa anderöst påstod sig vara "Jack Hickinbottom" som bott på Albert Street 76, Tipton, Staffordshire. Från auditoriet hördes en kvinna svara, Ja, min son, jag är här!" **Modern och sonen talade sedan med varandra över den illusoriska klyftan mellan liv och död, om sådana banaliteter som färgen på en regnkappa, namnet på grannens hund och om den sjukdom pojken hade haft.** Allt detta hade egentligen ingen betydelse i sig självt men för mamman, som hade färdats från sitt hem i Midlands samma morgon och inte kände någon i London, var detta det övertygande beviset på att hon faktiskt talade med sin son som hade varit död i åtta år.

När mötet närmade sig slutet gav pastor Drayton Thomas ett kort anförande i vilket han försökte inpränta i åhörarna att det fanns mer i de demonstrationer vi gav än själva kommunikationen mellan denna värld och nästa. Vetenskapliga, privata eller känslomässiga bevis är i och för sig okey, sade han, men om det bara var det som man tog med sig hem från mötet så hade 'apelsinen skalats och frukten slängts bort'. **"Den verkliga meningen"; fortsatte han, "är att livet fortsätter från nivå till nivå för att slutligen nå upp till Gud."** Några dagar senare syntes denna artikel i *Psychic News*:

Somliga i publiken vid Kingsway Hall som deltog i den direktröstseans som anordnats av The Temple of Light tycks undra om man kan lita på att utsändningsutrustningen är riktigt äkta. Eftersom det är jag som är ansvarig för denna utrustning så kan jag garantera dessa människor att apparaterna installerades på lördagsmorgonen flera timmar innan någon från organisationen anlände. Allt testades av mig personligen och under hela mötet är mikrofonerna helt under min kontroll.

En standardtyp av bandmikrofon används, varav det finns två stycken framför kabinettet som båda är kopplade till förstärkaren. Den som används av ordföranden och den andra, som finns vid sidan av bordet, är båda enkelriktade vilket betyder att de bara fångar upp signaler framifrån, och ledningarna är parallellkopplade. En mindre bordsmikrofon med en strömbrytare finns på den andra sidan av bordet och fungerar bara så länge som knappen är intryckt. Denna används för att be folk i salen tala högre eller för att ge en extra förklaring under demonstrationen. Det bör nämnas att när denna mikrofon används så får jag automatiskt en indikering om att så sker. Det är fullkomligt omöjligt att använda denna mikrofon utan att jag märker det.

Mikrofonen framför kabinettet slås på några minuter efter det att mediet har kommit in och på samma gång slås bordsmikrofonen av. Det är då bara de två kabinettmikrofonerna kvar, vilka knappast kan fånga upp några andra signaler.

Uppriktigt sagt så trodde jag inte, när jag först installerade utrustningen för ett tag sedan, att dessa mikrofoner skulle kunna snappa upp mycket, om än något, eftersom det finns ett

draperi av ett ganska tjockt material mellan mikrofonerna och mediet. Om läsaren vill göra ett enkelt test så häng en handduk över en radio när någon talar. Naturligtvis blir ljudet dämpat och på liknande sätt borde Mickeys röst bli otydlig, men som alla som var där vet, var den inte det.

Vad mera är! Och detta är viktigt, så är jag inte spiritualist eller personlig vän till någon av de övriga och jag känner heller inte någon av personalen på *Psychic News*, men jag skulle vilja ha svar på två frågor. Är rösten inne i eller utanför kabinettet? Om den är därinne, varför är den då så tydlig? Och varför hör inte människor som sitter nära kabinettet det som går in i mikrofonerna? För att få det resultat som uppnått så är det nödvändigt att tala högst sextio centimeter från mikrofonen och med en röst som är cirka dubbelt så hög som vid normal konversation. Det får en att fundera.

Brevet var signerat av Mr George A. Muirhead, Drewstead Road 99, London, S.W16 som vid denna tid var ljudingenjör vid *Tannoy Public Address Equipment Company*.

Kapitel Elva

Under tiden pastor [Charles Drayton Thomas](#) gjorde tjänst i *The Temple of Light's* styrelse och var medlem i min hemcirkel, hade han en helt annan funktion som medlem i styrelsen för *The Society for Psychical Research, SPR*. Denna sammanslutning grundades år 1882 av en grupp forskare och vetenskapsmän vars främsta syfte var att "göra systematiska undersökningar av vissa fenomen som tycks oförenliga med någon allmänt accepterad hypotes" och som organisation betraktas vanligen SPR som den mest skeptiska i världen. Emellertid var det så att när Drayton Thomas, genom flera noggranna försök som han utfört, väl hade övertygat sig om att **de fenomen som framkom genom mitt mediumska inte bara var äkta utan av hög klass, fick han mod genom sin övertygelse, att vara med mig på podiet och vittna inför publik om rösternas verklighet.**

Dray fick höra talas om att några av hans kolleger inom SPR, som hade deltagit vid en av mina demonstrationer hade föreslagit att rösterna skulle ha kunnat komma genom min mun även om jag mottagit budskapen kläraudient. Dray bestämde sig för att uppfinna ett test som om det fungerade, skulle motsäga detta en gång för alla. Naturligtvis gick jag med på att samarbeta under vilka undersökningsvillkor som han än satte upp, såsom jag alltid gjort när jag känt att forskaren är ärlig, seriös och har ett öppet sinne. När det gäller utfallet av Drayton Thomas undersökning kan jag inte annat än att citera den redogörelse för det som publicerades under hans namn i *The [Psychic News](#) den 14 februari 1948*:

"Den 5februari satte jag en remsa av elastoplast över hans tätt slutna läppar. Den var 14 cm lång och drygt 6 cm bred och hade ett mycket starkt lim. Jag pressade mycket noggrant fast denna remsa över och runt de slutna läpparna. En halsduk bands sedan stadigt fast över tejpens och mediets händer bands fast ordentligt till stolens armstöd. Ytterligare ett rep fästes så att han inte skulle kunna böja ner huvudet. På så sätt skulle han inte kunna nå bandaget även om han under trans skulle kunna lossa på det.

Vem som helst kan genom att sluta läpparna hårt och försöka prata, förstå hur dämpade och obegripliga de ljud är som då uppstår. Mitt experiment var konstruerat för att visa att

även under dessa omständigheter ett tydligt välartikulerat tal kunde produceras genom direktröst. **Experimentet lyckades fullständigt.** Strax talade rösterna med sin vanliga tydlighet och Mickey framhöll detta flera gånger genom att ropa högt. Tolv personer var närvarande och vi hörde alla mer än tillräckligt för att övertyga den mestförhärdade skeptiker om att förseglingen av Mr Flints mun på intet sätt hindrade de osynliga talarna från att säga vad de ville. Vid seansens slut undersökte jag repen och förbandet och fann allt intakt och orört. Tejpen satt så fast att jag hade avsevärda svårigheter med att avlägsna den utan att orsaka smärta.

klipp [Psychic News den 14 februari 1948:](#)

MEDIUM GAGGED: But Guide Spoke In Direct-Voice

LESLIE FLINT'S INDEPENDENT DIRECT-VOICE MEDIUMSHIP WAS TESTED LAST WEEK BY THE REV. C. DRAYTON THOMAS, WELL-KNOWN AUTHOR AND MEMBER OF THE COUNCIL OF THE SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH.

WITH FLINT GAGGED AND BOUND IN HIS CHAIR THE VOICES OF HIS GUIDE, MICKY, AND OTHER COMMUNICATORS WERE HEARD QUITE PLAINLY. BELOW WE PRINT THE REV. DRAYTON THOMAS'S TESTIMONY, AND ON PAGE 2 IS A BRIEF REPORT OF THE SITTING.

By The Rev.
C. Drayton Thomas

I HAVE had considerable experience with direct-voice mediums as may be seen from my article in the Society for Psychical Research Proceedings for May, 1947.

For some months past it has been my privilege to sit in Mr. Flint's sittings. From the

Inte lång tid efter att denna artikel sågs i tryck gav jag en demonstration i Kingsway Hall och när jag hade avverkat min del av programmet beskrev Drayton Thomas detta försök och hur lyckat det hade varit för den tvåtusenhövdade publiken.

Dray var väldigt mån om att göra om försöket i närvaro av den som ledde forskningen i SPR, vilket vid denna tidpunkt var Dr. D.J. West. Jag gick med på att samarbeta och den 7 maj 1948 inbjöds Dr. West och tre andra gäster till mitt seansrum i Sydney Grove.

Efter det att Dr. West och Mr Denys Parsons, en S.P.R. kollega till honom, hade undersökt kabinettet för att vara säkra på att ingen mikrofon eller annan apparatur hade gömmts i det, tog jag plats inne i det och satt på en vanlig upprätt stol. Dr. West och Mr. Parsons band sedan fast mina utsträckta armar i stolens sidor för att sedan i flera varv vira runt broderade silkesband för att fästa armarna till stolen. De satte sedan välhäftande tejp över mina läppar som två överlappande horisontella remsor och utanpå detta tejprensor i vertikala kors vars läge markerades med permanent färg. Kabinettet stängdes därefter och ljuset i rummet förblev tänt. Anteckningar gjordes i stenografi av det som följde och detta är vad som skrevs:

Pastor Drayton Thomas inledde med en bön. Det spelades lite musik och efter några minuter sade en röst "God kväll". Denna röst var mycket hög och tydlig. Mr. Drayton Thomas svarade, "Mycket glad att höra din röst".

En annan röst: Hallå, kan ni höra?

Svar: Ja, vi hör dig riktigt bra.

Mickey: Hallå, Dray!

Drayton Thomas: Hej, Mickey. Det är en glädje att höra dig, speciellt under dessa svåra förutsättningar!

En seansdeltagare: Är Leslie okey? Har han det bra, Mickey? (Inget svar)

Röst: Hallå, kan ni höra mig?

Svar: Ja, vi kan höra dig vännen, riktigt bra. (Mr Flints andning blev ansträngd.)

Röst: Ja, jag tror det - undrar om de skulle vilja -

Mickey: Hej, hur mår du? Dray, hur mår du?

Drayton Thomas: Glad över att höra dig, Mickey. Se hur högt du kan ropa under dessa svåra förhållanden.

Röst: Allt har sin tid! (Det var två personer som diskuterade och talade ganska tyst så att varje ord inte kunde höras ordentligt, men en röst sade, "Ja, vi måste göra det. Ja, jag vet. Vi ska göra det. Han är okey nu".)

Seansdeltagare: Vi kan inte höra så bra. Kan ni tala lite högre?

Röst: Det finns en viss spänning där. Vi måste göra några eftergifter. Skulle ni vilja titta på mediet?

Drayton Thomas: Ni vet väl att vi har fullt ljus här?

Röst: Bara för att ni ska bli nöjda.

Dr. West. Menar ni att vi kan titta på mediet nu? Vi är beredda att lyfta på draperiet om ni är redo för det. Vi är villiga att titta nu om ni säger det!

Röst: Gör det.

Dr. West lyfte sedan på draperiet. Mr Flint satt i sin stol i trans, med band och häfta intakt. Dr. West gjorde en närmare inspektion och släppte sedan ner draperiet. (Detta var kl. 18.15)

Röst: Var allt som det skulle?

Dr. West: Tack, vännen.

Drayton Thomas: Ni tycks ha honom i väldigt djup trans!
Röst: Var inte otålig Mr Drayton Thomas!
Drayton Thomas: Jag förmodar att jag kanske är otålig nu men för detta har jag verkligen mycket tålamod och uthållighet.
Röst: Hur länge har du hållit på med detta nu?
Drayton Thomas: I trettio år!
Röst: Hur mår din fru?
Drayton Thomas: Tack, hon mår bra, mycket bättre än på länge.
Röst: Det är jag mycket glad över. Jag vill att du ska förstå att vi arbetar under stora svårigheter här.
Drayton Thomas: Det är uppenbart, men ändå får vi så många röster!
Mickey: Men jag då? Jag är ju här.
Drayton Thomas: Ja, Mickey, vi är mycket glada över att vi hör dig så tydligt.
Röst: (Mycket högt och tydligt) Gud välsigne er alla. Detta är White Wing. Jag är glad över att vara här. Jag vill att ni ska veta att vi arbetar under svåra förhållanden men att vi är mycket glada över att vara här tillsammans med er.
Svar: Tack så mycket. Vi är mycket glada över att vi hör dig.
White Wing: Mr Willis, ditt kabinett är faktiskt inte mörkt, inte alls! Ljuset kommer in genom taket - inte genom ventilen utan genom tyget. Det gör det hela svårare. Hur som helst så är vi mycket måna om att hjälpa er och att samarbeta med er.
Dr West. Vi är mycket glada över att höra det.
White Wing: Jag vill att ni ska veta att vi gör allt som står i vår makt för att hjälpa er, och vi ville att ni skulle få se ert medium halvvägs genom seansen. Ni förstår väl att detta inte påverkade mediet? Vi vill att ni förstår att vi har många experiment som vi vill göra med er och att vi vill visa er så mycket. Men var tålmodiga, tappa inte modet. Alla vi på andra sidan sänder er kärlek och hälsningar tills vi möts igen. Farväl!

Draperiet lyftes sakta upp. Mr Flint var fortfarande i trans. Dr West undersökte åter banden och häftan och tog sedan bort dem. Mr Flint sade att han inte hade varit medveten om att draperiet hade lyfts under seansen. Dr West uttryckte tacksamhet å de fyra närvarande gästernas vägnar över att ha fått möjligheten att bevittna en sådan extremt intressant demonstration och tackade speciellt Mr Flint för hans ansträngande del i att göra experimentet möjligt.

Även om jag hade varit i trans under hela försöksseansen, vilket hade besparat mig upplevelsen av verkliga obehag på grund av repen som band mig till stolen och av förseglingen av min mun med tejp så hårt att jag knappast kunde andas, var jag helt slut när jag vaknade upp efter seansen. Denna utmattning kvarstod ännu efter en hel natts sömn och eftersom jag visste att mina kunder knappast skulle få uppleva några resultat när jag var i detta utmattade tillstånd, så ställde jag in alla bokade möten under några dagar för att få en chans att återfå min normala vitalitet.

Jag blev minst sagt förargad när jag fick höra av Drayton Thomas att en av de närvarande psykiska forskarna hade kommit fram till att jag kunde tala med magen.

Några dagar senare fick jag ett brev från Mr West där han sade att han inte var nöjd med

seansen eftersom han vid dess slut hade noterat att en av de remsor som hade förseglat min mun inte längre hade stämt med den markering som gjorts med permanent bläck. Han tog på sig skulden för att inte ha satt på tejpen ordentligt men sade att eftersom den hade rörts så var försöket misslyckat och utan värde. Han bad mig underkasta mig ytterligare tester i lokaler som tillhörde *The Society for Psychical Research* under förhållanden som han själv skulle bestämma och erbjöd en viss betalning för min medverkan om jag deltog. Jag måste tillstå att jag var så besviken och sårad att jag vägrade ta denna inbjudan på allvar.

Mitt humör kan lätt svänga och en oväntad överraskning kan lyfta mig från djupaste melankoli till höjden av lycka. Så när jag fann ett brev från Mae West på mitt frukostbord, där hon bad mig om att hålla en seans för henne, försvann all bedrövelse och förargelse som jag förmodligen felaktigt hade känt inför, i mitt tycke, forskarnas orättvisa bedömning. Jag svävade istället som på moln. Vid detta tillfälle uppträdde Mae West med sin egen Broadway-succé *Diamond Lil* vid *The Prince of Wales Theatre* i London och det bestämdes att jag skulle ha en seans med henne efter kvällsföreställningen i hennes svit på Savoy Hotel.

En man som presenterade sig som Miss Mae Wests manager och som jag senare fick veta var Mr Timoney mötte mig när jag anlände till hotellet och visade mig till Mae's svit vilken var lika stor och lyxös som man kan förvänta sig att en sådan stjärna har. Jag blev knappast förvånad över att se alla dessa välklädda herrar sitta med blomsterbuketter och presentinslagna paket över hela salongen. Mr Timoney vinkade nonchalant i deras riktning och muttrade något om show business och jag såg aldrig vem någon av dem var.

När Mae West själv kom in fick den standardiserade lyxen i hotellsviten plötsligt liv, personlighet och glamour. Hon var i femtioårsåldern vid denna tid, men jag fann det svårt att tro att hon inte var en ung flicka. Hon var bländande attraktiv och hennes utseende var verkligen förtjusande. Jag var förvånad över hur liten hon var (1,52 jf.wiki) eftersom jag alltid trott att hon var lång och ståtlig.

Hon kom fram och satte sig bredvid mig och vi samtalande om hennes filmer som jag hade sett och njutit av. Snart föste Mr Timoney de anonyma showbusiness männen ut ur rummet och jag var ensam med henne. Kanske var det ett antiklimax men vi fortsatte att prata och snart började vi diskutera mediala frågor. ***Jag fick veta att Mae West var långt ifrån den flagranta sexsymbol som hon representerade på scenen och bioduken. Hon varken rökte eller drack och hennes moral var nog så sträng som de flestas.***

Hennes sätt att konversera var både kvickt och intelligent och hon hade tillbringat flera år med att läsa om parapsykologisk forskning och jämförande religionslära innan hon fann sanningen i spiritualismen och sedan genom meditation och självdisciplin utvecklade en egen medial förmåga. Hon var och är fortfarande en utomordentlig kvinna och jag ser det som ett privilegium att vara hennes vän.

Under seansen talade olika entiteter till Mae innan hennes mamma, som kallade sig Matilda, hördes. Mae och hennes mamma talade tillgivet med varandra en stund innan Mae, uppenbarligen som en test, bad sin mamma nämna det smeknamn som Mae givit henne när hon levde. Mamman sade "Diamonds Tilly". Senare berättade Mae att hon kallat sin mamma för detta ovanliga namn beroende på att efter varje succé med de shower hon hade på

Broadway, hade Mae alltid givit sin mamma en brosch, en ring eller ett örhänge med diamanter. Mae's mor talade också om, som svar på en fråga, att hennes namn innan hon gifte sig med Mae's pappa, hade varit Doelger.

Efter denna seans i Savoy Hotel kom Mae vid flera tillfällen för att sitta för mig i mitt hus i Hendon. Ingen kunde missta henne för att vara annat än en stor stjärna och det blev alltid stor uppståndelse när hon kom.

En ande som ord för ord citerade en vers som stod på hennes eget begravningskort var en höjdpunkt vid en annan av mina demonstrationer i Kingsway Hall. Anderösten hos en kvinna sade att hennes namn var Beatrice May Strude och att hon ville tala med Laura. "Det är jag, det är Beatie!" sade anderösten, "Oh vad jag är glad att jag kan tala med dig". "Tala högt och berätta någonting, Beati," ropade Laura.

"Jag gör mitt bästa"; svarade anden.

"Jag dog den 6 februari 1945 och jag var femtiosju, eller kanske femtioåtta?"

"Var kom du ifrån?" frågade Laura och fick svar direkt, "Nya Zeeland".

Sedan var det Laura som utfrågades av anden. "Kommer du att resa tillbaka till Nya Zeeland?" och Laura sade att hon tänkte göra det. "Äkte du ner till Bedford? Det var där vi sist var tillsammans"; sade Beatrice. "Jag minns den vers du skrev på mitt begravningskort." Vi fick senare veta att Beatrice och Laura var kusiner och nära vänner och det var i Bedford som Beatrices kropp var begravd.

"Kan du säga vilka ord som stod på kortet, Beati?" frågade Laura. "Jag ska försöka" svarade anderösten och började sedan sakta recitera nio rader av den sentimentala versen ord för ord. "Det var alldeles rätt Beati;" sade Laura. "Jag vet att du ska åka tillbaka till Nya Zeeland om två veckor" fortsatte den uppspelta Beatrice och lade till, "Kommer du ihåg Hetty Court?" Laura sade att hon gjorde det och Beatrice berättade att Hetty nu befann sig i andevärlden och att "hon blev då tvungen att ändra några av sina idéer. Kanske du vet att hon tillhörde Christian Science?" Beatrice tillkännagav plötsligt: "Spurgeon är här!" Varefter Laura ställde sig upp och informerade åhörarna om att hon och hennes kusin Beatrice Strude var släkt med den berömda predikanten Charles Spurgeon > i rakt nedstigande led.

*

När Edith åter kunde leva ett normalt, om än sorgligt begränsat liv, och hushållet fungerade bra under Bills ledning, skickade styrelsen mig längre och längre bort för att demonstrera i så många landsortsstäder och större städer som möjligt. Jag brukade lämna London samma dag som demonstrationen skulle äga rum tillsammans med Fader Sharp eller Drayton Thomas eller vem det nu var som skulle verka som ordförande på mötet, och när vi kom fram till vår destination var vi i varandras sällskap ända till mötet skulle börja.

Ordföranden kunde då ärligt intyga för åhörarna att mediet inte hade haft något tillfälle att samla fakta genom att titta på begravningsplatser, studera olika register, lyssna till skvaller eller på annat sätt inhämta information. Efter mötet brukade jag resa tillbaka till London. Dessa möten var speciellt tröttnande beroende på resorna och ovana förhållanden, men jag ångrade aldrig den ansträngning det kostade mig, *eftersom många tusen människor, som annars aldrig skulle ha fått den möjligheten, nu fick uppleva **den största tröst** man kan få genom kontakten med den döde genom direkt röst.*

Jag minns ett tillfälle i *Central Salem Hall* i Leeds > då en av de mest beviskraftiga kommunikationerna på det mötet fick de tolv-hundra människorna att skaka av skratt. Mickey talade med en kvinna som satt långt fram i salen och frågade om hon hyrde ut rum till "teatermänniskor". När damen medgav att hon gjorde det sade Mickey att det var en snubbe som ville tala med henne och som hade spelat katt i den engelska folksagan Dick Whittington för sju eller åtta år sedan, och tillade: "Han var så liten att han kunde vara en dvärg."

Damen började tala om att hon trodde att hon visste vem det var när hon blev avbruten av anden själv som ivrigt sade; "Detta är verkligen underligt, eller hur? Jag trodde aldrig att jag någonsin skulle prata med dig på detta sätt! Kommer du ihåg när jag spelade i Dick Whittington i Theatre Royal?"

"Naturligtvis gör jag det"; svarade damen, "tycker du fortfarande om fish and chips?" Detta förorsakade en påminnelse från Mickey om att sådana saker inte behövdes i andevärlden. Dick Whittingtons katt bröt in för att säga; "Jag var den bästa katten i teatervärlden, det fanns ingen som kom i närheten." Hans vän i publiken svarade; "Det tyckte jag alltid att du var." Dicks katt påminde sedan damen om ett fotografi av sig själv som hon hade i sin ägo, som visade honom i sin kattkostym där han höll katthuvudet i sina händer, och frågade henne om hon fortfarande hade kvar sängen med mässingsknopparna. Damen, som senare identifierades som Miss Hennessey från Brunswick Terrace i Leeds, sade att hon hade gjort sig av med den. Mickey talade sedan till henne igen för att säga att "katten" nu talade om Bella och sade att "det är en väldig fart på henne nu!" När Miss Hennessey informerade åhörarna om att Bella var "kattens" fru, skrattade alla i salongen hjärtligt.

En parapsykologisk forskare, vars namn jag för länge sedan glömt, föreslog i en artikel att rösterna som mina seansdeltagare hör, inte är riktiga röster, utan att det genom en kombination av hypnotisk kraft hos mig och undermedveten längtan hos lyssnaren uppkommer hörbara hallucinationer som tycks säga det som lyssnaren+ önskar höra. ***Denna lättvindiga teori blev tillintetgjord i september 1948.***

Vid en demonstration i Denison House i London användes en amerikansk inspelningsapparat för att spela in grammofonskivor med anderöster. Detta experiment var mycket lyckat och varje budskap blev inspelat lika tydligt som när det först yttrades av den okroppslige kommunikatören. ***Länge hoppades jag på att grundaren av teorin om de hörbara hallucinationerna skulle förklara hur det kunde vara möjligt att spela in illusoriska röster, men så vitt jag vet gjorde han aldrig det.***

I sin roll som medlem av SPR:s styrelse fick Drayton Thomas kontakt med en annan parapsykologisk forskare som var expert på elektronik och som kunde förse oss med utrustning som skulle kunna användas för att bevisa eller motbevisa rösternas verklighet. Det hölls en serie försök, varav några i expertens egen lägenhet och andra under överinseende av SPR och pastor Drayton Thomas och i närvaro av sådana framstående forskare som Brigadier R. C. Firebrace, Fader Arthur Sharp, Mr F. Sibley och många andra.

Dessa försök försiggick under följande betingelser:

- a) Mina läppar var förseglade med tejp.
- b) En strupmikrofon fästes på mitt struphuvud och kopplades till en förstärkare så att det minsta ljud som härstammade från svalget skulle förstärkas enormt.
- c) Forskarna kunde följa varje rörelse jag gjorde i mörkret genom en infrarödkikare.
- d) Slutligen hölls mina händer av en seansdeltagare på vardera sidan om mig.

Röster talade under liknande förhållanden vid många av dessa undersökningar. **Vid mer än ett tillfälle kunde den forskare som tittade genom infrarödkikaren, se när det talorgan som är format av ektoplasma och som andarna talar genom, byggdes upp på min vänstra sida på cirka 60 centimeters avstånd från mig.** Det är från denna plats i rummet som anderösterna normalt pratar under mina seanser.

Mitt tack riktar sig till Brigadier Firebrace för hans välvilja att låta mig citera ett utdrag från hans brev till mig som får tala för sig själv:

Jag kommer tydligt ihåg de försöksseanser jag hade med dig och Drayton Thomas. Vid dessa seanser hade vi en infrarödkikare fokuserad på dig och du hade en strupmikrofon i ett band runt halsen. Det var en elektronikexpert närvarande som studerade de instrument som var kopplade till strupmikrofonen. Jag kommer mycket väl ihåg hur vi under dessa förhållanden fick fram direktröster utan någon indikation på signaler från strupmikrofonen. Men rösterna var svagare än de varit på tidigare seanser som jag deltagit i med dig. Något intressant inträffade vid det sista tillfället då infrarödkikaren plötsligt upphörde att fungera samtidigt som en röst talade ganska tyst. Direkt som detta inträffade talade rösten dubbelt så högt. *Detta tydde för mig på att infraröda strålar på något sätt försvaga mediumskapet.* Jag måste tillägga att du inte på något sätt kunde ha vetat att infrarödkikaren inte fungerade då. Sammantaget en imponerande uppvisning av medial kraft.

Jag tror att jag med största säkerhet kan säga att jag är det mest testade medium som detta land någonsin frambringa och jag kan tillägga, det medium som varit mest villigt att genomgå tester. När jag känt att det skulle tjäna sanningen har jag underkastat mig de förutsättningar som jag givits av dem som ja såg som genuina forskare. Jag har blivit instängd, fastlåst, plomberad, försätts med munkrave, bunden och hållen och ändå har rösterna kommit för att tala om sitt budskap om evigt liv. Jag ha givit improviserade seanser i hotellrum, i främlingars hus, i främmande länder, i salar, teatrar och kyrkor, ofta under förhållanden det varit omöjligt att få det helt mörkt eller när den mentala stämningen varit extremt skeptisk eller rent av fientlig, och ändå har rösterna kommit.

När jag först gick med på att testas var jag så naiv att jag trodde att om undersökningarna var lyckade så skulle de vetenskapsmän och forskare som genomfört dem under de omständigheter som de själva bestämt, tillkännage för världen sanningar om livet bortom döden. **Jag lärde mig mycket snart den hårda vägen att många av dem som kallar sig forskare har egna värderingar som de inte kan ändra och som utesluter tron på en mening eller ett syfte för människans existens eller på möjligheten av et liv efter detta. Deras syfte var istället att motbevisa realiteten hos mina röster och de godtog då vilka**

alternativ som helst, hur långsökta och absurda de än var, hellre än att erkänna konsekvens av sina egna experiment. *Jag var därför dubbelt välsignad när jag träffade och blev testad av personer av en sådan kaliber som pastor Drayton Thomas, Fader Arthur Sharp och Brigadier Firebrice vilka, när testerna de gjorde var lyckade, gick ut till allmänheten och meddelade sin övertygelse.*

En populär förklaring till mina röstfenomen är att jag är någon slags imiterande buktalare. Jag är rädd för att de som verkligen omfattar denna absurda teori har total okunskap om konsten att buktala. Vilken buktalare som helst kan tala om att det är omöjligt att arbeta i totalt mörker. *Han behöver en docka med rörliga käkar som hjälp för att skapa illusionen och för att distrahera uppmärksamheten hos åhörarna från ansiktsmusklernas ytterst små oundvikliga rörelser vilka beror på att han använder sin egen röst.*

När det gäller min förmåga till imitation så måste man betänka de bokstavligen tusentals olika röster av okroppsliga personer som har spelats in för eftervärlden, med olika dialekter på olika språk som är okända för mig och även på språk som inte längre talas i världen. Jag skulle tro att du håller med om att imitation som teori inte innehåller ett spår av sanning.

När alla andra teorier befunnits ohållbara drar sig inte de benhårda skeptikerna för påståendet att det är rent bedrägeri när de förklarar röstfenomenen. Det har föreslagits att jag skulle ha en tvåvägs röstkanal till ett annat rum där medbrotslingar imiterar rösten hos de avlidna eller att jag skulle gömma bandspelare som spelar upp i förväg inspelade budskap från de döda. Det är ingen ände på de klunga trick som har tänkts ut av dem som är fast beslutna att inte tro och som vanligen aldrig ens har varit på en seans med mig. Om jag verkligen skulle bry mig om att ta detta nonsens på allvar, som kommer från sådana dumma och förhårdade personer, skulle jag med rätta kunna fråga dem om hur dessa gömda imitatorer eller dolda bandspelare kan hålla långa tvåvägs kommunikationer med seansdeltagarna. I dessa samtal kom det fram en mängd personliga detaljer och minnen beträffande den bortgångne personen, som tillsammans bildade obestridliga bevis för personens fortlevnad. Jag skulle också kunna fråga dessa hårdnackade skeptiker hur dessa mina förmodade medbrotslingar med sina otroliga förmågor till röstimitation, skulle kunna lyckas med att återge en igenkännlig röst av en maka eller make eller någon annan död släkting för en seansdeltagare. Denne kan dessutom mycket väl alldeles nyligen ha anlänt från Australien, Indien eller Timbuktu. Jag slösar emellertid inte bort min tid eller min dyrbara energi på att bolla ord med skeptiker som är lika felinformerade som de är fördomsfulla. Jag och alla de tusen och åter tusen som suttit med mig vet sanningen.

När kriget bröt ut och jag tackade nej till det vänliga erbjudandet om att få en tillflyktsort i Amerika under tiden som fiendskapen varade, antar jag att den känsla jag hade när jag gjorde det var liknande den som Caesar hade när han vägrade krönas i Rom. För ända sedan jag var en filmtokig och filmstjärnetokig liten pojke så var det inget land som jag så ivrigt ville besöka som Amerika. Jag blev därför överförtjust när jag sommaren 1949 fick en andra chans att besöka Staterna. Efter kallduschen när jag fick reda på att fem pund var den summa som jag tilläts att ta med mig, och nervositeten över att skaffa visum, borgensmän och medicinska intyg var över och Edith fick bosätta sig i sin dotters hus i St Albans, så seglade jag mot New York.

Kapitel Tolv

<Queen Mary såg fortfarande vacker ut men flera år av truppflyttningar hade gjort henne sjabbig och sliten, en åldrande dam i stort behov av en ansiktslyftning. Vi var tre i en liten hytt och jag behövde inte vara medial för att känna hatet mellan dem. En var tysk och den andra en polsk jude och ingen talade den andres språk och inte heller engelska. Icke-kommunikationen i den hytten var total förutom den oförsonliga motvilja som fyllde den som ett levande ont

ting. Under de fem dagar som resan tog funderade jag över vilka personliga tragedier som dessa män hade lämnat bakom sig i det efterkrigskaos som rådde i deras länder och som hade frambringat ett sådant hat.

En morgon efter att vi varit till sjöss några dagar knackade en steward på dörren och kom in innan jag hade hunnit fly från den kvalmiga atmosfär som omgav mina rumskamrater och ut i den friska luften. "Kaptenen framför sina lyckönskningar till er, Mr Flint"; började stewarden artigt, "och han undrar om ni skulle vilja vara så vänlig att hålla den heliga nattvarden på söndag klockan elva?"

Tanken på att en sådan höjdare som själva kaptenen kunde veta att jag ens existerade var tillräckligt otrolig och i ännu högre grad den egendomliga förfrågan. Jag antar att jag stod med öppen mun och kände mig dum när jag försökte tänka ut ett svar på detta.

"På passagerarlistan står ni som präst"; sade stewarden med en tyst suck, "Vill ni utföra denna gudstjänst?"

"Naturligtvis inte!" slängde jag ur mig. "Jag är inte alls den sortens präst!" Stewarden suckade på nytt, en tung och tålmodig suck, och gick medan han förmodligen undrade vad jag var för knäppis. Jag undrade över varför jag hade lyssnat på fader Sharp när han instruerade mig om hur jag skulle fylla i ansökningspapperen för mitt första pass.

Den femte dagens morgon seglade vi in på amerikanskt vatten och där framför oss fanns frihetsstatyn och New Yorks spännande skyline.

När jag befann mig i tullbyggnaden fick jag plötsligt panik-rädsla. Tänk om de vänner som bjudit in mig till Amerika inte skulle komma och möta mig? Jag hade inga pengar förutom den ynkliga summa som fanns kvar av mina fem pund och inte heller några utsikter att tjäna några. Jag skulle vara strandsatt i ett främmande land utan att ens ha råd med en sängplats till natten. Den nonchalanta behandling jag fick av tulltjänstemannen gjorde inte att jag

kände mig bättre. I sitt sökande efter smuggelgods vände han helt enkelt min ordentligt packade resväska upp och ner så att allt föll ner på marken, rotade igenom det och lämnade mig för att jag skulle packa ihop det igen. När han var färdig med mig var jag i min fantasi redan en utmärglad, ovårdad, tiggande uteliggare i downtown. Men så snart jag lämnade tullhuset, fick det varma mottagandet från mina vänner den tiggande fattigklappen att förpassas till mitt medvetandes innersta gömmor.

När jag såg lägenheten som mina vänner ordnat till mig sjönk modet. Detta mitt tillfälliga hem bestod av ett helt våningsplan i en av de gamla sandstensbyggnaderna på 88:e gatan West, som en gång var ett av New Yorks fashionabla villaområden, men vid denna tid hade sett bättre dagar. Möblemanget i våningen tycktes mig vara urtypen för överdådigt välstånd och badrummet var det största och mest luxuösa som jag någonsin sett i mitt liv. Jag började omedelbart oroa mig över hur jag skulle kunna betala för detta, men innan jag mådde riktigt dåligt fick jag veta att jag var gäst till pastor Mrs Bertha Marx, ett välkänt medium som var ordförande i W T. Stead Centre. Detta var den spiritualistorganisation som fanns i bottenvåningen på huset och som var uppkallad till minne av W T. Stead, redaktör, reformator och spiritualist, som försvann till sjöss i samband med Titanics undergång.

Kära Bertha Marx! Hon försåg mig inte bara med tak över huvudet utan organiserade också mitt arbete och presenterade mig för många av de mest välkända spiritualisterna i Amerika och gjorde allt som stod i hennes makt för att göra min vistelse i New York så lycklig och minnesvärd som möjligt.

Jag fick också en ny och förtjusande vän i Caroline Chapman, "Chappie"; som var och fortfarande är ett av de mest älskade medierna i Amerika liksom även en av de få vars mediala förmågor har godkänts av *American Society for Psychical Research*, som är lika hård och lika skeptisk som dess brittiska motsvarighet.

Jag älskade New York och tillbringade många timmar med att bara vandra omkring på gatorna och upptäcka staden och den känsla den har. Ibland gick jag vilse i villervallan, och det tog mig lite tid att komma underfund med tunnelbanan ordentligt för att komma på det tåg som gick åt rätt håll, men även att komma vilse var roligt i den staden av oändliga möjligheter.

Den mest imponerande andekommunikationen är den där informationen som givits inte bara är okänd för alla närvarande, utan som även anses som osann, för att efter uppföljande undersökning bevisas vara riktig. En sådan kommunikation utesluter sådana överarbetade teorier som telepati och kan inte bara anses som bevis på fortlevnad utan som ovedersägliga bevis.

En sådan kommunikation gavs vid en grupp av sjuttiofem personer som jag hade vid W T. Stead Centre, och den amerikanska mottagaren var Mr Robert F. Bolton som då bodde på 49:e gatan 40, East i New York City. Efter det att olika andar hade pratat med sina vänner tillkännagav Mickey att en person som på jorden var känd som Carl Schneider var närvarande. Ingen i rummet svarade, så ingen kände uppenbarligen igen honom. Mickey stod på sig och sade att det fanns någon i rummet som kände Carl Schneider och att denna person måste höra av sig för att hjälpa Carl att kommunicera. "Jag känner en man med det namnet"; sade Mr Bolton till slut, "men vad jag vet så lever han och mår bra". Utan att låta sig skrämmas försäkrade Mickey att Carl Schneider fanns på andra sidan och att han nu skulle tala. Därefter hördes Carls röst och han började samtala med Mr Bolton. "När dog du?"; frågade Mr Bolton. "För omkring tolv månader, kanske lite över ett år sedan"; svarade anden. **"Det var Carls röst! Jag kände igen den exakt på dess hessa karaktär" förklarade Mr Bolton efter seansen.**

Carl Schneiders återkomst var så fullständigt oväntad för Mr Bolton som förblev mycket upprörd ända tills han fick bekräftat vad som skett. Morgonen efter seansen var det första han gjorde att ringa det telefonnummer Carl en gång givit honom. När han fick svar frågade han

efter Carl Schneider och fick svaret: "Jag är ledsen, men Carl har gått bort". Eftersom han fortfarande inte kunde tro det frågade Mr Bolton sedan: "Är du alldeles säker på det?". Rösten i andra änden svarade: "Det är jag verkligen. Det var jag som hittade honom. **Han begick självmord för ungefär ett år sedan.**"

Mr Bolton kom tillbaka för att sitta i en annan av mina grupper och vid detta tillfälle vände sig Mickey till honom och talade om att Carl var glad över att han hade kollat upp fakta eftersom detta gjort Mr Bolton övertygad om sanningen om fort-levnad.

Jag har tagit min redogörelse om Mr Boltons upplevelse från ett brev han helt oombedd skrev till *Psychic News* i London, där han beskrev vad som hände på min gruppseans. I detta brev bedömer han värdet av sin upplevelse och skriver: "Jag är inte så naiv att jag tror att denna redogörelse kommer att innebära att hårdnackade skeptiker nu plötsligt kommer att tro på en andevärld. Denna rapport kanske ändå kan inspirera några ärliga skeptiker att utsätta sig för möjligheten av att uppleva något liknande. Detta är det enda vetenskapliga sättet att närma sig sanningen.

Alltför snart skulle jag lämna New York för att åka till Chicago där en stor offentlig demonstration hade arrangerats för mig i Kimball Hall. När jag gav mig iväg från hotellet den första kvällen för att titta på staden var nästan det första jag såg Bea Lillies upplysta namn över ingången till en teater. Hon uppträdde tillsammans med Ray Bolger i *Hey! Hey! U.S.A.!* och jag gick in för att se föreställningen. Jag tyckte mycket bra om den och Bea och Ray tillsammans fick mig att skratta så att det gjorde ont. Efter föreställningen gick jag för att träffa Bea som var lika charmerande och vänlig som alltid trots hennes sagolika framgång i Staterna och all den beundran som den fört med sig.

När jag följande kväll dök upp i Kimball Hall för att hålla min demonstration möttes jag av en hemsk nyhet. Mina sponsorer hade överenskommit med ett medium att få låna dennes kabinett men mediet hade lämnat staden och kabinettet var inlåst i hans lägenhet till vilken ingen hade nyckel. Till yttermera visso var det omöjligt att mörklägga salen och varenda biljett hade sålts, varenda stol var upptagen och de stod till och med i gångarna. "Ge dem en föreläsning och följ upp med en klärvoajant demonstration" sade en av mina sponsorer med vad jag tyckte bekymmerslös ligkiltighet. Jag sade till honom att det var åratals sedan jag gav klärvoajans inför publik. Utan ett ord nickade denne oförbättrings optimist mot de överfulla stolsraderna där man spánt väntade på att "det berömda mediet från London" skulle träda fram. Men även om jag skulle ge en föreläsning och därefter klärvoajans, så vad skulle reaktionen bli hos denna publik som hade betalat för en demonstration av direktrost? Min optimistiske vän trodde de skulle förstå när vi berättade för dem hur det stod till och till min förvåning gjorde de det.

När jag vandrade ut på podiet möttes jag av varmhjärtade applåder. Nästan direkt välldde tankar och intryck in i mitt sinne och jag började tala. Jag avslutade min föreläsning till applåder och med upprättat självförtroende och utan de ändrar som nu lämnat magen, började jag med klärvoajans. Om jag kan använda dessa ord i ett sammanhang som det här så var det ett bravurmässigt framträdande. I en hel timme rann formligen bevis ur mig. Inte ett namn blev oigenkänt och inte ett enda budskap blev oemottaget. Förutom lyckan över att ge glädje till mottagarna så var det ett rent nöje att finna att denna sida av mitt mediumskaپ fortfarande fungerade så bra. När jag lämnade hotellet nästa morgon för att turista blev jag förvånad över att bli stoppad på gatan av främlingar som ville tacka mig för bevis som de hade fått eller som bad mig om en privatseans. Jag var tvungen att göra dem besvikna eftersom det var tid för

mig att ge mig av till Los Angeles för att bli gäst hos Dr Carl Menugh i hans lägenhet på Long Beach där jag hade gått med på att hålla seanser för några av hans vänner.

Min enda kontakt med Dr Menugh hade varit per korrespondens så när jag anlände till stationen i Los Angeles tittade jag mig omkring efter en hemtrevlig liten man av typen familjedoktor som skulle kunna vara min värd. Jag såg ingen som passade in på denna beskrivning så jag stod där och försökte se ut som "det berömda mediet från London" genom att lite världsfrånvänt blicka ut i tomma luften medan jag intensivt önskade att jag hade tagit på mig en något mindre färgglad fluga. Snart blev jag välkommen av en man som inte var äldre än jag själv och som presenterade sig som Mr Carl Menugh. Jag fick senare reda på att han doktorerat i filosofi.

Kanske den mest dramatiska seansen som jag höll i Los Angeles var den där en pappa kom tillbaka för att berätta för sin son sanningen om sin död och för att frikänna föraren av den bil som dödade honom.

Sonen, som jag kallar Bill, kom tillsammans med sin fru till en gruppskans anordnad av deras vän Miss Artie Blackburn från Los Angeles. Allt Miss Blackburn berättade för mig om sina vänner som hon bjudit in till seansen var att mannen var en framstående uppfinnare och vetenskapsman som skulle analysera varje bevis han kunde tänkas få och inte acceptera någonting som inte kunde bevisas. Under seansen talade Mickey med Bill och frågade om han hade något att göra med Texaco som bolag. Bill svarade att han hade det men antog att Miss Blackburn hade givit denna information till mediet. Det förnekade både Miss Blackburn och Mickey kraftigt. Faktum är att jag aldrig tillåter vänner till seansdeltagare att ge mig någon som helst information om dem. Inte bara för att det annars skulle göra varje bevis som kom fram värdelöst, utan för att jag har upptäckt att när någon oavsiktligt ger mig information innan en seans, så blir jag så självmedveten att seansen lika gärna kan bli helt blank.

"Blev din pappa dödad mycket plötsligt i en olycka?" var Mickeyns nästa fråga till Bill, som sade att detta var korrekt. "Vad är La Brea?"; frågade Mickey sedan. "Det är namnet på bussen som dödade min far"; svarade Bill. (Det är vanligt att en del bussbolag i USA sätter namn på sina bussar) "Din pappa säger att det inte var chaufförens fel som ni alla trodde, och han säger att du stämde bussbolaget, vilket inte alls var bra eftersom det helt och hållet var hans eget fel. Han hade trott att han var snabb nog att hinna över före bussen. Han säger att busschauffören inte hade en chans och att det inte alls var hans fel."

Mickey, som drevs på av Bills pappas röst fortsatte att beskriva de exakta omständigheterna runt olyckan men ändrade sedan plötsligt samtalsämne: "Din pappa säger att du inte gjorde som han ville när det gällde hans Masonic-klocka och kedjan."

Bill svarade ganska sårat att han hade givit den till en vän till hans pappa eftersom han trodde att hans pappa ville det.

"Du gav honom klockan" sade Mickey, "men hur var det med kedjan?"

Nu inflikade Bills fru, "Kära du, jag behöll kedjan för jag ville bära den själv."

Nästa budskap som Mickey förmedlade från Bills pappa var att han inte skulle besöka graven så ofta. "Din pappa säger att du tar blommor från hans egen trädgård för att sätta på graven och **han skulle hellre vilja se dem växa där än att sättas på graven där han ändå inte är**. Det var sant att Bill tog blommor till graven från sin pappas trädgård eftersom han och hans fru nu bodde i pappans tidigare hus. "Hur är det med din pappas käpp?" frågade

Mickey därefter. "Min pappa använde aldrig käpp när han gick;" svarade Bill. Mickey fortsatte oförtrutet:

"Han talar om käppen han förvarade i byrån. Den som han gick runt med på kvällarna och slog på dörrar och lås för att se att allt var stängt och låst ordentligt."

"Jaså, den käppen!" sade Bill, "Den ligger fortfarande i byrån."

När Bill senare tillfrågades om vad han tyckt om seansen svarade han: "Detta var den mest underbara dagen i hela mitt liv. Detta är den dag då min andliga utveckling börjar."

En följande kväll var Bill på ytterligare en seans med mig och vid det tillfället talade hans pappa med honom och hans fru, **med en röst som Bill kände igen som sin pappas.**

Jag hade vant mig vid hur de varmhjärtade amerikanerna kunde ringa upp en helt främmande människa som jag själv för att erbjuda sin gästfrihet, så jag blev inte speciellt överraskad när en Mr Le Fevre föreslog att han skulle köra mig till Hollywood för att tillbringa dagen tillsammans med honom och hans fru. Hollywood! Själva namnet, lättvindigt uttalat i telefonen av en främling, var tillräckligt för att fylla mig med hänförande minnen från flydda tider. Trots de år som passerat var jag fortfarande i hjärtat den filmstjärnetokige pojken på matinén.

När vi körde längs Sunset Boulevard och började klättringen upp mot Beverly Hills berättade Mr Le Fevre att han och hans fru nyligen hade sålt en hotellkedja i San Francisco och köpt ett hus i Hollywood inför pensioneringen. "Det tillhörde en gång i tiden filmstjärnan Rudolph Valentino" sade min nye vän. *"Har du hört talas om honom?" Från långt tillbaka i tiden hörde jag Valentinos ord; "En dag när han är ett berömt medium kommer han att hålla en seans i det rum som var mitt sovrum i mitt hus i Hollywood och jag kommer att tala till honom där."* Sedan såg jag vägskylten där det stod "Falcon Lair" och bilen körde fram till huset.

Det var ett förtjusande hus och Mr och Mrs Le Fevre var de vänligaste av värdar så när de frågade mig om jag ville hålla en seans för dem och några vänner så gick jag med glädje med på det. När de bad mig välja det rum där seanserna skulle hållas sade jag att jag tyckte rummet som vette mot uteplatsen skulle vara det mest passande och det förvånade mig inte alls när Mr Le Fevre kommenterade med att säga: *"Det rummet var Valentinos sov-rum."*

Valentino kom igenom vid den första seansen som jag höll i Falcon Lair och nästan det första han sade efter att ha hälsat oss, var hur lycklig han var över att kunna uppfylla det löfte han givit mig för så många år sedan. Han tackade Mr och Mrs Le Fevre för att ha bjudit in mig och sade att han var glad över att de kände sig nöjda i hans gamla hus, men att han var rädd för att det inte skulle dröja länge innan de skulle sälja det igen. Detta framkallade en flämtning från Mr Le Fevre eftersom han hade köpt huset bara några månader tidigare och tänkte göra det till högkvarter för en organisation för världsfred. Valentino måste ha känt hur dåligt det kändes för Mr Le Fevre eftersom han skyndade sig att försäkra honom om att det inte var några otrevligheter som väntade. Paret skulle fortsätta sitt arbete för världsfred i huset en kort tid och skulle sedan föredra att bo på en annan plats och därför sälja Falcon Lair. >>

Efter seansen satt vi i det stora vardagsrummet med gardinerna frändragna så vi kunde se hela Hollywood breda ut sig framför oss med glittrande ljus i fjärran. Det var så romantiskt och vackert. Jag hade svårt att tro att jag verkligen satt i Rudolph Valentinos vardagsrum och såg ut över filmstaden såsom han måste ha gjort så många gånger under sitt liv. När jag satt

där och förundrades visste jag plötsligt med säkerhet att Valentino aldrig hade varit lycklig i detta hus och inte heller skulle någon annan någonsin vara lycklig här. Några månader senare när jag var tillbaka i London skickade någon ett urklipp från en Los Angeles tidning som berättade att paret Le Fevre hade sålt Falcon Lair till Doris Duke, arvtagerskan av tobaksimperiet, och flyttat till en ny plats.

Jag fick en slags kontakt med Valentino när jag träffade Mae Murray. På stumfilmstiden var Mae filmbolaget MGM's största stjärna, Hollywoods okrönte drottning. Hennes blonda lockar, vackert fyllda läppar och den smidiga kroppen, som gjord för att dansa, fascinerade jazzernas generation och gav henne rikedom och berömmelse. När ljudfilmen kom och efter det förödande giftermålet med Prince David Mdivani blev hon nedpetad från tronen och när jag träffade henne levde hon under omständigheter som var långt ifrån de dagar då hennes Rolls-Royce var smyckad med guld och emaljinslagningar och hon hade benvärmare av sobel-skinns. Mae var > fortfarande mycket attraktiv och hon var rolig att vara tillsammans med tack vare hennes utsökta sinne för humor. Hon var i total avsaknad av självömkan, trots att få kvinnor blivit så oärligt exploaterade som Mae blev under den tid då hennes namn fick klockorna att klinga på biljettkontoren.

Mae och hennes första make, regissören Bob Leonard kunde, genom att han var ledande inom filmindustrin, ge Valentino en första möjlighet till genombrott när han var en okänd dansare i filmens periferi. Det hade växt fram en sann och djup vänskap mellan Mae och Valentino som höll i sig ända fram till hans olyckliga död. Genom att tala med Mae och lyssna på hennes berättelser om Valentino kom jag alltmer att lära känna och beundra denna goda och vänliga person som fanns bakom bilden av honom som "den store älskaren."

Mae West underhöll mig i sitt Hollywoodhem, vilket låg i ett stort hus med lyxlägenheter som var känt som Ravenswood Apartments. Mae bodde inte bara där utan ägde hela huset, för olikt många stora stjärnor så var hon en framgångsrik affärskvinna och hade genom åren investerat sina enorma inkomster på ett klokt och bra sätt. Jag fann inredningen i hennes hem minst sagt häpnadsväckande. Den var nästan helt i vitt. Väggar, mattor, gardiner, möbler, allt var vitt, här och där med ett inslag av någon dramatisk färg såsom en bukett scharlakansröda blommor i en vit vas eller en ljusgrön kudde på en vit soffa. Allt tycktes designat för att framhäva och dramatisera en staty i naturlig storlek av Mae själv som naken, vilken dominerade rummet. Som bakgrund till Mae's vackra blonda utseende och livliga personlighet var den utsökt men jag kunde inte hjälpa att jag längtade hem till Edith och vårt solkiga hem på Sydney Grove.

Dagen innan jag lämnade Hollywood var årsdagen av Valentinos död och jag gjorde en sentimental resa till Memorial Cemetery för att sätta några blommor på hans grav. Jag hittade hans vita marmormausoleum som redan var överhöljt med blommor och en kyrkogårdsbesökare berättade för mig att även om det var över tjugo år sedan han dog så hade alla dessa hyllningar från hela världen anlänt till kyrkogården under dagen. Samma person visade mig en vas i kryptan som innehöll tretton rosor, tolv röda och en vit, och berättade att jag just hade missat damen i svart, den mystiska djupt sörjande damen som dök upp vid graven med de tretton rosorna varje årsdag av filmstjärnans död.

Några år efter det att jag var nära att träffa denna dam i svart, avslöjade hon själv för mig historien bakom hennes årliga vallfärd till kyrkogården och då den sprider ljus över en sida av Valentinos karaktär som inte är känd för den skara som beundrade den romantiska bilden av honom, så ska jag återberätta historien här. **Damen i svart var violinist och pianist och hennes namn var Ditra Flame.** Hon hade mött Valentino år 1918 då han var fattig och okänd och försökte göra karriär som dansare. Ditra var då fjorton år gammal och blev en tid efter deras möte svårt sjuk och lades in på sjukhus. Flickan var rädd att hon skulle dö och oroad av tanken på att ingen skulle bry sig eller minnas henne när hon var död. Valentino tillbringade timmar vid hennes säng för att trösta och försöka få hennes livsvilja tillbaka. Varje gång han kom för att träffa henne hade han med sig röda rosor, vilket vid denna tidpunkt i hans karriär han måste haft svårt att ha råd med.

En dag när han fann henne gråtandes och då hon trodde att döden var nära och att hon skulle bli bortglömd i sin grav, lovade Valentino att om hon skulle dö så skulle han komma med röda rosor till graven varje dag. "Men kom ihåg"; lade han till, "att om jag dör först så vill inte jag bli ensam eller glömd heller." Han dog först och Ditra glömde inte.

*

Även om breven hemifrån enbart hade varit uppmuntrande så började jag känna mig orolig för Edith's hälsa och så snart jag kom till New York bokade jag resan hem med *Queen Mary*.

När jag gick in i vardagsrummet på Sydney Grove och såg hur Ediths ansikte lystes upp när hon såg mig var detta belöning nog för att ha förkortat min vistelse i Amerika. Hon satt i en stol vid det öppna fönstret och eftersom det var en varm sommardag undrade jag över varför hon hade en pläd i knät som täckte hennes ben. När jag knäböjde vid hennes sida för att hålla hennes händer och fråga henne alla dessa frågor som jag hade, så upptäckte jag anledningen till att hon hade pläden. **Edith hade så länge som möjligt velat dölja det faktum att hon nu satt i rullstol.** När Edith såg på mitt ansikte så visste hon, som hon alltid visste, vad jag tänkte och log, nästan som det gamla strålande leendet. "Jag älskar min stol, min kära;" sade hon. "Jag kan ta mig runt så fantastiskt, till och med ut i trädgården, överallt."

Senare samma kväll smög jag iväg för att träffa Ediths doktor och bad honom säga mig sanningen om min frus hälsa. Han berättade att Edith hade drabbats av ytterligare en mindre stroke under min bortvaro och att det inte var troligt att hon någonsin skulle kunna gå igen. När jag frågade den oundvikliga frågan så var hans åsikt att hon knappast skulle leva längre än två år. Jag beslöt mig för att det skulle bli två av hennes lyckligaste år i livet. När jag hade varit bortrest hade styrelsen planerat ett hårt tidsschema för mig. Det var stora möten planerade i London, Birmingham, Leeds, Liverpool och många andra större och mindre städer och dessa skulle nästan alla hållas i salar eller teatrar som kunde rymma flera tusen personer. Jag har aldrig ägt en bil men närhelst det var möjligt att ta tåget hem efter dessa möten så rusade jag till stationen även om det var sent på kvällen. När jag kom hem brukade jag brygga en kanna te och ta en bricka upp till sovrummet och där drack Edith och jag te tillsammans medan jag berättade allt som hänt. Om bevisen som kommit fram under mötet och de små trevliga händelserna innan. Hela dagen, oavsett vilken besynnerlig ort jag besökte, såg jag fram emot dessa sena nattsamtal.

Bills tillgivenhet för Edith uttrycktes genom hans försök att sätta samman fantasifulla och smakliga måltider för att stimulera hennes aptit, och genom hans ständiga omsorg om henne. Jag kom ibland överens med föreståndaren för den lokala biografen att Bill och jag kunde ta

med Edith i sin rullstol för att se en film. Hon älskade dessa tillfällen att komma ut och det gjorde att hon kände sig delaktig i det vanliga livet och uppmuntrade henne alldeles enormt.

Vid ett av mina möten i Kingsway Hall kunde en ande som hade en stark önskan att kommunicera med sina föräldrar finna en väg att göra det även om hans föräldrar inte var bland de två tusen människorna i salen. En stor mängd budskap hade förmedlats när Mickey talade om närvaron av en ung man som vägrade att uppge sitt namn, men som beskrev hur han tagit sitt eget liv medan hans föräldrar var på Empire Theatre i Hackney. "Jag gjorde det i ett vanvettigt ögonblick och jag ångrar det nu. De kom hem från teatern och fann mig hängandes från trappträcket." Omedelbart erinrade sig en Mr Shead bland åhörarna att han mött en man på en tillställning några veckor tidigare som hade berättat om sin sons oförklarliga självmord vilket hade skett på det sätt som andekommunikatören beskrivit. "Jag känner till den pojken!" ropade Mr Shead och tillade: "Jag träffade hans pappa nyligen och han berättade för mig om sin sons tragiska död!" Mickey återvände för att tala med Mr Shead. **"Pojken är förtvivlat angelägen om att hans föräldrar ska veta att han lever och att han är ledsen över att ha orsakat dem sådan sorg. Vill du berätta det för dem?"** Mr Shead lovade att han skulle göra detta.

Vid detta möte uppenbarade sig ännu en som begått självmord och som ångrade vad han hade gjort. Mrs Bullock från Kenton hälsades av rösten av hennes make, som talade om att han var i sällskap med en ung man vars namn han nämnde. Mickey bidrog med några detaljer; "Den unge mannen var med i hemvärnet och han vill att du ska säga hans mamma hur ledsen han är för det han gjorde. Han vet vilken förfärlig chock hon fick när hon fann honom i köket. Var snäll och hälsa Pearl så mycket." Mrs Bullock berättade sedan för åhörarna att den unge mannen hade bott hennes by och att han skjutit sig själv i sina föräldrars kök. Pearl var hans flickvän.

*

Det var inte alla möten som gick lugnt till. Jag kommer ihåg ett i Corn Exchange i Bedford där Mickey accepterade en utmaning från en som ideligen avbröt och påstod att det fanns en gömd mikrofon i salen i vilken en medhjälpare påstod sig vara Mickey. Mickey hade valt ut en Mrs Bonning och introducerat en andekommunikatör vid namn Punter och som han sade att Mrs Bonning kände. Hon höll med om att hon känt Mr Punter varefter anden själv talade med henne. Med en stark och tydlig röst sade han att han kom från Luton där han ägt en hattfabrik. "Det uppstod en brand och jag försökte rädda några av de flickor som var fångade av lågorna"; sade han. Mrs Bonning kom ihåg branden och tillade; "Du hörde väl till spiritualistkyrkan i Luton?"

"Nej;" svarade anden, "det var min bror."

Den okroppslige Mr Punter talade fortfarande när en ung flygsergeant högt krävde att mikrofonen skulle flyttas från sin plats mitt framför kabinettet. Mr Abdy Collins, som var ordförande, frågade honom varför detta skulle innebära någon skillnad och sergeanten svarade att han kunde tänka sig att "Mickey" talade genom en annan mikrofon som gömtes någonstans i salen. Mitt under denna dispyt mellan Mr Collins och sergeanten ropade Mickey att mikrofonen kunde flyttas om det var nödvändigt. Den placerades sedan en bra bit från kabinettet och på ena sidan av podiet varefter Mickey högt vrålade, "Kan ni höra mig längst bak i salen?" Aldrig förr hade jag hört Mickey ropa så högt och ljudet av rösten fyllde hela salen. Mr Collins frågade sergeanten om han nu var klar över att det inte fanns några gömda

mikrofoner såsom han hade påstått och något förläget sade den unge mannen att han var det, men tilllade stridslystet att han trodde att mottagarna av budskapen var planterade medhjälpare i publiken. När jag hörde detta, där jag satt i kabinettet, blev jag alldeles rasande över anklagelsen tills jag kom ihåg att detta var precis det jag själv hade misstänkt om andra medier när jag i unga år undersökte spiritualismen.

Mrs Bonning, som var arg på den insinuation som sergentens senaste anklagelse innehöll, ställde sig upp och gav honom svar på tal med sådan kraft att han slutgiltigt tystnade. Tyvärr avbröts den harmoni som tidigare rått i salen på grund av det inträffade och Mr Collins avslutade därför mötet.

Goda minnen när det gäller den tid då Edith blev alltmer begränsad har jag från de gånger då Owen kom på besök tillsammans med sin underbara lilla dotter. Dagar i förväg planerade Edith med Bill vad vi skulle äta och diskuterade med mig vilken liten leksak vi skulle köpa för att överraska och roa barnet. Från det att de anlände tills de hade gått hem utstrålade Edith nästintill samma glädje som hon gjort tidigare och det kändes nästan som förr i tiden.

Owen kunde aldrig dölja de känslor han kände och en dag när han kom ensam för att träffa Edith visste jag så snart jag såg honom att han hade nyheter som han avskydde att berätta. Så försiktigt han kunde berättade han för sin mor att Jane's förmögna pappa hade erbjudit honom en chefspost i sin affärsverksamhet i Kalifornien och att han och Jane skulle lämna England för att börja ett nytt liv i Amerika. När han avslutat vad han hade att säga sade Edith; "Naturligtvis måste ni göra det, älskling. Det är en bra chans för er". Jag hade aldrig beundrat henne mer än då.

Den dag Owen skulle ge sig av hade jag ställt in allt arbete så att jag kunde vara med Edith tills efter det att skeppet avseglat, då jag kände att hon verkligen behövde mig. Hon satt tålmodigt i sin rullstol och försökte reda ut en gamhärva med sina händer som blivit fumliga och stela av sjukdomen och med en blick som sällan lämnade klockan på väggen när tiden för Owens avresa närmade sig. När klockan slog slagen som talade om att det var dags, suckade hon och åter hörde jag mig själv säga med smärtsam otillräcklighet: "Jag sätter på en kanna te."

Från den dagen blev Ediths hälsa allt sämre tills den dagen kom då hon var så illa därän att hon inte kunde lämna sängen och doktorn varnade mig för att slutet kunde vara nära. En kväll när jag satt vid hennes säng och berättade om allt jag gjort under dagen, som hon tyckte om att jag gjorde, såg jag att hennes ansikte förändrades på något odefinierbart sätt och med svag röst sade hon: "Jag älskar dig verkligen så mycket!" och sjönk in i den koma som varade i två dagar innan hennes ande var fri.

*

Kremeringen gjordes vid Golders Green och kapellet var fyllt med våra vänner och upplyst av blommor. Organisten spelade musik som Edith hade älskat och vår gamle vän Fader Sharp uttalade den sista hälsningen. Det fanns ingen sorg, inga tårar, bara ledsnaden över att ta avsked av en älskad person som reser bort utan att man vet när återföreningen kommer att ske.

Den kvällen när alla vänner hade gått och jag var ensam i det rum Edith och jag hade delat i så många år kom det över mig en känsla av övergivenhet och jag insåg att jag måste försona mig med tanken på saknaden efter hennes fysiska uppenbarelse, handen hon lade över min i stunder av modlöshet, hennes leende och de små privata skämt vi delade. Jag undrade om jag

skulle kunna fortsätta bo i ett hus fyllt av minnen av förgången lycka.

Nästa morgon fick jag två telegram från Kalifornien. Ett från Owen som bjöd in mig till hans hem på obestämd tid och det andra från en organisation för mediumskap i Los Angeles som bad mig bli deras ordinarie medium. Som alltid när ett beslut har med mitt andliga arbete att göra, beslöt jag att ta råd av mina osynliga hjälpare om vilket erbjudande jag skulle anta. Vid min hemcirkels nästa sammankomst lade jag fram min fråga till dem. **Till min förvåning och, måste jag erkänna, min besvikelse, bad de mig avböja båda dessa erbjudanden och sade att jag måste stanna kvar i England för att utföra ett nytt och speciellt arbete som de hade planerat.** De fortsatte med att säga att mina publika möten nu måste upphöra eftersom de stora demonstrationerna och de resor som jag måste göra i samband med dessa, tog på mina krafter så till den grad att inte bara min hälsa utan också mitt mediumskap var i fara. Slutligen berättade de att en stor omöblerad lägenhet i hjärtat av London snart skulle erbjudas mig till en hyra som jag skulle kunna klara och att jag inte fick avböja detta erbjudande. Jag måste säga att det inte tycktes vara den minsta möjlighet att någon skulle erbjuda mig något sådant. Det var en akut brist på omöblerade lägenheter i centrala London och hyresvärdarna kunde ta mycket hög hyra och dessutom begära en stor summa pengar för att man skulle få tillgång till lägenheten.

Tre månader senare stod jag i min lägenhet med tillgång till en liten trädgård, i ett stort hus i Bayswater och instruerade flyttkarlarna var de skulle ställa mina möbler och undrade över det speciella arbete som jag skulle göra i framtiden.

Kapitel Tretton

Under alla mina år som medium har jag ännu aldrig ignorerat råd från mina hjälpare och inte heller bortsåg jag från deras varning om att min gåva var i farozonen på grund av överansträngning. Så snart jag kommit till ro i mitt nya hem, till vilket jag mot alla odds hade blivit ledd, slutade jag helt med att arbeta inför en större publik. Jag vägrade stenhårt att acceptera alla inbjudningar jag fick för att demonstrera i stora samlings-salar över hela landet, hur lockande den ekonomiska ersättningen än var. **Mitt nya telefonnummer fanns inte med i katalogen och jag undvek alla former av publicitet.** Jag begränsade starkt det antal privatseanser jag höll och satt bara med ärliga forskare eller med dem som hade ett starkt behov av det.

Helt uppenbart så minskade min inkomst avsevärt, men hyran jag betalade till ägarna av huset där jag nu bodde, Leon och Rose, var rimlig och jag tjänade tillräckligt för att kunna leva ett stilla liv och för att betala Bills lön. För första gången i livet hade jag tid att vila, att meditera, att ägna mig åt mina två fritidssysselsättningar, fotografering och konsterten stumfilm, och att träffa vänner. Jag kände mig lugnare, mera avslappnad och min hälsa förbättrades avsevärt.

Under dessa månader väntade jag på att bli visad mitt nya arbete, det som de som vägleder mig från andevärlden hade sagt att jag skulle göra. En seans av många minns jag särskilt beroende på den underliga vägran en skeptisk mamma visade för att acceptera eller ens svara på den nästan desperata ansträngning hennes avlidne son gjorde för att befästa sin identitet.

Patrick Selby, direktör för en organisation som kontrollerade två av de ledande teatrarna i West End, kom för att delta i en seans tillsammans med sju vänner, varav en dam som jag kallar Mrs Carr även om hon hette något annat. Så snart seansen började stod det klart att allt som hände riktade sig mot att försöka övertyga Mrs Carr om att hennes son Justin hade överlevt sin fysiska död. Efter det att Mickey hälsat på Mr Selby och hans vänner hördes en svag röst säga: "**Mamma, det Justin. Det är underbart att ha fått detta tillfälle.**" Mrs Carr svarade efter viss påverkan av vännerna men verkade vara full av misstro. Med sin röst, som knappast höjde sig över en ivrig viskning, började Justin försöka övertyga sin mamma om sin identitet genom att nämna olika händelser i det förflutna, men vad han än sade som skulle vara ett bevis, förblev Mrs Carr reserverad och ointresserad. Till slut, som för att äntligen ge ett fullvärdigt bevis, sade den döde pojken: "Kommer du ihåg den gången vid floden med svanarna?" Med samma svala ointresse svarade Mrs Carr: "Det tror jag inte att jag gör." Anderösten lät nu lätt förtvivad: "Men du måste komma ihåg, mamma, hur svanarna attackerade båten!" Det tycktes som om Mrs Carr inte kunde påminna sig detta. Emellertid inflikade en flicka som var med att hon mycket väl kom ihåg händelsen och att den inträffat under en tid då hon och hennes föräldrar bodde i närheten av familjen Carr och när de två familjerna ofta åkte ut med båt tillsammans. Justin blev utan tvekan uppmuntrad av det stöd han fått och fortsatte påminna sin mamma om små händelser i sitt liv på jorden som hon lyssnade på utan entusiasm och med en tydlig misstro.

Till sist, och man kunde höra tydlig irritation i rösten, brast han ut: "Mamma! Jag ska övertyga dig om jag så kommer att dö på kuppen!" Trots allvaret i situationen kunde inte de andra i gruppen eller jag själv annat än att brista ut i skratt vid detta uttalande. Sorgligt nog lämnade Mrs Carr seansrummet lika hårdnackat skeptisk som hon hade kommit, trots att många ytterligare bevis gavs i försök att övertyga henne.

*

En morgon väntade jag på två vänner till pastor Drayton Thomas till vilka han hade bokat tid per telefon. Som den erfarna forskare han var, hade han inte sagt någonting om sina vänner förutom att de var herr och fru Newton. När Bill visade in dem till seansrummet blev jag irriterad över att se att en schäferhund följde med dem in. Bill visste mycket väl att jag inte tillät djur i seansrummet och jag var mycket nära att fråga honom vad han tänkte på när det gick upp för mig att det inte var en världslig hund.

Under seansen talade Mr Newtons pappa med honom och efter att ha givit bevis på sin identitet berättade han för sin son att han hade Rex med sig, och tillade att Rex till en början inte kunde förstå varför han hade blivit bortskickad från sin husse men att han nu hade funnit sig tillrätta och var ganska tillfreds "med mamma och mig". Till min förvåning och förlägenhet hörde jag då snyftningar från Mr Newton.

När seansen var över fick jag veta av Mrs Newton att paret nyligen anlänt från Australien med avsikt att bosätta sig i England. Innan avfärden hade Mrs Newton övertygat sin make om att det skulle vara bäst om deras schäferhund Rex avlivades eftersom det skulle vara så mycket enklare att flytta till ett nytt land utan honom. Hennes make hade ännu inte förlåtit sig själv för att han gick med på att ta bort den hund han älskat så.

Denna seans var inte den första och alls inte den sista då jag hörde att seansdeltagarna fått bevis för att sällskapsdjur kan leva vidare i en annan dimension. Jag är övertygad om att den kärlek vi ger till våra djur på denna sida av livet lyfter dem upp till en högre existensnivå än vad många andra former av liv uppnår och att när vi dör kommer att finna att de väntar på oss.

Då och då ingår två personer på jorden en överenskommelse om att den som dör först ska göra allt som är möjligt för att kommunicera från andra sidan och de kommer överens om ett kodord eller ett budskap dem emellan som ska identifiera kommunikatören och bevisa hans fortlevnad. Mrs Grover, som nu bor i Dulverton, Somerset, bokade en seans med mig när hon bodde i London för några år sedan med en önskan om att kunna ge tröst till sin yngre dotter genom att få kontakt med flickans make som nyss hade avlidit. Under seansen talade Bill, Mrs Grovers svär-son till henne och kallade henne för "Gerry" som han hade gjort under livet och frågade henne om hur hon mådde. Sedan sade han med spänd röst och stor ansträngning: "Mamma björn, Pappa björn och Brumas". Han upprepade denna meningslösa fras flera gånger och sade sedan i en förbryllad ton: "Jag vet inte varför jag säger detta förutom för att bevisa min identitet." Mrs Grover var inte bara besviken på seansen utan också konfunderad, eftersom den fras som uttalades så många gånger och med sådan iver inte betydde någonting alls för henne.

När hon kom hem och berättade för sin dotter om det meningslösa budskap hon hade fått vid seansen blev Bills änka strålande glad. Den tokiga fras som Bill hade yttrat så många gånger och med så stor ansträngning var det kodade budskap som flickan och hennes man kommit överens om att den som dog först skulle försöka delge den andre.

Några år senare var Mrs Grover på en ny seans hos mig vid vilken Bill manifesterade sig. Jag skulle inte tro att jag kan göra något bättre än att citera en del av Mrs Grovers egen redogörelse av denna seans som hon var vänlig nog att skicka till mig:

Vi satt i flera minuter och jag började oro mig för att vår kära Mickey inte skulle komma igenom, men det gjorde han och efter hans vanliga småprat sade han: "Bill är här, faster Gerry". Till min förvåning var min svärsons första ord till mig: "Gerry, du oroar dig mycket för din hälsa" Jag måste förklara att Mr Flint inte hade en aning om att jag varit sjuk under ett år innan jag lämnade London, med en inre åkomma som fortfarande besvärade mig. När jag var i London på visit hade jag tagit tillfället i akt att besöka en läkare och hade tillbringat en hel dag med att få olika prover tagna och även röntgats på Londonkliniken några dagar innan jag kom till seansen. Kirurgen hade kallats till Skottland för att utföra en brådskande operation och av den anledningen hade hans sekreterare informerat mig om att det kunde ta en viss tid innan han skulle kunna se mina röntgenbilder. Därför svarade jag Bill att jag verkligen var ganska orolig och Bill svarade: "Det finns ingen anledning för dig att oro dig alls. Jag har sett dina röntgenbilder och där finns ingenting elakartat. Du kommer inte att behöva gå igenom en operation för kirurgi kan inte bota en fix idé. Men framöver måste du vara mycket noga med vad du äter och undvika växtfibrer".

Min svärson var läkare och röntgenspecialist under sin tid på jorden. Det återstår att tillägga att dagen som följde på seansen ringde läkarens sekreterare för att säga att läkaren hade gått igenom röntgenbilderna och *hon återgav nästan exakt de lugnande ord som Bill hade sagt till mig i Mr Flints seansrum.*

Vid många tillfällen har jag haft seans med Mr S.G.Woods, en parapsykologisk forskare och en mycket hedervärd man. Mr George Woods brukade ha med sig en bandspelare till sina seanser med mig (pappersband på den tiden) och han spelade upp banden inte bara för medlemmarna i hans lokala spiritualistkyrka utan för vem som helst som han trodde skulle ha nytta av kunskapen att människan lever vidare efter döden oavsett om han tycker om idén eller inte. När George ringde mig en dag för att fråga om han kunde ta med en vän nästa gång

han skulle komma till mig, hade jag inte något emot detta. När han senare anlände till seansen kom han i sällskap med en charmerande dam som han presenterade som Mrs Betty Greene, och förklarade att detta skulle vara hennes första erfarenhet av direktröst även om hon lyssnat med stort intresse till de inspelningar han gjort vid besöken hos mig.

Det var andra deltagare med när George Woods och Betty Greene satt tillsammans i seansrummet denna första gång. Huvudkommunikatören vid detta tillfälle var Rose Hawkins, en ande som hade talat vid andra seanser jag haft och som därför var väl insatt i svårigheterna vid kommunikationen mellan de två världarna och kunde tala flytande och kunnigt med den dialekt och på det sätt som jag antar var mycket lik hennes jordiska röst; genomträngande, glatt och med en cockneyaccent som till och med var mer uttalad än Mickey's.

Enligt hennes egen redogörelse hade hon varit en blomsterförsäljare i närheten av Charing Cross stationen i hjärtat av London och hennes liv hade varit fyllt av svårigheter och fattigdom. Rose är alltid villig att besvara frågor som ställs av seansdeltagarna även om hon i sin blygsamhet gör det klart att hon ännu inte har kommit så långt i andlig mening, och hon fransäger sig all kunskap om de högre planen där mer utvecklade själar vistas. När George frågade Rose hur det var där hon befann sig nu, svarade hon: "Nu har du ställt en fråga till mig och du vill att jag ska beskriva vår värld med ert materiella språk! Jag vet inte var jag ska börja. Jag antar att om du tänker dig allt det vackra i er värld utan allt som inte är vackert, så får du en svag aning om hur det är."

En annan seansdeltagare frågade Rose om människorna i hennes värld någonsin tänkte på pengar och Rose svarade försmädligt. **"Du kan inte köpa någonting här med pengar, kompis! Det enda du har här, har du genom din karaktär och genom det sätt du levtt ditt liv och hur du tänkt och agerat!"**

När en medlem av gruppen ville veta om det rådde lag och ordning på andra sidan sade Rose: "Här råder den naturliga lagen, min kära, som vi alla snart börjar uppleva när vi kommer hit. Det finns inga regler och lagar eller regeringar och liknande, men det finns lagar som är allmänna lagar och som vi alla känner igen."

Rose talade om det kreativa arbete andar gör och betonade starkt att **"de gör det eftersom de tycker om att göra det. Allting här görs av kärlek och om någon på er sida ville bli musiker till exempel, men aldrig fick chansen under livet, så kan hon här göra allt det som hon ville."**

När jag ser tillbaka på åren som gått, så ser jag George's inbjudan till Betty att sitta i min grupp den där dagen som den sista länken i den kedja av händelser som ledde fram till att mitt arbete kunde nå ut till fler människor än det någonsin hade gjort tidigare.

George och Betty satt med mig privat många gånger efter denna första gång och de spelade alltid in seanserna på band så att andra kunde dela deras upplevelser. Under dessa tidiga år av samarbete med dem blev jag allt mer medveten om den speciella atmosfär av harmoni som uppstod i seansrummet varje gång de var tillsammans och fastän vissa seanser var helt blanka, vilket hör till mediumskapets natur, fick de vid andra tillfällen kontakt med själar som hade utvecklats långt utöver vår fysiska värld.

Sedan vi flyttade från Hendon, hade Bills hälsa sakta blivit allt sämre men eftersom han visste att döden bara var ett steg in i en större värld, tog han sin dödliga sjukdom med lugn och ro och utan rädsla. När Brem kom för att bo hos oss, tränade Bill upp honom i de plikter som han själv så troget hade utfört och flyttade sedan efter eget önskemål tillbaka till den stad

där han växt upp och levde där den tid han hade kvar.

Vid denna tid hade George Woods och Betty Greene suttit hos mig i intervaller i två eller tre år och en dag under en seans kom Ellen Terry för att tala med dem och detta var vad hon sade:

"Ni kommer att ha naagra utomordentliga kommunikationer och jag föreslar att ni har denna kontakt regelbundet för att bygga upp kraften och styrkan av den förbindelselänk som medvetet har skapats för era bandinspelningar. Det finns själar på denna sida som har ett stort intresse av att utnyttja dessa tillfällen att förmedla information om livet i vår värld och den mekanik som gäller kommunikationen mellan er värld och vår. Banden som ni spelar in ger oss möjlighet att nå människor i er värld och vi ska använda dem på bästa sätt. Vi kommer att ta hit olika själar från olika sfärer för att tala och ge föredrag och hålla undervisning som kommer att kunna skickas ut och spelas upp för miljontals människor över hela världen. Detta är varför vi vill att ni ska sitta regelbundet med detta medium för att kraften ska byggas upp och så göra det möjligt för dessa skiftande personligheter att komma och tala till er om sig själva och om mycket som är viktigt för mänskligheten."

Jag hade aldrig tvivlat på mina rösters verklighet eller ifrågasatt hederligheten hos mina andliga hjälpare, men när jag lyssnade på Ellen Terrys välbekanta röst kände jag mig plötsligt berövad och osäker. **Hur skulle George's bandinspelningar kunna höras av miljoner människor över hela världen?** Jag visste att George under många år av forskning inom medialitet och mänsklig fortlevnad hade fått säkra bevis på att personligheten lever vidare efter döden och att han hade en stor önskan att sprida denna övertygelse till så många människor som möjligt - men till miljoner? Det var obegripligt.

När Ellen Terry's röst tonade bort sprang jag upp från stolen för att tända ljuset och bad George om att spela upp bandet för mig. **När jag hörde Ellen Terry's enastående budskap för andra gången visste jag att hur fantastiskt det än kunde låta så skulle Georges band förr eller senare kunna höras över hela världen av miljoner människor.** Just då vid detta tillfälle blev det bestämt att George och Betty skulle sitta med mig regelbundet och det har de gjort hela tiden fram till denna dag.

Mrs Bryant, som bodde i Palace Gate, kom då och då och satt hos mig och vid de flesta tillfällen kom hennes avlidne man George och talade med henne och gav henne sådana råd och sådan hjälp som han nu kunde ge.

En dag kom Mrs Bryant till en sittning i sällskap med en främling. Det var en lång och smal man som jag bedömde kunde vara i femtioårsåldern och Mrs Bryant frågade om han kunde få vara med under seansen. Helt riktigt talade inte Mrs Bryant om sin väns namn men på det sätt hon presenterade honom framkom det att han var en total skeptiker som trodde att andekommunikation som bäst kunde vara inbillning och självbedrägeri och i värsta fall rent bedrägeri. Hon tillade att hon hade övertygat honom om att följa med mot hans vilja för att bevisa för honom hur fel han hade så att han skulle få äta upp sina ord.

Mrs Bryant's korta sammandrag av min nya seansdeltagares mentala attityd var knappast ett positivt omdöme och när jag tittade på honom där han stod i min hall, uppsträckt och med ett högdraget leende över läpparna, kände jag mig inte dragen till honom, men jag var rörd av Mrs Bryants starka övertygelse och gick med på hennes förfrågan.

Mrs Bryant's make kom inte för att hälsa på henne under denna seans som han vanligen gjorde, men efter det att Mickey hade talat med båda seansdeltagarna en kort stund hördes en

mansröst säga sitt namn "White" och att han var glad att få detta tillfälle att tala med sin son efter alla dessa år. Trots att det var kolmörkt fick jag intrycket att Mrs Bryant gav sin vän en ordentlig knuff i sidan för att få honom att svara. Han svarade men på ett sådant uttråkat och nedlåtande sätt att det varit bättre om han varit tyst. Anden försökte igen men möttes av samma brist på värme från den motvillige seansdeltagaren. En kort paus följde då vi kunde höra två anderöster som viskande konfererade och av de få fraser jag uppfattade verkade det handla om en diskussion om strategi. Plötsligt skakades alla tre av oss om ordentligt när rösten av den avlidne Mr White dånade ut i rummet: "Jag ska verkligen säga dig några saker som får dig att höra upp, min son!" Efter detta och ända till slutet av seansen framlade pappan det ena beviset efter det andra på sin identitet, berättelser om sonens barndom, minnen från sådant pappan och sonen gjort tillsammans, platser som de besökt tillsammans och annat som obestriddligen visade att det verkligen var hans pappa som talade. Det dröjde inte länge innan skeptikern var involverad i en livlig och minnesväckande konversation.

När seansen var över måste jag medge att jag blev förvånad när Mrs Bryants vän stannade kvar efter det att hon gått och påbörjade en grillning av tredje graden. Jag visste väl mycket väl vem han var, eller hur? Vad hette min medhjälpare i Warwick? Mrs Bryant hade väl ringt mig tidigare den morgonen, visst hade hon? Var fanns mikrofonen? Och var gömdes högtalarna? Kunde någon se polisalmanackan? Dessa och många andra egendomliga frågor utslungades med barsk röst fortare än vad ett maskingevär avfyras, i alla fall tyckte jag det då. Efter en lång stund när det snurrade i huvudet av ansträngningen att svara på varje gevärssalva innan en ny avfyrades, förbyttes min förhållningens grymma ansiktsuttryck till ett något mjukare.

"Du är helt okej!" sade han och räckte fram handen som på en gammal film som handlade om medel-klassen. Vi skakade hand och han presenterade sig som överste Geoffrey White, chefskonstapel i Warwickshire, och tackade för en intressant erfarenhet.

Själv tyckte jag att överstens (no: oberstens) upplevelse hade varit något mer än bara intressant, men år av mediumskap hade lärt mig att för den sanne skeptikern är det mycket en fråga om heder att inte bli imponerad vilket slags bevis som än presenteras för dem. När jag stod i dörröppningen och såg skepnaden av den rakryggade översten marschera nerför gatan så väntade jag mig inte att få träffa honom igen.

Detta visade sig vara fel eftersom han några månader senare ringde tidigt en söndag morgon och frågade om han kunde få komma på en seans på direkten. Jag förklarade att jag inte tog emot besök på söndagarna och erbjöd honom att komma senare i veckan. Han sade att hans vistelse i London var kortvarig och bad mig göra ett undantag för hans skull. Jag var så överväldigad av hur angelägen han lät så jag gick med på att samma morgon ha en seans med honom.

Jag hade knappt hunnit släcka ljuset i seansrummet förrän Mickey sade att överste White's pappa ville tala med honom om "det nya uppdraget på Cypern". Ett långt samtal följde mellan översten och hans pappa som jag de facto måste lyssna till. Det visade sig att överste White hade blivit kallad till expeditionen föregående fredag där han tillfrågats om han kunde tänka sig att acceptera en tjänst under kolonialkontoret för att genomföra en omorganisation av polisstyrkan på Cypern, som då plågades av strider mellan greker och turkar. Översten skulle komma på ytterligare en intervju på expeditionen följande dag då han förväntades ge ett svar, och han var osäker på vad det svaret skulle vara. Hans döde far sade med eftertryck att han

måste acceptera uppdraget eftersom hans speciella kompetens behövdes på Cypern vid denna farofyllda tid. Pappan försäkrade sin son om att han skulle komma att utföra arbetet på ett bra sätt och att inget skulle hända honom medan han var på ön. Han tillade att översten skulle återvända hem till England mycket snabbare än vad som nu tycktes möjligt. När jag tände ljuset efter det att rösten tystnat, satt överste White tillbakalutad på sin stol med ett uttryck av häpnad i ansiktet. "Det var absolut fantastiskt"; sade han, "**jag är inte bara fullständigt övertygad om att det var min pappa som talade till mig utan jag vet att ingen i hela världen förutom jag själv och den högt uppsatte tjänsteman jag träffade på expeditionen visste att jag hade blivit tillfrågad att åka till Cypern. Det är ett så hemligt uppdrag att jag inte ens har talat om det för min fruän!**"

Översten antog utmaningen och åkte till Cypern. Efter att ha utfört det arbete han var där för att göra, kom han hem säkert och vid full hälsa mycket tidigare än som var väntat. När han var tillbaka i England gjorde han det till en vana att komma till mig närhelst han var i London ända fram till den dag då jag läste i tidningen att han hade råkat ut för något slags anfall när han reste sig för att hålla ett tal på en polisbankett och hade dött omedelbart. *Jag skulle tro att hans pappa var där för att välkomna honom på andra sidan.*

Ateister och en del ortodoxt kristna, särskilt de som aldrig suttit med ett medium, gör ofta de guider till åtlöje (no: narr av) som hjälper medierna att verka som en bro från denna värld till nästa.

Indianer? Forntida egyptier? Tibetanska lamor? Barn? Hur vilseledda och löjliga kan spiritualister egentligen vara? Kritiker med anspråk på att vara insatta i psykologi talar med självsäkerhet om sekundära personligheter, fragmenterat medvetande, undermedveten dramatisering och självhypnotiska fenomen. Jag låtsas inte förstå vad de menar och jag tvivlar på att de gör det själva.

En del troende som hör till de mera stelbenta dogmatiska lärorna drar sig inte för att utpeka våra guider och kommunikatörer som onda och som bara utger sig för att vara några de inte är, fullkomligt okunniga om psalmisten som sade: "Ty han skall ge sina änglar befallning om att bevara dig på alla dina vägar." Jag känner naturligtvis till att vissa kristna accepterar idén om skyddsänglar, men bara för att religiös konst visar dem som vithuvade övermänniskor, vanligen försedda med vingar, borde man kunna inse att andlig utveckling *inte är ett privilegium för den vita rasen.*

Sanningen är enklare och mer underbar än så. Änglar, guider, andliga hjälpare, kalla dem vad du vill, var tidigare män och kvinnor av alla raser och alla trosläror, som levt på jorden och nu finns på ett annat plan. **Härifrån fortsätter de att utvecklas andligen genom att hjälpa och upplyfta människorna, t.ex. genom den fysiska kroppen hos en person på jorden som har speciella gåvor av något slag.**

Naturligtvis är det inte bara mediala personer som har andliga hjälpare utan, som Paulus sade: "Vi är alla omgivna av en sådan sky av vittnen". *Detta innebär inte att en massa spionerande andar omger oss för att observera allt vad vi gör, hur privat det än är, utan helt enkelt att de som vi älskar och som har gått före oss, fortfarande bryr sig om oss och kommer närmare när vi tänker på dem med längtan eller när vi sänder ut en bön om hjälp.*

*

Under kriget anslöt sig en ny personlighet till skaran av andliga hjälpare och som presenterade sig i min hemcirkel som Mr Marshall, som en gång levde och arbetade som

läkare i Hampstead i London. Personligheten som vi lärde känna genom hans varma sympatiska röst, var som den idealiske familjedoktorn. Genom bitar av information som Dr Marshall gav oss då och då kunde vi verifiera en del fakta om hans liv på jorden.

[Dr Charles Frederick Marshall föddes i Birmingham år 1864](#) och fick sin skolning till läkare vid Bart's Hospital i London där han hade rykte om sig att vara en briljant läkare både i medicin och kirurgi. Han var intresserad av parapsykologisk forskning på den tiden ämnet betraktades som lite udda och han blev med tiden en övertygad spiritualist. I början av sin bana specialiserade han sig på sjukdomar som hörde till huden men senare började han forska om cancersjukdomar. Efter år av studier trodde han sig ha upptäckt ett nytt sätt att närma sig ämnet och att behandla cancersjukdomar.

År 1932 publicerade han skriften *A New Theory of Cancer*, i vilken han fördjupade sina teorier och beskrev en mängd avancerade fall som han påstodde hade blivit botade av hans metod. Tyvärr var inte experterna intresserade och han dog som en desillusionerad man i maj 1939. Sedan han först kom har Dr Marshall givit råd till och hjälpt bokstavligen tusentals av mina seansdeltagare angående deras hälsa eller nervösa besvär.

Mina goda vänner Mr och Mrs Archer kom för att sitta hos mig en dag tillsammans med Roland, en son i tjugoårsåldern som arbetade i handelsflottan. Jag såg att ett av Rolands ögon var svullet, blodsprängt och tårades kraftigt och frågade honom vad det var. Han berättade att ögat hade givit honom smärta och obehag i flera månader utan att någon läkare kunnat finna ut orsaken till besvären. Det var tydligt att den unge mannen var orolig och nu ännu mer, eftersom han nyligen besökt en framstående ögonläkare som inte heller han kunde finna ut orsaken till besvären. **Under seansen kom Dr Marshall och talade med pojkens föräldrar och kom omedelbart in på ämnet om Rolands öga. Han påminde den unge mannen om ett tillfälle för några månader sedan då han hade gjort rent hyttventiler med stålull och talade om att en ytterst liten partikel från stålullen hade gått av och fastnat i ögat och att det var detta som orsakade smärtan och irritationen.**

Han rådde Roland att gå tillbaka till ögonkliniken och taktfullt nämna denna möjlighet för den framstående ögonspecialisten. Pojken gjorde som Dr Marshall rått honom till och den lilla stålullspartikel kunde lokaliserats och tas bort.

Jag började allt mer se fram emot mina seanser med George Woods och Betty Greene. De personligheter som kom för att tala med dem var så olika och så intressanta. En del hade varit berömda under sin tid på jorden och andra hade levt i skymundan, men alla hade något intressant, lärorikt eller upplyftande att säga. Allt blev inspelat på band så att George och Betty kunde dela sina erfarenheter med alla som ville lyssna. Vid en av deras seanser presenterade sig en man med fransk brytning som Richet och under samtalets gång blev det klart att det var den avlidne professor Charles Richet. Denne utomordentlige franske psykolog var år 1905 ordförande för "Sällskapet för psykisk forskning" i London.

Han förklarade för mig hur mitt mediumskap används av dem på andra sidan. Han sade att alla levande varelser har en substans som kallas ektoplasma, som är en livskraft och att ett fysiskt medium som jag, har mycket mer av detta än de flesta andra. Under en seans dras denna substans, som ibland också kallas "kraften"; från mediet och formas av andarna, som förstår denna konst, till en kopia av ett fysiskt talorgan som då kallas "röstlåda" eller ibland "mask". Den kommunicerande anden koncentrerar sedan sina tankar in i denna röstlåda och

skapar genom detta en frekvens eller vibration, som når seansdeltagaren som en objektiv röst. Den döde professorn fortsatte med att prata om de svårigheter som denna slags kommunikation innebär från andevärldens perspektiv.

Han berättade att den kommunicerande anden, förutom att sänka sin egen frekvens till jordens lägre frekvens, samtidigt måste komma ihåg hur hans egen röst lät under livet på jorden och också återkalla minnen av händelser som kan vara bevis på hans identitet för den som han kommunicerar med. När professorn tillfrågades om han kunde se och höra de personer som deltog i en seans svarade han att det berodde på hur starkt han koncentrerade sig på att göra det. **Om han fokuserade sitt sinne tillräckligt mycket kunde han både höra och se människor i världen men han tyckte det var enklare att uppfatta tankarna innan de blev uttryckta som ord.**

Han blev lite irriterad när någon påpekade att rösterna ibland inte lät exakt likadant på de som kommunicerade med direktröst som när de talade under jordelivet och han förklarade att det knappast var troligt att de skulle göra det, eftersom de inte använde samma talorgan som de gjort på jorden. Han tillade att vi också måste förstå att den kommunicerande anden måste koncentrera sig på tre olika saker samtidigt när han kommunicerade.

Det mesta Richet talade om förstod jag. Jag hade ofta hört kommunikatörer anmärka på svårigheten i att "tala genom denna låda som vinglar omkring hela tiden". Eller när de sorget konstaterade hur svårt det är att erinra sig händelser som utom tvivel skulle bevisa vilka de var, när de samtidigt måste koncentrera sig så hårt på andra saker. Som den döde professor Richet ganska buttert anmärkte: "Miraklet är att vi kan kommunicera överhuvudtaget".

En del kommunikatörer talar med, vad jag skulle kalla en standardiserad röst. Med detta menar jag att en äldre man kan låta ganska lik en annan man av hög ålder med liknande bildning, och att unga officerare som dödades under det senaste kriget tenderar att tala med röster som liknar varandra. Det är ändå *vad* anden förmedlar och den personlighet den ger uttryck för, tillsammans med de bevis den ger, som fastställer identiteten för dem som de söker kontakt med. Somliga andar kan emellertid, kanske för att de har överlägsna mentala krafter, lyckas med att reproducera röster som de hade under livet på jorden och en av dem var Lord Birkenhead, en tidigare rikskansler som dog 1930.

I "Homicide Act" från 1957 fanns det fem kategorier av mord som straffades med hängning och vid en seans jag höll under den tid denna lag verkade, manifesterade sig Lord Birkenhead i mitt seansrum och talade väluttalat och med eftertryck i nästan en timme om nödvändigheten av dödsstraffets avskaffande. När han anspråkslöst presenterat sig som Birkenhead sade han: "Detta är den del av kriminalvårdslagen som i första hand behöver ändras; oavsett om det sker genom en bödels snara eller med någon annan metod som anses mera human, så rättfärdigas aldrig tagandet av ett liv vare sig det sker utom eller innanför lagens gränser."

Han höll med om att de åsikter han nu gav uttryck för var helt motsatta de han förespråkade när han var på jorden och han förklarade detta med att säga: **"Jag har nu sett effekterna från denna sidan av livet, av att lagen sänder hit själar som är helt oförberedda, med kaos i sinnet och tankar fyllda av hat, vedergällning och rädsla."**

Han fortsatte: "Dessa själar håller till nära jordeplanet och det som är känt som "copycatmord" (då känt som "carboncopy murder" ö.a.) beror ofta på att sådana jordbundna, hämndlystna personer, *med sina tankar påverkar individer i er värld som redan tidigare är instabila*. De kan få dem att begå samma typ av brott som det den avrättade människan

begått, och som gjorde att han miste livet genom det straff han fick."

Som ett alternativ till avrättning föreslog Birkenhead att "de beklagansvärda människor som begår mord skulle kunna sättas i nyttigt arbete för att på något sätt tjäna samhället och få möjlighet att genom arbete bearbeta sin egen ånger för att sedan kunna nå sin befrielse." Mot slutet av detta imponerande tal förklarade han: *"Det finns ingen död. Vi lever och vi försöker hela tiden att inspirera er. Jag ber er, jag vädjar, jag bönfäller er att göra allt som står i er makt att sprida denna sanning till hela mänskligheten."*

När en inspelning av denna kommunikation med den avlidne [Lord Birkenhead](#) spelades upp för Mr Charles E. Loseby sade han: "Det är helt säkert Birkenhead. Det finns inte ett spår av tvekan i mitt sinne. Eftersom det var Birkenhead som fick mig att börja arbeta vid domstolen så kände jag honom särskilt väl under hela hans karriär."

Mr Loseby blev senare intervjuad på TV och upprepade då inför miljoner tittare, sitt uttalande om att han känt igen rösten av Mr Birkenhead. När jag fick veta att han hade gjort det kom jag ihåg Ellen Terry's löfte, vilket vid den tidpunkten hade tyckts mig så omöjligt att uppfylla.

Lillian Baylis, denna outtröttliga kvinna som tog över en förfallen teater och förvandlade den till den världsberömda "Old Vic" framförde oväntat ett dramatiskt tal vid en seans jag höll två dagar efter det att ridån hade fallit för sista gången vid hennes teater för att ge plats för National Theatre. Miss Baylis uttryckte förargelse över att "Vic" inte hade behållits som en träningskola för teateraspiranter och ställde frågan om det verkligen var nödvändigt att förlora ett namn som så länge hade upprätthållit engelskt skådespeleri. "Det hade väl ändå kunnat behållits som ett minne över det förflutna"; sade hon sorgset. När en av seansdeltagarna frågade om hon hade varit närvarande vid teaterns sista föreställning, svarade Miss Baylis med ett spår av otålighet: "Naturligtvis var jag där! Tror du att jag skulle missa den sista akten? Det var en sorgsen kväll men en stolt kväll för mig. Jag är säker på att National Theatre måste bli lyckad eftersom dess rötter finns i den gamla "Vic"; och det är starka rötter." Miss Baylis berättade att många gamla kända teaterskådespelare också var närvarande på avskedskvällen, och detta inbegrep hennes faster Emma Cons som många år tidigare hade drivit "Old Vic" som en folkteater.

När inspelningen med Lillian Baylis' dramatiska tal spelades upp för kapten P. Newcombe från Hove skrev han följande:

"Bandinspelningen gav oss en mycket exakt bild av den bortgångna Miss Baylis som jag kommer ihåg henne, rösten och hennes manér var omöjliga att ta fel på. Jag är mycket tacksam för möjligheten att åter igen ha fått höra min kära gamla vän."

Mrs A. Watson, som också bor i Hove, är guddotter till den avlidna Lillian Baylis och när hon hörde inspelningen skrev hon:

"Jag är så glad att kunna bekräfta att det var Lilians Baylis röst jag hörde och vilket jag är alldeles säker."

Jag hälsade på några vänner en kväll och när vi satt där och pratade om det ena och det andra, började jag känna att en stark personlighet påverkade mig psykiskt och även om jag först försökte ignorera detta inflytande kom det till en punkt då det blev alltför starkt för att motstå och jag föreslog mina vänner att om vi drar för gardinerna och släcker ljuset så kanske vi kunde komma på vem denna personlighet var. Gardinerna drogs för och ljuset släcktes

men det blev inte helt mörkt på grund av att seansen var oförberedd. Turligt nog hade de en bandspelare. Att det inte var helt mörkt stoppade inte personligheten av den närvaro jag hade känt från att nästan omedelbart börja tala med stark röst och med en tydlig irländsk dialekt.

Till en början visste ingen av oss vem det var, inte förrän han nämnde sina teaterpjäser och sade att trots att de varit mycket framgångsrika så hade han ingen önskan att återvända till jorden eftersom upplevelsen av att ha varit George Bernard Shaw skulle vara fullt tillräcklig för vem som helst. Vi hälsade honom välkommen med stor förtjusning. Under sin livstid hade Shaw alltid uttryckt sin misstro över ett liv bortom graven och en dam frågade honom hur han hade reagerat när han dog och fann att han hade haft fel.

Han svarade: "Jag var mycket förvånad och mycket oroad men samtidigt glad om man nu kan ha tre så olika känslor samtidigt." En av mina vänner försökte få honom att kritisera dagens teaterpjäser men han vägrade och sade att han nu aldrig fördömer någonting eftersom han fått lära sig att detta är en synd. "Jag har aldrig varit särskilt förtjust i att vara en syndare; lade han till, " och när jag försökte var jag aldrig riktigt framgångsrik till min egen besvikelse. Jag ville synda en eller två gånger med två charmerande damer men de ville inte synda per korrespondens. Jag var en mycket sentimental gammal dumbom men utan att folk fick veta det. Jag försökte dölja det genom att vara burdus och ruskade på skägget för att skrämja folk, men jag tror att jag var mer framgångsrik med min penna än jag någonsin var med min tunga." Efter att ha pratat med oss en stund hängav sig Shaw åt lite självkritik. "Några av mina karaktärer var bara marionetter för att uttrycka mina egna idéer och jag håller med om att några av mina pjäser är mycket svåra att spela även om jag skulle tro att jag skapade en eller två rollfigurer som kommer att leva vidare.'

När denna bandinspelning spelades upp för L. E. Easterbrook, medlem av "Order of the British Empire" år 1962, skrev han: "Jag fann inspelningen av G. B. Shaw mycket intressant. Ju mer jag tänker på det desto mer omöjligt verkar det vara att någon annan än han själv skulle vara upphovsman. Det fick mig att minnas den smittande munterhet som omgav honom när han var i familje-kretsen och inte briljerade. Man kände att världen med all dess dårskap var kolossalt rolig och kunde skrattas åt med vänlighet och förståelse.'

Beträffande samma inspelning skrev pastor W. A. B. Barham i juni 1970, "I mars 1959 spelade jag upp G. B. Shaw-bandet för George Bishop, teaterkritiker i *Daily Telegraph* och en nära vän till Shaw under många år. Efter det att Mr Bishop hade lyssnat till bandet uppgav han att, "sinnet och sinnestämningen var Shaw's." Det var inte alls så att alla de olika personligheter som kom och talade till George och Betty vid deras regelbundna seanser var kända personer under livet, utan det kom också kvinnor och män som hade levt och dött obemärkta och berättade om sig själva, om hur de dog och vad de fann på andra sidan döden. Det var till exempel Edward Butler som med sin varma yorkshiredialekt bad att vi skulle kalla honom Ted. Han berättade att han bott i Leeds till en lördag år 1923 då han gick ut och handlade med sin fru. Eller som han förklarade det: "Jag korsade High Street och innan jag hann att säga Jack Robinson var det något som träffade mig. Det var en lastbil som mosade mig mot en vägg och så var det med det." Sedan berättade han att han såg en massa människor som tittade ner på någonting och gick dit för att se vad det var. **Till sin förvåning såg han en man på vägen som såg ut som han själv. "Först förstod jag inte att det var jag själv"; sade han, "utan tänkte att det hela var märkligt och att mannen skulle kunna vara min tvillingbror. Jag kunde bara inte fatta att det var jag!"** Ted såg sin gråtande fru i mängden och försökte säga henne att allt var bara bra men hon ignorerade honom

fullständigt. När ambulansen kom steg Ted in tillsammans med sin fru och den döda kroppen och under resan till bårhuset gick det till sist upp ett ljus för honom. Senare gick Ted på sin begravning och om detta sade han: "Jag tänkte för mig själv om allt ståhej och hur det går till och om hur man lägger ut pengar för ingenting, för där var jag i vagnen tillsammans med min fru och ingen tog någon notis om mig."

Enligt honom själv hade Ted varit en materialist och inte haft någon religiös tro eller trott på ett liv efter döden. Det verkade som om han var jordbunden ett tag. Han hängde omkring sitt hem, reste med spårvagnar och besökte sina vänners hem men ingen kunde se eller höra honom och han började känna sig ensam och olycklig. Ibland längtade han till och med efter ett glas öl men fastän han kände sig solid så gled handen rakt igenom glaset när han försökte lyfta det.

Vid en annan seans berättade en personlighet som talade med hes röst och tysk brytning att hans namn i livet hade varit Dr Franck och att han varit fånge på koncentrationslägret i Dachau där han hade dömts för att han vägrade "att göra speciella saker som de ville jag skulle göra men som jag inte tyckte om".

När han först sändes till Dachau hade Dr Franck tillåtits att använda sina medicinska kunskaper för att hjälpa andra fångar och han tyckte då att livet i lägret var uthärdligt. Senare hade de insisterat på att han skulle samarbeta med dem när det gällde fasansfiulla kirurgiska experiment som gjordes på patienterna och när han vägrade blev han avrättad. Han talade om för oss att ännu idag finns en atmosfär av elände, olycka och ondska runt Dachau på grund av det som gjordes där. När Dr Franck tillfrågades om sitt liv på andra sidan berättade han att han fortfarande var läkare men att han nu behandlade andar genom att hjälpa dem bli av med gamla förlegade idéer, rädsla, hat och fördomar som hämmade deras andliga tillväxt. Innan Dr Franck lämnade oss sade han: "Människor i världen måste förstå att som en människa tänker så är hon, och genom hennes tankar och handlingar på jorden skapar hon sin egen himmel eller sitt eget helvete på denna sidan."

År 1963 skakades England av vad som kallas Profumoskandalen då Stephen Ward, en elegant osteopat och medelmåttig konstnär, stod åtalad för sådant som hörde till skandalen. Medan han fortfarande var åtalad, men innan dom hade fallit och ett straff blivit utmätt, begick Ward självmord. Jag hade aldrig träffat Stephen Ward eller några av hans vänner eftersom den sociala nivån som vi rörde oss på var alltför olik hans, och jag visste ingenting om honom förutom det jag hört eller läst i massmedia. Jag blev därför desto mer förvånad när Stephen Ward strax efter sin ensamma och sorgliga död kom för att tala i min hemcirkel. Med en hes, ansträngd viskning sade Ward att han ångrade sättet han hade gått bort på men att hans samvete var rent angående de brott som samhället hade anklagat honom för. "Jag gjorde misstag, jag var fåfång och mycket dum, men jag gjorde inte det de säger att jag gjorde och jag borde ha hållit fast vid det till slutet."

Inte lång tid efter denna besvärliga kommunikation återvände Stephen Ward för att tala till min cirkel och denna gång var rösten starkare och han kunde tala en längre stund. Han uttryckte åter ånger för att "ha kastat in handduken" men sade att han känt det som ett nät av lögn som snärjde in honom och som pekade på att han var skyldig när han var oskyldig till allt utom att ha varit dumdristig och haft en fåfång önskan om att vara i centrum. Han berättade att han hade hållit tyst för att skydda de människor vars fel det var att han befann sig i förhörsbåset, och att de hade övergivit och bedragit honom. "Det var en smutsig affär"; sade han, "och jag var syndabocken i en affär som egentligen var politisk men som i grunden

var ondskefull." Han sade att självmordet inte hade löst hans problem utan hade gjort dem svårare att uthärda och han talade om några skrivelser som han lämnat efter sig och som borde publiceras. Han tycktes tro att dessa skulle komma att tystas ner i England men att de kanske skulle komma att publiceras i ett annat land inom en snar framtid. Jag tror faktiskt att några anteckningar av Stephen Ward publicerades i Frankrike inte lång tid efter denna seans. Ward fortsätter att komma till min hemcirkel då och då och jag kan rapportera att han har gjort sådana andliga framsteg att han kunnat förlåta sig själv för att "inte ha ridit ut stormen" och att han inte längre bär på någon bitterhet mot de vänner som övergav honom när han behövde dem.

Ethel och Alfred Scarfe som bor i Ipswich hade suttit hos mig en tid och skickat ut inspelningar av sina seanser till dem som så önskade, på liknande sätt som George Woods och Betty Greene hade gjort så länge. I januari 1964 blev Mr och Mrs Scarfe kontaktade av en utvecklad själ som berättade att han en gång var medlem av den katolska kyrkan och munk i ett stort kloster på en plats vi nu benämner Bury St Edmunds. Han bad dem kalla honom Brother Boniface och beskrev sig som något av en rebell för sin tid.

Från den dagen har Broder Boniface talat med Ethel och Alfred vid många tillfällen och alltid med ett flyt i språket och en språkinelodi som jag bara kan drömma om. Han samtalar om alla slags moraliska frågeställningar och ett av hans återkommande teman är dårskapen att diskriminera på grund av ras, färg, klass eller tro. Mr och Mrs Scarfe har skickat många av hans föreläsningar som gäller detta tema till Sydafrika och det kommer hela tiden brev därifrån som frågar efter mer material.

Vid ett tillfälle spelade jag upp en inspelning av Broder Boniface's föredrag för pastorn i en kyrka i West End. Han lyssnade med intresse och frågade sedan om han fick låna bandet för att spela upp det för en eller två av sina vänner. Jag lät honom gladeligen låna det. En tid därefter rapporterade en av mina vänner som är medlem av pastorns moderna församling, att pastorn hade framfört Broder Boniface's föredrag, praktiskt taget ord för ord vid en söndagspredikan men, som är onödigt att säga, utan att ange källan.

Vid början av 1970 hade George och Betty byggt upp ett bibliotek av mer än 200 bandinspelningar av andekommunikationer. De som kommunicerar talar på många olika sätt och med olika dialekter och även om många var berömda under sin livstid, var andra helt vanliga män och kvinnor som återkom för att berätta för oss om sina upplevelser när de dog och vad de fann när de nådde den andra sidan av livet.

Det är en inspelning bland denna stora samling som har förbryllat oss under en lång tid. Under den seans då den blev inspelad meddelade Mickey att han hade med sig två personer som hade levt under forntiden och som önskade att tala med George och Betty. Därefter hördes en man och en kvinna samtala på ett för oss okänt språk. Efter en stund sjöng kvinnan flera små sånger. Vi hoppas fortfarande att vi en dag ska finna någon som inte bara kan identifiera språket utan också kan översätta inspelningen till engelska.

Jag hade levt och arbetat lugnt och privat i nära arton år när jag utan förvarning en söndag öppnade tidningen för att finna en dubbelsida som handlade om mitt arbete tillsammans med George och Betty. En uppföljande artikel nästkommande söndag fastslog att: "Detta var ett extraordinärt fall med bevis som pekar på ett medvetet liv efter döden."

Som ett resultat av denna osökta publicitet blev jag inbjuden att bli intervjuad i TV En del inspelningar med anderöster, som kom från Georges och Bettys seanser, spelades upp under programmet, varav en av dem passande nog var Ellen Terry, och jag gjorde mitt bästa för att

förklara sanningen som jag känner den för de miljoner människor som tittade.

Kapitel Fjorton

När min gamle vän Fader Sharp dog år 1960 var han 94 år, och han hade aldrig slutat hoppas på att en dag den djärva drömmen om en brödraorden skulle bli verklighet och att spiritualismen skulle kunna inkorporeras i den etablerade kyrkans struktur. En av de mest sorgliga besvikelser han hade under sitt liv, var när den dåvarande ärkebiskopen av Canterbury hemlighöll en rapport om spiritualismen, som en kommission av kyrkomedlemmar hade tagit fram under månader av arbete, för att undersöka spiritualismens påståenden. Denna kommission hade grundats av den nu avlidne Dr Cosmo Lang när han var ärkebiskop i York men, som när han blev ärkebiskop av Canterbury motsatte sig de resultat som hans egen kommission hade lagt fram genom majoritetsbeslut. **Kommissionen hade kommit fram till att det spiritualismen hävdade, om att det var möjligt att kommunicera med de döda genom personer med speciella förmågor, var sant.**

Cosmo Lang dog år 1945 och ett år senare talade han med Fader Sharp i vår hemcirkel genom mitt mediumskaap. Detta är vad han hade att säga: "Om jag ändå kunde leva mitt liv om igen med den kunskap jag nu har, hur annorlunda hade jag inte handlat då. Jag kunde ha gjort så mycket, men jag var rädd."

Han fortsatte att tala om de tusentals unga själar som på grund av kriget kastades in i nästa värld och som var förargade *över att kyrkan inte hade lärt dem att döden inte innebär slutet och att en bro kan skapas mellan de två världarna.*

Cosmo Lang talade vid ett annat tillfälle i mitt seansrum när George Woods och Betty Greene deltog. År 1959 sade han så här:

"Jag känner starkt att spiritualismen är så levande och så viktig att alla borde känna till den, men jag känner också att den är farlig om den används på fel sätt. Jag tror att det är viktigt att skolor eller organisationer borde inrättas där medier kunde bo och äta under tiden de tränas på lämpligt sätt för att kunna arbeta som medier.

Liknande det sätt som de tränas som ska bli präster, då de ger hela sitt liv till detta kall, avsäger sig världen men ändå är av världen och tjänar den. Om du vill ha kontakt med de högsta krafterna, de goda krafterna, de som kan lyfta mänskligheten, så måste det finnas medier och redskap som är på samma nivå och med liknande tankar och med en högre andlig vibration, och det tycks mig som om en del av era medier tyvärr står på en lägre nivå. Jag vill inte att ni ska tro att jag fördömer, långt ifrån, jag är bara angelägen om att hjälpa till. Jag ser det så att endast om spiritualismen används på rätt sätt med medier på en hög mental och andlig nivå, som vill ge upp det materiella för att på ett sant sätt kunna tjäna Gud, kan den vara till sann hjälp för mänskligheten. De ser på sig själva enbart som instrument för den gudomliga kraften och som tjänare till jordens barn. **För mig tycks det vara som om de flesta, kanske nittio procent av era medier, bara skrapar på ytan av de astrala världarna, och då är spiritualismen inte bara dålig utan kan också vara farlig, eftersom lika attraherar lika.**

Lågt stående varelser, som hänger sig kvar vid världen, kan använda sig av medier och genom dem säga sådant som inte är sant och som kan bli orsak till besvikelser och elände.

Ännu farligare är att sådana seanser kan mynna ut i att ni kan bli influerade av lågt stående varelser som kan förvränga ert sinne och även sanningen. Det är så betydelsefullt att ni inför en seans väljer medium med omsorg och att ni uppför er på ett korrekt sätt. Det innebär att ni först ska närma er Gud, inte bara när ni ber, utan i era liv, och sträva efter att göra **det** till en levande bön i både tanke och gärning."

Den forne ärkebiskopen fortsatte med att säga hur långt bort kyrkan av idag har avlägsnat sig från dess ursprungliga lära och från dess ursprungliga välvilja och styrka och hur den har förirrat sig bort från den väg som Jesus hade förberett. **Han sade att mycket av det spiritualismen lär ut är essensen av den ursprungliga kyrkans lära och tron hos de kristna som uppfyllda av Herren hade kraft att lämna världen och följa Jesus.**

Han sammanfattade: "Om den stora sanningen om överlevnad demonstrerades och gjordes uppenbar i den ärligaste och finaste bemärkelse, så skulle hela världen kunna förändras till det bättre."

En inspelning av denna kommunikation från Cosmo Lang spelades upp vid den konferens i London som hölls av "the Churches' Fellowship for Psychical and Spiritual Studies" i september 1960 och följdes av mycket diskuterande bland de medlemmar som känt Dr Lang under hans livstid. År 1965 fick George Woods detta brev från den nu avlidne Conan Shaw, den framstående psykiska forskaren och författaren:

Bäste Mr Woods

Angående bandupptagningen av Dr Cosmo Lang (den förre ärkebiskopen av York) av den första oktober 1960, genom oberoende direktöst. Medium: Mr Leslie Flint. Efter att ha lyssnat på och studerat denna inspelning skulle jag vilja göra följande uttalande:

Som körsångare i Yorks församling (1908-15) hade jag många tillfällen att komma i nära kontakt med Dr Lang. Vid ett flertal speciella tillfällen blev jag utvald att bära ärkebiskopens släp. Dr Lang brukade ro oss körmedlemmar i en båt från Bishopthorpe Palace på floden Ouse. Hans långsamma sätt att tala kommer fram tydligt på bandet liksom hans sätt att röra händerna. Han brukade klappa stolan upptill med båda händerna och bygga upp ett klimax på ett ord eller en fras som han gör på bandet när det gäller ordet "U" och ifrasen "sedan kommer de att stå upp i kyrkan och förkunna det" (detta gäller kommunikationen). Hans huvud vreds från vänster till höger, sedan från höger till vänster, för att sedan titta rakt fram och så fånga hela församlingens uppmärksamhet inför det han ville förmedla.

Ja, jag är väldigt säker på att det är den Dr Cosmo Lang som han säger att han är, som är den som kommunicerar på bandet.

Conan Shaw

Den avlidne Lord Lang's kritiska anmärkning angående mediumskap av idag är inte utan grund. På senare år har spiritualismen mer och mer vilat på mentalt mediumskap för att bevisa sin sanningshalt och även om det funnits många utomordentliga klärvoajanta medier och transmedier genom åren, så håller dagens mentala medier, med några få undantag, inte någon hög standard. Förutom möjligen när det gäller några privata hem-cirklar, så är fysiskt

mediumskap, såsom min egen förmåga till oberoende direktröst, praktiskt taget obefintligt idag. Detta gäller också gåvan av materialisation, vilket innebär att anden kan materialiseras till den form den hade i livet. *Den kan då vara helt solid när den berörs och ha förmåga att tala.*

Varför det är på detta sätt skyller jag helt på den moderna tid vi lever i och det höga tempo som vi har. Fysisk medialitet är en medfödd förmåga som det tar lång tid och mycket tålmod att helt utveckla. I mitt fall tog det sju år att sitta regelbundet i en hängiven cirkel för att min förmåga skulle ge frukt.

Dagens jäkt och stress med dess krav på omedelbar framgång, omedelbara resultat och ögonblickligt mediumskap, kan inte få fram de storartade medier, både när det gäller mentala och fysiska medier, som de som frambringades under äldre, lugnare tidsepoker. Dessa medier ställde sig till förfogande för sådana intellektuella giganter som professor William Barrett, Sir William Crookes, Frederick Myers, Sir Oliver Lodge och andra berömdheter.

Denna tids forskare kunde företa experiment med dem och fick till slut den övertygelsen att den mänskliga personligheten överlever den kroppsliga döden. Det är en sorglig och tankeväckande reflektion att det troligen inte har funnits en tid då denna kunskap har varit mer behövd.

Runt omkring oss ser vi hur moraliska värden löses upp, hur auktoriteterna misslyckas, hur kyrkorna stagnerar, familjelivet försvagas och hur ungdomen rebelliskt drivs till att söka en falsk kemisk varseblivning av detta "bortom det vanliga"; som hallucinatoriska droger tillfälligt kan ge, men till priset av stora nedbrytande kostnader.

Ändå finns det säkert bland dessa övergivna och svikna barn, potentiellt stora medier vars förmågor aldrig kommer att utvecklas eftersom det finns så få av oss som kan ge dem övertygelse och visa dem vägen.

I augusti 1967 talade den avlidne **Cosmo Lang** igen. Denna gång i min egen hemcirkel och jag skulle vilja citera ett utdrag av den bandinspelning som vi gjorde vid detta tillfälle. Han sade:

"Studiet av den mänskliga rasen från urminnes tider är i sig självt en tydlig lärdom för alla, och ändå beaktar vi inte det vi har lärt oss och vi ser inte det förgångna i det nuvarande. Men vad är det nuvarande om inte resultatet av det som varit, gångna misstag, gångna dumheter? Människan har vänt sanningen ryggen i århundraden och ser inte att där, inom henne själv, i hennes själ, finns den högsta sanningen, **den eviga sanningen att människan är sann Ande och därmed odödlig.**

Jag tänker ofta tillbaka på mina tidiga år och hur jag med entusiasm påbörjade min livsväg av religiös undervisning och upplevelse. Hur ofta jag talade från predikstolen till alla de som kommit för att lyssna till Guds ord, och hur jag kämpade för att delge sanningen som jag såg den och som jag kände den. När jag ser tillbaka, ser jag att det jag saknade var enkelhet och kunskap om det eviga. Om jag bara sett det som låg till grund för den undervisning som gavs, inte bara av Jesus utan av många profeter och stora trosförnyare i tider som gått.

Om jag bara hade sett den gyllene tråd som löper från urminnes tider genom alla de stora religionerna, och insett att den tråden är grunden för all sanning. Och att alla människor är av Anden och del av den stora planen, och att allt liv, oavsett vilken form det tar, är oförstörbart och att även den minsta varelse på jorden har sin plats och sin mening, inte bara i er värld utan också i vår.

Människan tänker så ofta på Anden som om den har kontur och form eller som något

praktfullt som kommer efter döden, men Ande är inget av detta. **Den är en kraft som besjalar allt som har en mänsklig form, allt i naturen och alla manifestationer av liv i universum. Det är kraften, styrkan, livets vibration och eftersom allt liv är del av samma Ande, är det oförstörbart.**

Medan ni lever på jorden är ni på samma våglängd, vibration, eller frekvens, som allt omkring er och därför uppfattar era fysiska sinnen er omgivning som verklig och solid. Men vetenskapen har lärt er att ingenting på jorden är verkligt eller solitt. Stolarna ni sitter på nu tycks solida för er men i verkligheten är de öppna nätverk av elektrisk energi som virvlar runt en central kärna vid en frekvens som är densamma som er egen.

När ni dör kommer ni att fortsätta leva i er mera subtila andliga "dubbelgångare"; som ofta kallas astralkropp och som vibrerar på en högre frekvens än er fysiska kropp. Denna astrala kropp har samma våglängd som det plan av varande som ni kommer att befinna er på efter döden och av denna anledning kommer allt på detta plan att tyckas lika verkligt och solitt som en gång er jordiska omgivning tycktes vara.'

Det händer att den astrala kroppen projiceras ut ur sitt fysiska hölje under personens livstid. Denna projektion kan hända ofrivilligt som ett resultat av chock, under anestesi eller under hypnos men det finns personer som bemästrar tekniken att projicera med vilja. De som har haft denna upplevelse av att finna sig själv vara utanför "sig själv i en annan kropp", säger att den kropp de då är, har förbindelse med den fysiska kroppen genom en pulserande silvervit sträng, den så kallade silversträngen, som förlängs när astralkroppen avlägsnar sig från den fysiska kroppen.

När de är ute ur kroppen ser de ingen svårighet i att vandra genom väggar och genom att endast tänka på var de vill vara så är de där. Några som haft denna upplevelse har beskrivit hur händerna passerade rakt genom de materiella föremål de försökte lyfta. Om du minns det så var detta den upplevelse som [Ted Butler](#) berättade om när han beskrev sina dagar som en jordbunden ande.

Majoriteten av dem som berättar om dessa upplevelser betonar inte bara hur lyckliga de känner sig när de är "ute ur kroppen"; **utan säger också att de är övertygade om att astralkroppen, den andliga motsvarigheten till den kropp de har på jorden, är den form i vilken de kommer att fortsätta att leva efter sin död.**

Det har berättats för mig att psykologerna har en annan och mer trivial förklaring till denna upplevelse av separation från kroppen. Jag vet inte vad den kan vara och inte heller är det troligt att jag skulle förstå om jag fick reda på den, men om någon psykolog är ödmjuk nog att lära något från Bibeln så kanske detta citat från Predikaren, kap. 12 kan vara något att tänka på. **"Tänk på din Skapare innan silvertråden brister och den gyllene skålen slås sönder, då stoftet vänder åter till den jord det kommit ifrån och anden vänder åter till Gud som gav den.'**

Vid sällsynta tillfällen har det hänt att en nu levande person har talat under en seans genom mitt mediumskaap, och när en seansdeltagare med undran utbrustit att: "Det är ju min faster"; eller kusin eller vän, "och han är fortfarande på jorden"; så har det som vanligen varit en svag viskning tonat bort.

När seansdeltagaren på min uppmaning har kontrollerat den som kommunicerade har det visat sig att kommunikatören antingen var sjuk eller i koma eller var djupt sovande vid

tillfället då manifestationen ägde rum. Slutsatsen måste bli att det var den andliga motsvarigheten, astralkroppen eller **ektoplasmadubbelgången** som kommunicerade medan den fysiska kroppen var omedveten och ovetande.

När hyresgästerna till ett bostadsbolag fick omplaceras på grund av att deras tidigare hem besvärades av en poltergeist så tror jag man kan säga att poltergeistfenomenet har fått ett officiellt erkännande. Poltergeistfenomenet, som när lampor tänds och släcks, porslin seglar genom luften eller går sönder av sig självt, när konstiga ljud hörs eller andra mera skrämmande händelser äger rum, så är den vanliga förklaringen enligt familjen som är drabbad, att det rör sig om en illasinnad ande.

Ibland genomförs ritualer som exorcism i sådana hemsökta bostäder, varefter poltergeisten vanligen envist fortsätter med att göra livet outhärdligt för de stackare som bor där. **Det har konstaterats av de som undersökt dessa fenomen, att störningarna ofta kan sättas i samband med närheten av en pojke eller flicka i puberteten.** Om bedrägeri, bus eller någon annan fysisk orsak definitivt kan uteslutas är det min åsikt att det troligen förhåller sig så att de ungdomar som finns i närheten av händelserna, liksom jag själv, **är födda med extra mycket ektoplasmakraft.** Men att beroende på den unga individens oerfarenhet och brist på kunskap om denna inre kraft, kan varelser från lägre plan i andevärlden använda sig av detta potentiella mediumskap och manifesteras krafterna på ett oansvarigt och skadligt sätt.

Med tanke på att det knappast finns några fysiska medier idag, så är det min åsikt att om sådana unga personer upptäcks, borde de undersökas noggrant och ansvarsfullt för att deras mediumskap ska kunna utvecklas till ett etiskt och andligt högtstående plan.

Människor som bor i hus som är hemsökta söker ofta hjälp av en exorcist för att bli av med den oönskade gästen, men detta är inte alltid det bästa eller vänligaste sättet att rensa det hemsökta huset. Exorcismen, med dess inledningsförbannelse "Retro me, Sathanas!"; "gå bort ur min åsyn, satan!"; förutsätter att varelsen är ond även om det helt enkelt kan vara en ensam och olyckligjordbunden själ.

Det vänligare sättet är att anlita hjälp av ett medium, helst tillsammans med den hemcirkel mediet hör hemma i. Om mediet är klärvoajant, kläraudient eller ett transmedium är inte viktigt eftersom varelsen kan kontaktas genom vilken som helst av dessa förmågor. När kontakten är upprättad kan mediet och hennes vänner få reda på varför anden är bunden till den plats där den uppehåller sig och genom att erbjuda sin förståelse och sina böner kan de övertyga den oroliga anden att sluta med att störa andras hem och att söka sig till sin egen plats i nästa existensplan. Denna tjänst för de döda kallas räddningsarbete och många hem-cirklar ägnar sig åt detta slags arbete vid sina veckomöten.

Det finns också en annan slags hemsökelse där en spöklig figur oupphörligt och utan mening återupprepar någon scen från det förgångna på den plats där det ursprungligen hände. Scenen är alltid sådan att den, då den hände, gav upphov till starka känslor och desperata tankar, såsom vid ett mord eller självmord eller liknande.

De spökliska varelser som om och om igen spelar upp denna scen är inte nödvändigtvis de andar som ursprungligen deltog i den. Känslor och tankar som är tillräckligt starka kan ingraveras i atmosfären vid platsen där händelsen ägde rum. Någon som har medial förmåga och som kanske inte ens är medveten om den, kan i ett flyktigt ögonblick reaktivera dessa tankar och känslor och se den scen som gav upphov till dem.

Vi vet så lite om tid men jag skulle tro att man kan dra vissa paralleller till dagens radio och television. Om våra mottagare är tillräckligt känsliga och inställda på den rätta frekvensen så kan de fånga upp vibrationer från atmosfären och vi kan bli medvetna om de ord och handlingar som människor, som nu är borta från världen, förmedlar till oss som om det är just det ögonblick då det hände. **Det tycks mig vara en inte alltför omöjlig tanke att våra forskare en dag upptäcker den våglängd som nästa plans invånare fungerar på och när kommunikation mellan de två världarna kan vara ett vardagligt faktum.**

Den 16 juni 1969, några dagar innan de amerikanska astronauterna landade på månen, kom en personlighet som angav sitt namn till John Grant och förutsade att landningen skulle bli lyckad och att astronauterna skulle återvända välbehållna.

Ett av de lyckligare ögonblicken i ett mediums liv är när mediumskapet används för att bekräfta en annan persons mediumskap. Jag hade denna förmån nyligen när musikmediet [Rosemary Brown](#) kom för att sitta hos mig. Hon är mediet genom vilken olika avlidna kompositörer, såsom Liszt, Chopin, Busoni, Beethoven och andra, erbjuder nya kompositioner till världen. Nästan direkt när jag släckte ljuset anmälde sig Sir Henry Wood att vara seansens "ceremonimästare".

Sir Henry hade med sig många av Rosemary's musikinspiratörer för att tala med henne, däribland Chopin som sade: "Gruppen av andekompositörer hade valt Rosemary på grund av hennes enkelhet. Om de hade kommunicerat genom en talangfull musiker skulle experterna ha ifrågasatt detta bevis för människans fortlevnad!"

Han fortsatte med att säga att det var nödvändigt att finna någon som var relativt okunnig men "som har en stor känslighet och kärlek för musiken".

Efter seansen sade Rosemary: "Om någon imiterade en röst på telefon skulle den omsider bli igenkänd som en imitation. Jag tvivlar inte på att detta var äkta röster som tillhörde mina musikaliska inspiratörer, som jag känner dem genom mitt eget mediumskap. Vad som är ännu viktigare är att de uttryckte sina individuella personligheter."

Jag blir ofta tillfrågad om vad jag själv har för känslor under en seans. Är jag fullt medveten om det som händer? Påverkar jag på något sätt fenomenen? Går jag någon gång in i trans under en seans?

Jag går sällan in i trans om inte kraften är mycket svag och mina andliga hjälpare är angelägna om att kommunicera för någon god saks skull. *Vanligen är jag helt vaken och kan höra allt som sägs både av seansdeltagarna och andarna. Jag talar ofta med rösterna och kan samtala med mina egna hjälpare och fråga angående problem som stör mig.* Det finns bandinspelningar från seanserna där fler än en ande kan höras tala samtidigt och ibland hörs det när jag skrattar, talar eller hostar under tiden som en ande talar.

Jag har alltid varit säker på att mina egna talorgan aldrig används vid andekommunikation och nyligen blev detta bekräftat av en oberoende källa som är expert inom sitt område, William R. Bennett, professor i Electrical Engineering vid Columbiauniversitetet i New York City. Jag hade först några seanser med professor Bennett när han var i London sommaren 1970 och hade därefter flera trevliga möten med honom när jag besökte New York. Följande uttalande av professor Bennett är citerat med hans tillstånd:

“Jag har egen och ingående erfarenhet av Mr Flints mediumskap och har hört de oberoende rösterna. Dessutom bekräftar moderna undersökningsmetoder, som inte var

tillgängliga vid förut gjorda undersökningar, de resultat som då framkom och som konkluderade att rösterna inte kommer från hans talorgan. Men för att vara grundliga ska man alltid överväga möjligheten av levande medhjälpare, särskilt när seansen äger rum i mediets eget hem. Denna möjlighet var helt orimlig vid den tid då Mr Flint besökte New York i september 1970 och då höll en improviserad seans min lägenhet varvid samma röster inte bara hördes utan deltog i diskussionen med gästerna. Att transportera ett dolt sällskap av medhjälpare för detta ändamål tycks alltså vara osannolikt för att allvarligt övervägas."

När det gäller min möjlighet att påverka fenomenen är jag inte medveten om att jag någonsin kunnat göra det även om jag vid mycket sällsynta tillfällen mentalt har uppfattat en kommentar eller anmärkning bråkdelen av en sekund innan en anderöst uttalar den. Eftersom jag också är klärvoajant kan jag ofta se, likaväl som jag kan höra, de andliga kommunikatorerna, och ibland när de inte lyckas med att uttrycka sig i tal kan jag emellanåt förmedla ett beviskraftigt budskap till seansdeltagaren som kan vara en liten tröst för en dålig seans. När kraften är alltför svag för att en röstkommunikation ska vara möjlig sitter vanligen jag och seansdeltagarna och väntar hoppfullt en stund och om ingenting händer avslutar vi seansen.

Den enda ovanliga känsla som jag faktiskt har iakttagit när det gäller mig själv är att ibland kan jag få en känsla av intensiv kyla under en seans, även om det är en varm dag och seansdeltagarna klagat över hettan.

Jag har använt min sällsynta och underliga gåva så hederligt, osjälviskt och hängivet som jag har kunnat under trettiofem år nu och min sextionde födelsedag är snart här. Jag vet inte hur lång tid jag har kvar att utföra min gärning och jag är djupt oroad över att jag inte känner till någon som kan följa i mina fotspår. Kanske ska jag sluta min berättelse med ett utdrag från en inspelning av en ande som bara kallade sig för Pierre. Han sade:

"Hur kan det komma sig att spiritualismen inte har svept över världen och förändrat livet på hela jorden? Det är för att den genomsnittlige spiritualisten ännu inte har börjat inse vad som menas med att i verklig mening vara en sann spiritualist. Att bli förberedd på att ge sig själv i kärlek och i tjänst för Gud, i förståelse av att kraften som flödar från Anden kan förändra inte bara honom själv, utan genom honom kan hända hela världen.

Det finns många olika religioner i er värld, många förvirrande och motsägande idéer och tankar, trots att det bara finns en sanning. Det är sanningen om ett evigt liv, att alla som "dör" lever, och att de som kommer från denna sida av livet och verkligen vill mänsklighetens bästa, försöker finna själar här och där som kan användas som instrument den finaste mening.

Detta är varför vi avser att skydda detta medium, för det finns så få av hans kaliber och kvalitet. Vi kommer att skydda detta medium som vi har byggt upp under

årens lopp, även för honom själv. Människor tror att medier är som maskiner och att om man stoppar i pengar så fungerar de sedan automatisk. Så är det inte. För alla medier skulle det vara farligt och lönlöst att låta sig användas som medium när det råkar passa en viss person vid en speciell tidpunkt.

Vi skyddar detta medium mer och mer och vi förväntar oss inte bara att han ska behöva göra allt mindre utan vi avser att fortsätta bevara hans kraft så att den kan användas för att ta emot kommunikation som är av värde för hela världen."

*

slut.

*

[youtube videoer om samme](#)

*

[Recordings Archive. Various seance recordings. and collections of recordings are available. from thousands in the Leslie Flint Trust archive.](#)

*

Tekst/lyd versjon av den engelske org.utg: fra 1971 [her](#)